

Luyện Thanh Trung Độc

Contents

Luyện Thanh Trung Độc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	65
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	71
27. Chương 27	73
28. Chương 28	76
29. Chương 29	79

Luyện Thanh Trung Độc

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, giải trí, tình hữu độc chung, ngược tâm, HE, lãng phôi, mỹ cường công x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-thanh-trung-doc>

1. Chương 1

Trong căn phòng yên tĩnh mà trống trải, Dịch Quân Ngạn một mình dựa người lên ghế salon, trên đùi đặt cuốn sổ nhỏ nhắn, hí hoáy tô tô vẽ vẽ vài đường, cậu thỉnh thoảng lại ngược mắt lên xem giờ.

Đúng lúc Dịch Quân Ngạn đang định đặt bút tiếp tục sáng tác nghệ thuật, bỗng nhiên tiếng chuông reo vang, cậu giật mình mà ngồi phắt dậy, đặt bình trà lên bàn, tìm gói lá trà sấy khô hảo hạng, đổ một lượng lá vừa đủ vào trong bình, rồi nhanh nhẹn đi về phía siêu nước.

Lần nước nóng hổi trút vào bên trong bình trà, từng lá trà khô quắt dần nở ra, trôi nhẹ trên bề mặt, thứ hương thơm tao nhã mà đặc trưng cùng làn khói nghi ngút ngấm dần vào khứu giác, quả thực khiến Dịch Quân Ngạn tâm tình khoan khoái. Cậu lại nhanh nhẹn trở về vị trí cũ, đặt chiếc nắp sứ lên trên để chiếc bình giữ nhiệt. Hai tay Dịch Quân Ngạn ử lấy một ly trà nóng ấm, trên khóe mắt nhất thời hiện ra vài nét đượm buồn, cậu chăm chú nhìn về phía cánh cửa vẫn đang đóng im lìm.

Khoảng chừng năm phút sau, cửa mở. Từ bên ngoài, vài ba người bước vào phòng, ai ai cũng nở nụ cười tươi tắn, cùng nhau tán gẫu vô cùng vui vẻ.

“Mọi người đã cực khổ rồi.” – Dịch Quân Ngạn đứng lên, hướng về phía từng người mà thăm hỏi.

“Cảm tạ.” – Một người đàn ông trong số họ lên tiếng.

Người Nhật nổi danh thế giới là lễ phép chín chu, Dịch Quân Ngạn tuy rằng trong thâm tâm còn chưa thích ứng được với những lời lẽ khách sáo ấy nhưng cậu thân là nhân viên, tập mãi đã thành thói quen. Hơn nữa, ở cương vị của Dịch Quân Ngạn, điều này được đòi hỏi vô cùng khắt khe.

Thế rồi từng người một, cầm trên tay đồ đạc của mình, chào tạm biệt nhau, từ từ rời đi.

“Ôi chào, mệt chết! Ta muốn khiếu nại! Ta cũng muốn có người đại diện giống Tiểu Ngạn mà!” – Rồi một người khác đi ra, thân hình thấp bé, là nam nhân, vậy mà y cứ nùng nịu khăng khăng với người đối diện, giọng điệu trong trẻo giần ghờn như con nít.

“Rất xin lỗi, nhưng sở hữu người đại diện là chuyện đặc quyền, cậu chớ có mơ hão!” – Một gã cao lớn tiến tới mà gõ lên đầu kẻ kia.

“Ồ... Đừng nói vậy chứ! Nhân gia cũng muốn có người đại diện!” – Y thân là một đại nam nhân, ấy vậy lại sử dụng giọng điệu khiến người khác dưng tóc gáy.

Dịch Quân Ngạn không nói gì, cậu chỉ cười nhạt, rồi nâng ly trà nóng ấm, đưa cho người kia, khẽ cất tiếng, “Đằng Tự tiên sinh, đã cực khổ.”

“Oa, Tiểu Ngạn quả nhiên là một người đại diện tốt nha!” Ánh mắt Chí Thủy chợt bừng sáng, mắt mở to tỏ rõ ước ao cực độ.

Đặng Tự nhận lấy chén trà, chẳng chút nghĩ ngợi, uống một hơi cạn sạch.

“Đó là trách nhiệm của tôi.” Dịch Quân Ngạn khẽ cười, rồi đón lấy chiếc ly trống từ tay Đặng Tự, mang vào trong phòng vệ sinh rửa sạch.

“Ta nói, người thấy nếu đem Tiểu Ngạn đi làm bảo mẫu có ổn không?” Nhìn theo dáng người gầy yếu ấy đi vào toilet, Chí Thủy ngồi vắt vẻo trên ghế sofa tự vấn.

“Sao vậy? Bản thân cậu ấy còn chẳng phân nản, tại sao cậu cứ phải sợ Quân Ngạn bị tổn thương?” – Đặng Tự ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn mở, trả lời.

“Cậu ấy không ôan oán hận là vì Quân Ngạn là người tốt! Chỉ người là đồ thối tha, có thể chịu nổi tính khí của người, trên đời này có lẽ chỉ duy mình Tiểu Ngạn!” – Chí Thủy thở phì phò đặt người đứng phắt dậy.

Đặng Tự ngẩng đầu, nhìn về phía khuôn mặt đang tức giận của y mà cười cười, “Tôi nhân phẩm thối nát? Vậy chẳng phải cậu vẫn luôn kè kè bên tôi sao?”

Bị cười nhạo, Chí Thủy càng thêm tức giận, nhe hàm răng gặm gừ, khuôn mặt trắng nõn giờ đã đỏ au vì tức. “Tốt thôi! Đây chính là người nói! Ngày mai ta sẽ đi tố giác chuyện này, bộ drama lần này sẽ không hợp tác với người nữa!”

Thấy người kia giờ đã nổi bão tố, hấn cười ôn hòa, ôm lấy bả vai gầy gò của Chí Thủy, “Được rồi được rồi, tôi biết tôi sai được chưa? Chí Thủy đại nhân liệu có thể rộng lượng tha thứ?”

Vừa rửa xong chiếc chén, Dịch Quân Ngạn đi ra đã bắt gặp cảnh hai người tươi cười ôm ôm ấp ấp vô cùng thân mật, lúc đầu là sững sờ, sau lại thoáng buồn, lui lại vào trong toilet.

“Ai, Quân Ngạn, đem cái ly ra đây cho tôi.” Đặng Tự liếc mắt về phía cậu, kêu lên.

Bất đắc dĩ thở dài, Dịch Quân Ngạn chưa kịp né tránh giờ khuôn mặt vẫn lưu chút đượm buồn, lần thứ hai lại bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Đặng Tự nhận lấy cái ly không, rót trà rồi đưa qua người đối diện mặt mũi vẫn đỏ phừng phừng.

“Vậy, giờ dùng chút trà cho ấm giọng, ta biết chắc giờ họng người hẳn phải rất đau.”

Chí Thủy làm vẻ cao sang, khinh miệt hừ lạnh, nhưng đúng là lúc này họng cũng có chút đau rát, dù sao giờ ly trà cũng do chính thân hắn đã thổi nhẹ cho bớt nóng, y quả tình cũng đã có chút thỏa mãn.

“Hừ. Lần sau còn tái phạm thì đừng mong một ly trà có thể giải quyết mọi thứ nha!” Y cảnh cáo, rồi bưng trà lên nhấp một ngụm. Ừm, tuy rằng có hơi nóng, nhưng mùi vị quả không tệ.

“Đã rõ. Cậu cứ uống từ từ thôi, cẩn thận nóng.” Đặng Tự quan tâm.

Dịch Quân Ngạn một mực yên lặng đứng bên, thoáng chốc đã quay mặt đi, chẳng thể để người ta thấy sắc mặt râu rĩ của mình, sự ân cần đó vốn chẳng phải cho cậu, cậu sợ đi không nên nhìn.

“Ừm... thế buổi tối đi đâu đây?” Uống được một nửa, y đặt lại chén trà vào tay Đặng Tự, rồi đứng dậy chuẩn bị ra về.

Đặng Tự đưa chén cho Dịch Quân Ngạn, rồi giúp Chí Thủy mặc áo gió, “Về nhà. Không có chuyện gì đặc biệt.”

Dịch Quân Ngạn nhìn vào trong ly còn dư lại phân nửa mà sững sờ, Đặng Tự thấy vậy không chịu được mà thẳng tay dạy dỗ: “Cậu còn đứng đó làm cái gì? Không mau rửa sạch đi, chúng tôi còn phải ra về nữa!”

“Phải phải, xin lỗi.” Cậu vội vàng thu lại vẻ phiền muộn trong đáy mắt mà chạy vào phòng rửa tay.

“Này! Người làm gì mà sử dụng cái khẩu khí đó nói chuyện với Tiểu Ngạn? Cậu ấy làm vậy đã là quá đủ rồi.” Chí Thủy lại bắt đầu bênh vực Dịch Quân Ngạn.

“Cậu ta gần đây chẳng hiểu bị làm sao, hỏi gì cậu ấy cũng chẳng chịu nói.”

“Nhất định là người! Nhất định là người đã ức hiếp cậu ấy, cậu ấy chắc hẳn đã có nỗi khổ chẳng thể nói ra!” Chí Thủy chỉ thẳng ngón trỏ về phía Đằng Tự, như một đại trình thám phát hiện ra tên tội phạm chủ mưu mà chỉ trích.

Đằng Tự bất đắc dĩ cười cười, nhưng lại phảng phất đôi chút giễu cợt, “Tôi đâu dám bắt nạt ai? Cậu xem, tôi đối xử với người khác tốt như vậy mà.”

“Cái rắm! Nếu người đối xử với người khác tốt đẹp như vậy, thì hôm nay ta đã chẳng phải khổ sở như thế này rồi!”

“Nói nghe, là ai ba năm trước đây hồ hởi tươi tắn đã đến trước mặt ta đòi làm bằng hữu?” – Đằng Tự thản nhiên đắc ý nhìn vào khuôn mặt trẻ con đầy khả ái kia.

“Ta... Ta...” Chí Thủy bối rối, khuôn mặt khê đỏ bừng.

Lúc này, Dịch Quân Ngạn đi tới bên cạnh ghế salon, bỏ cái ly giờ đã sạch sẽ vào chiếc túi đeo lưng, rồi nhanh nhẹn dọn dẹp các vật dụng khác.

“Sao nào?” Đằng Tự cười lại càng thêm đắc ý. Hắn thích nhất khi tiểu tử này bị chọc ghẹo, hai gò má ửng hồng, chẳng giống một thanh niên hai mươi tuổi một chút nào.

“Người... người ức hiếp ta!”

“Ta nào có?”

“Thì có! Tiểu Ngạn có thể làm chứng!”

Nghe thấy vậy, Dịch Quân Ngạn bỗng dừng động tác, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hai người, buồn bực với cuộc trò chuyện thân mật của hai họ bỗng nhiên lại lôi mình vào, chỉ biết ấp úng, “Ta...”

“Đừng để ý tới cậu ấy, cậu thu dọn đi. Tôi đói bụng rồi, nhanh lên một chút còn đi ăn cơm.” Đằng Tự nói chen vào.

“Đúng đúng.” Cậu nhỏ giọng trả lời, hành động lại càng thêm nhanh nhẹn.

“Ha, đồ tiểu nhân đắc ý. Ta sau này sẽ vượt mặt người, chính tay ta sẽ cướp lấy Tiểu Ngạn từ người!” Chí Thủy nói vô cùng quyết tâm.

“Được thôi, tôi đợi ngày cậu soán ngôi vương!” Hắn cười nửa miệng.

“Đằng Tự tiên sinh, đã dọn dẹp xong. Chúng ta có thể đi.” Dịch Quân Ngạn từ tốn nói với Đằng Tự.

“Ừ, đi thôi.” Hắn giúp Chí Thủy chỉnh lại khăn quàng cổ, rồi bốn cột nói: “Đúng là tiểu hài tử, trời mới sang thu mà áo quần cuộn chặt từ đầu tới chân.”

“Ta sợ lạnh, có làm sao không?” Chí Thủy bĩu môi, cùng Đằng Tự đi ra phía cửa.

Cửa mở ra, một trận gió lạnh ào tới, hắn nghiêng mình, che chắn cho Chí Thủy ở phía trước. Đi phía sau hai người, Dịch Quân Ngạn bị gió lạnh thổi cho co rúm, da dẻ vốn trắng nay hai gò má lại càng trắng bệch thêm vài phần.

“Cùng đi ăn một chút gì đi. Giờ người về nhà chẳng phải sẽ chẳng ai nấu cơm cho ăn sao?” Nhìn trời giờ đã tối, Chí Thủy đề nghị.

“Cũng tốt, mà giờ ăn ở đâu đây?”

“Bên kia có một nhà hàng, nghe nói đồ ăn không tệ.”

“Nghe nói? Đừng bảo với tôi rằng nữ nhân nào đó đã nói cho cậu biết.” Đằng Tự lạnh lùng bĩu môi.

Chí Thủy giương đôi mắt trong veo tựa nước hồ thu, hung hăng liếc nam tử cao lớn kia. “Lần này là mẹ ta nói cho ta biết!”

“À, vậy thì đi thôi.” Lần trước ăn phải thứ đồ Pháp hỗn tạp nào đó, hắn bị đau bụng mấy ngày liền, giờ chẳng thể tin tưởng hai từ “Nghe nói”.

Đặng Tự vốn luôn nói đồ Tây không ăn, nhưng bởi vì đã từng thưởng thức thứ mỹ vị ở Hokkaido, đối với đồ Pháp đã chẳng còn bài xích, ai ngờ lần thứ hai lại bị Chí Thủy gài bẫy, hại hấn lại bắt đầu quay sang cảm hận đồ ăn Pháp.

“Xin lỗi, có khi tôi phải đi trước.” Dịch Quân Ngạn bỗng nhiên lên tiếng.

“Ồ, cùng ăn đi, về làm gì?” Chí Thủy kéo Dịch Quân Ngạn về phía trước.

“Chí... Chí Thủy...” Dịch Quân Ngạn không biết giải thích làm sao, từ đầu đã chẳng muốn đi cùng hai người kia, hơn nữa cậu lại chẳng biết ăn đồ Âu.

Đặng Tự nhìn hai người khoác tay nhau, đã nhịu mảy khó chịu mà chẳng hay.

“Này, cứ để cậu ấy đi đi! Quân Ngạn cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi.” Đặng Tự nắm lấy tay Chí Thủy, bảo y dừng lại.

“A, ta quên mất!” Chí Thủy ngây ngô che miệng, vẻ mặt như bưng bình tĩnh. “Xin lỗi Tiểu Ngạn, là ta không phải, cậu tốt nhất hãy về nhà nghỉ ngơi đi!”

“Cảm tạ.” Dịch Quân Ngạn cố gắng nở nụ cười gượng. “Vây thôi, chúc hai vị ngon miệng.”

“Ừ.”

“Tạm biệt.”

Lại nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng ấy, Dịch Quân Ngạn xoay người, nụ cười cứng nhắc trên môi giờ dần dần bong ra từng mảng, lộ nguyên bản nỗi u buồn trên khóe mắt, miệng khẽ cười khổ.

Ba người bọn họ, người duy nhất xoay mình rời đi luôn là cậu. Cho dù quan hệ giữa họ rõ là bằng hữu, thế nhưng thứ cảm xúc giấu giếm trong lòng cứ vậy mà chưa xốt lan ra, đốt cháy trái tim yếu mềm của Dịch Quân Ngạn, đau đớn tột cùng.

2. Chương 2

Mở cửa phòng, Dịch Quân Ngạn mệt mỏi kéo lê cơ thể, chậm rãi bước vào căn phòng cậu đã sử dụng ngót nghét hai năm nay.

Căn phòng hai mươi mét vuông, rất sạch sẽ, nội thất giản dị: một chiếc giường đơn làm từ gỗ thượng bạch, gối chăn trắng muốt mới thay, sàn nhà dù không đánh sập nhưng tới một hạt bụi nhỏ cũng chẳng nhìn ra, một chiếc bàn nhỏ, một cái tủ đựng quần áo. Có thể nói, căn hộ cũng khá ổn so với một thanh niên độc thân như cậu.

Dịch Quân Ngạn đưa tay bật chiếc đèn tuýp, cả thân thể cậu thả phịch xuống giường.

Thân thể mệt nhừ, tâm còn mệt hơn. Dạ dày giờ đau quặn, lục phủ ngũ tạng cứ như máy trộn bê tông mà lộn tung phèo, đau đớn khôn nguôi, ấy vậy mà Dịch Quân Ngạn vẫn nằm lý trên giường chẳng chịu nhúc nhích, nhắm mắt lại mặc cho mồ hôi đổ ròng ròng.

Mười năm trước, cậu tới Nhật Bản vì bị Học viện Điện ảnh và Truyền hình Bắc Kinh đuổi học, lúc ấy chỉ mới hai mươi tuổi chẳng biết tương lai ra sao, bỗng lại nhớ tới thứ chuyên môn cậu luôn lấy làm tự hào – tiếng Nhật.

Mẹ cậu là người Nhật Bản, thực tế thì cậu là con lai, vậy nhưng từ nhỏ vốn đã chẳng biết cha mình là ai. Cũng nhờ vào nhan sắc kế thừa từ mẹ, anh tuần khôi ngô nên Dịch Quân Ngạn mới được nhận vào học viện Điện ảnh và Truyền hình.

Khi còn bé, mẹ luôn bên cậu, giảng dạy cho cậu tiếng Nhật hàng ngày, nhưng rồi tới năm mười tuổi, hai mẹ con cùng nhau rời sang Trung, lúc này Quân Ngạn mới chỉ học được chút kiến thức phổ thông. Thế rồi sau

đó, cũng vì phải đảm đương lo toan cơm áo gạo tiền, mà cậu bỏ lại người mẹ già, người thân duy nhất còn sót lại của cậu, rất nực cười mà cũng rất đau xót.

Cậu bắt đầu làm cho nhà xuất bản, dịch văn chương và tin tức, thế nhưng lương quả thực ít ỏi, tới tiền thuê nhà cũng chẳng trả nổi. Thế rồi, cậu đi làm thông dịch viên cho một công ty khác. Ngoại hình ổn, giọng nói lại êm tai nên Dịch Quân Ngạn được giám đốc nhìn trúng, đề bạt cậu tới Nhật Bản làm phiên dịch viên.

Cậu rất cảm kích công ty đã cho mình cơ hội này, cho dù Dịch Quân Ngạn cũng chẳng tha thiết gì với nghiệp phiên dịch viên. Năm năm sau, cậu bỏ việc, chuyển tới Tokyo, trở thành người đại diện danh tiếng lẫy lừng như hiện nay.

Cậu chẳng hiểu tại sao năm ấy lại nhận làm người đại diện của Đằng Tự. Đối với hắn, từ công việc cho tới những sinh hoạt nhỏ nhất nhất, cậu cũng đều chu toàn, như Chí Thủy có nói, Dịch Quân Ngạn là bảo mẫu của Đằng Tự quả không sai.

Cho dù quan hệ có thân thiết tới đâu, bản thân cậu luôn minh bạch rõ ràng: rốt cuộc cậu cũng chỉ là nhân viên, là người Đằng Tự đã thuê về làm việc mà thôi. Mỗi lần nghĩ tới điều đó, trái tim Dịch Quân Ngạn lại quặn đau, tựa như có ai đó đang bóp chặt lấy trái tim cậu, khiến thâm tâm Dịch Quân Ngạn đau tới tận cùng.

Cậu thích Đằng Tự, luôn luôn thích hắn.

Đến giờ vẫn nhớ như in giây phút ấy, khi cậu vừa tiếp nhận công việc này, thân là phụ trách mảng âm thanh, cậu đã đích thân mua drama của Đằng Tự về nghe. Thanh âm trong trẻo mà nhu hòa chậm rãi chạm lên màng nhĩ, Dịch Quân Ngạn đã tưởng chừng như trong một khắc kia, trái tim cậu đã lỡ một nhịp.

Thế nhưng Đằng Tự bản thân lại khác xa với giọng nói ấy. Minh tinh với bề ngoài tuấn mỹ, vậy mà tính cách lại băng lãnh lạnh lùng, đến một cái cười mỉm cũng khó. Cao ngạo ít lời, đối với người không quen tuyệt nhiên sẽ không cởi mở tiếp chuyện, ngay cả đối với bậc tiền bối cũng không ngoại lệ.

Lẽ thường mà nói, một người tính cách như vậy vốn dĩ phải thấy hổ thẹn với bản thân, vậy mà hắn lại cứ như bị bỏ thuốc mê, hoàn toàn bất trị. Hắn lạnh lùng cũng tốt, thẳng thắn cũng được, thế nhưng Dịch Quân Ngạn vẫn chẳng thể kìm lòng mà tôn sùng và quý trọng. Lâu dần, biến thành lòng ái mộ.

Thế nhưng Dịch Quân Ngạn vẫn luôn hiểu rõ ràng, cho dù cậu có yêu hắn say đắm tới đâu, rốt cuộc cũng là đâm đầu vào ngõ cụt. Đằng Tự vốn không yêu đàn ông.

Có thứ gì đó trong cổ họng cậu thắt lại, chẳng thể hô hấp, có thứ gì đó bay vào mắt, khiến lệ nhòa nơi mí. Dịch Quân Ngạn nhắm nghiền hai mắt, ép mình chịu đựng mà lệ lại khẽ rơi. Cứ như thế, mỗi lần nhớ tới cảnh Đằng Tự đối xử ôn nhu dịu dàng với Chí Thủy, lòng cậu lại quặn đau, lệ như cỏi tuyến trên châu rơi lã chã, rơi nơi khe nứt tâm tư, đau khôn cùng.

Đưa cánh tay lên phía trước, che lại ánh đèn điện chói lòa. Cũng do đèn sáng quá, khiến cậu chẳng thể ngừng rơi nước mắt.

“Đau quá...” Thanh âm yếu ớt quanh quẩn giữa căn phòng chật hẹp mà tĩnh mịch.

Đêm nay, lại một lần thống khổ.

3. Chương 3

Sáng hôm sau, Dịch Quân Ngạn lấy tạm một nửa chiếc bánh mì rồi chạy ra trạm tàu điện ngầm. Cậu phải tới nơi trước tám giờ để chuẩn bị lo toan mọi thứ, rồi còn mua bữa sáng cho Đằng Tự.

Quê gốc của Đằng Tự là ở huyện Ái Tri, hắn thuê Dịch Quân Ngạn về làm việc cho mình bởi lẽ hắn cũng là đàn ông độc thân, ngoài việc tự mang quần áo ra tiệm giặt đồ, thì hầu như tất cả mọi thứ đều là do người khác chu toàn.

Bản thân Đằng Tự rất ghét người lạ vào nhà mình, do vậy nên hắn mới thuê một căn nhà ở khu XX vô cùng đắt đỏ, mỗi tuần, định kỳ sẽ có người tới quét tước, lau dọn nhà cửa, còn chuyện quần áo đến phục trang, đồ dùng vệ sinh trong nhà, đồ điểm tâm hay các thứ nhu yếu phẩm khác, đều là do Dịch Quân Ngạn đa năng một tay cẳng đáng.

Dịch Quân Ngạn chưa bao giờ hối hận khi làm công việc này, cậu thậm chí còn là cam tâm tình nguyện. Dịch Quân Ngạn luôn lưu ý từ những sở thích nhỏ nhặt nhất của Đằng Tự, như hắn muốn dùng điểm tâm sáng với đồ Trung, bất luận có xa tới đâu, cậu vẫn luôn cố gắng hết sức để tới nơi kịp giờ, như vậy thì sữa đậu nành và tiểu long bao* mới nóng hổi hổi cho Đằng Tự thưởng thức.

(*): “Tiểu long bao (xiao lung bao) là một loại bánh bao cỡ nhỏ có xuất xứ từ Thượng Hải. Đây là loại bánh bao có vỏ ngoài dai nhẹ như há cảo nhưng chắc chắn hơn, bên trong là nhân tôm thịt và nước dùng tiết từ thịt ra. Cắn vào rất thơm, ngọt, hương vị khó quên. Do trong nhân bánh có nước súp nên bánh còn có tên gọi là bánh bao súp.” – ihuongdan

Tính toán thời gian vừa đúng, cậu đứng trước lối vào khu dân cư nơi hắn ở, gọi điện cho Đằng Tự để đánh thức hắn dậy, thế rồi cứ đứng trước cửa an tĩnh đợi hắn đến.

Không quá ba phút sau, Đằng Tự với chiếc xe thể thao trắng muốt đắt tiền đã xuất hiện trước mặt cậu. Dịch Quân Ngạn ngồi vào ghế tài xế để hắn dịch sang bên kia, đưa đồ điểm tâm vẫn còn đang nóng sang cho Đằng Tự. Nhìn khuôn mặt hắn bị sữa đậu nành nóng hổi làm cho ửng hồng mà Dịch Quân Ngạn mỉm cười đầy thỏa mãn.

“Lịch trình ngày hôm nay thế nào đây?” Ăn xong một chiếc tiểu long bao, Đằng Tự cất tiếng.

“Mười giờ phải tới thu âm cho hoạt hình ‘Mất Đi Ký Ức’, khoảng hai mươi phút, tiếp đó là thu âm cho kịch truyền thanh ‘Tối Hoa Nhĩ Tư’, địa điểm không có gì thay đổi, mất một giờ. Buổi trưa có ba tiếng để nghỉ ngơi, buổi chiều phải đến HOST phối âm kịch truyền thanh ‘Hungry Love’, thời gian hai giờ. Đó là lịch trình ngày hôm nay.” Dịch Quân Ngạn nhìn người đối diện, trả lời.

“‘Hungry Love’? Lại đụng phải tên tiểu tử Chí Thủy sao?” Đằng Tự cười nửa miệng đầy giả hoạt.

‘Hungry Love’, đích thị là một bộ Boy’s Love.

Đằng Tự cho dù không thích đồng tính, tuy nhiên thân là một người nổi danh chuyên nghiệp, để tiếp tục làm việc và tồn tại, hắn trước mắt phải tiếp nhận vài kịch bản BL. Làm thanh ưu* vốn thu nhập đã rất thấp, đừng nói là một thanh ưu nam tính, đặc biệt như Đằng Tự đây được người khác hâm mộ về bề ngoài hơn thực lực, do vậy, phối thêm kịch BL truyền thanh là lựa chọn chu toàn nhất.

(*): Thanh ưu là người làm nghề truyền thanh, lồng tiếng.

Đằng Tự cũng vì vấn đề kinh tế mà phải đối mặt với việc này, lúc đầu cũng rất cương quyết phản đối, nhưng rồi kịch bản về càng nhiều, nhận làm cũng rất tràn lan. Dù cho có ghét kịch truyền thanh BL tới đâu, hắn cũng sẽ xuất sắc mà hoàn thành nhiệm vụ.

Thế rồi, hắn trở thành vua thanh ưu Nhật Bản, lương bổng cao chót vót, ít nhận kịch bản hơn, chỉ nhận những bộ mà hắn thực sự yêu thích. Như hôm nay, nếu chẳng phải là đóng với Chí Thủy, Dịch Quân Ngạn dám chắc hắn còn lâu mới nhận làm.

“Buổi tối có bận gì không?”

“Không.”

“A... Vậy thì thật tốt, buổi chiều phải đi phối drama, cậu giúp tôi đặt trước một bàn tại nhà hàng Yến Bao Sương. Mà sữa tắm cũng đã hết rồi, nhớ mua hộ tôi thêm một chai mới nhé.”

“Ừm.” Dịch Quân Ngạn đáp lời.

Đặt trước một phòng tại nhà hàng, chẳng phải lại cùng đi với Chí Thủy sao? Đằng Tự và Chí Thủy có quan hệ đặc biệt tốt. Trong cái giới lồng tiếng này, ai ai cũng không dám tiếp cận đại thần Đằng Tự, chỉ duy có “Xiao Sweetheart” Chí Thủy là có thể kết thân với Đằng Tự, mà đại thần cũng chỉ cười dịu dàng với duy Chí Thủy mà thôi.

Bên trong xe trở nên tĩnh lặng, hai người trầm mặc nhìn về phía trước. Buổi sáng hơn chín giờ, ở Tokyo người người nhà nhà đổ ra đường, Dịch Quân Ngạn thực chỉ sợ sơ ý không chắc tay lái mà gây xước xác chiếc xe thể thao mới cóng của Đằng Tự.

“Cậu... Sắc mặt có vẻ không được tốt?” Đằng Tự nhìn chằm chằm Dịch Quân Ngạn, đột nhiên lên tiếng.

“Á...” Dịch Quân Ngạn giật bắn, sợ tới run người, bỗng nhiên lại được Đằng Tự quan tâm.

Hắn quay đầu đối diện với Dịch Quân Ngạn, đôi mắt trong veo tĩnh lặng tựa nước hồ thu nhất thời khiến tim cậu đập loạn nhịp, tay phải trượt khỏi vô-lăng, xe bắt ngờ lao sang một bên.

“Á!” Dịch Quân Ngạn lại càng hoảng sợ, vội vàng nắm chặt tay lái, hít một hơi thật sâu để tập trung chạy xe.

May mà đây là một quãng đường rộng, xe kịp thời quay về quỹ đạo của mình.

“Cậu làm ơn hãy cẩn thận một chút! Chiếc xe này tôi mới mua đấy!” Đằng Tự tức giận trách cứ Dịch Quân Ngạn.

“Tôi... Xin lỗi.” Cậu nhỏ giọng đáp lời.

Đằng Tự quay đầu qua nhìn cậu, trắc diện thanh tú của Dịch Quân Ngạn cũng bởi chuyện vừa nãy mà lấm tấm mồ hôi, sắc mặt cũng có chút tái, làn môi mỏng phớt hồng khẽ run rẩy, cho thấy cậu đã bị kích động mạnh.

Với cái dáng vẻ đấy thì ai còn đủ khả năng tiếp tục rầy la dạy dỗ?

Đằng Tự thở dài, quay đầu đi chỗ khác, lạnh lùng nói: “Lần sau cẩn thận một chút.”

“Vâng.”

Đi tới phòng thu âm, ngoài tiền sảnh cũng chỉ mới có vài người, người diễn chung với Đằng Tự còn chưa tới, do vậy cho dù là đại thần, Đằng Tự giờ cũng chỉ biết ngồi trong phòng, kiên nhẫn chờ đợi.

“Đằng Tự tiên sinh, kịch bản.” Dịch Quân Ngạn tiến tới, đưa kịch bản cho hắn, rồi rót trà vào chiếc ly luôn mang bên mình, đặt xuống bàn.

“Ừ.” Đằng Tự gật đầu, rồi bắt đầu mở kịch bản ra ôn luyện.

Phòng chờ vốn dĩ mọi người đang trò chuyện ầm ĩ, giờ đã dần an tĩnh, bởi lẽ ai ai cũng biết tính khí lạnh lùng của hắn, cho dù có hơi quái dị thế nhưng thực lực có thừa, tất cả mọi người đều có chút dè chừng kiêng kỵ.

Đằng Tự đặt chân vào giới thanh ưu nay đã được sáu năm, hắn lúc mới chân ướt chân ráo vào nghề cũng mới chỉ là thiếu niên, Đằng Tự có nhận vai nhỏ trong một bộ phim tầm trung, thế nào lại gặp may, bộ phim nổi đình nổi đám, năm ấy tuổi mười tám hơn người, chẳng những thế lại có kỹ thuật cao siêu, hắn nhanh chóng trở thành minh tinh trẻ tuổi số một Nhật Bản.

Nhưng làm diễn viên vốn chẳng phải sở thích của hắn, Đằng Tự nói hắn không quen tiếp chuyện người lạ, nếu như đối phương khó chịu với tính tình cao ngạo băng sơn của hắn, ắt sẽ chẳng thể tồn tại và thành công trong giới này.

Thế rồi hắn bỏ nghiệp diễn, dù cho nhiều người tiếc nuối, thế nhưng Đằng Tự rất quyết tâm, một thân một mình dấn thân vào giới thanh ưu lồng tiếng. Hắn đạt được thành công vang dội với bộ ‘Minh Ký’, một bước lên mây. Đằng Tự trong phút chốc đã nổi như cồn, không ai không biết.

Đây chẳng phải việc người thường có thể làm, chắc chỉ duy hắn mới có thể, cho dù đồng nghiệp có là tiền bối, cũng nghiêng mình nể phục.

“Đây là đoạn hôm qua tôi luyện tập, cậu nghe qua giúp tôi một chút.” Đằng Tự đưa tới trước mặt Dịch Quân Ngạn một chiếc MP3.

“Được.” Dịch Quân Ngạn kính cẩn nhận lấy, sau đó cắm tai nghe vào điện thoại.

Đặng Tự dường như rất tín nhiệm cậu, lần nào cũng cố thu âm sớm một chút, rồi đưa qua cho Dịch Quân Ngạn nghe thử, sau đó sẽ tiếp nhận các góp ý của cậu, thế nên khi vào thu âm chính thức, âm sắc luôn luôn đạt tới sự hoàn hảo.

Ông tai nghe truyền ra chất giọng ưu nhã của Đặng Tự, trong tựa suối nguồn, nhưng rồi lại nổi lên chút lạnh冽, khiến tâm hồn người nghe tĩnh lặng trong nháy mắt.

Thanh âm của Đặng Tự quả nhiên phi thường, có thể dùng từ “trung tính” để hình dung, nhu hòa mê người, bởi lẽ đó hẳn luôn hợp với những vai trung tính, nhã nhặn. Như trong ‘SIX BOY’, dù thời lượng ngắn nhưng đã có đông đảo người hâm mộ, âm sắc thanh tịnh ngây thơ pha chút ám muội và mông lung, giữ đúng thứ khí chất có một không hai của nhân vật, Đặng Tự cơ bản là thành công xuất sắc.

Dịch Quân Ngạn rất chăm chú nghe, đắm chìm vào từng câu nói, cơ hồ như có một bàn tay đang dịu dàng vuốt ve cơ thể cậu, như một thứ ảo ảnh đang âu yếm. Nhưng cho dù có là ảo giác, Dịch Quân Ngạn vẫn trầm mê khôn nguôi.

“Hết thời gian rồi, cậu thấy thế nào?” Đặng Tự bỗng giật tai nghe ra.

“Ách...” Đang chìm đắm trong thanh âm tuyệt mỹ ấy, Dịch Quân Ngạn có chút giật mình, lại ngược lên nhìn Đặng Tự đang nhíu mày, cậu vội vã trả lời ngay: “Tốt, cực cực tốt.”

Đặng Tự thả lỏng hàng lông mày. “Thật chứ?”

“Thật”. Dịch Quân Ngạn gật đầu.

Đặng Tự hài lòng mỉm cười, hẳn vẫn luôn tin tưởng cậu như thế, cho dù Dịch Quân Ngạn cũng chẳng phải là một thanh ưu có kinh nghiệm gì, vậy nhưng luôn luôn đưa bản thu âm trước của mình cho cậu, Dịch Quân Ngạn sẽ từ đó đưa ra góp ý để hẳn hoàn thiện hơn.

Đặng Tự trả lại Dịch Quân Ngạn chiếc tai nghe, chỉ cần Dịch Quân Ngạn khen hay, vậy nhất định là rất ổn.

Nhìn thời gian đã trễ hai phút, Đặng Tự bắt đầu cảm thấy khó chịu với cô gái mới vào nghề này. Cậu mình xinh đẹp, lại có thể lực chống lưng, cô ả thường rất tùy hứng, có thể bất kể khác đội nửa tiếng đồng hồ. Hẳn xem thường và chán ghét nhất loại người như thế.

Dịch Quân Ngạn nhìn hẳn như vậy thì không nhìn được, từ trong túi lấy ra cuốn tạp chí xe hơi hẳn thích nhất, thế rồi đưa đến trước mặt Đặng Tự. Mắt Đặng Tự vụt sáng, bởi lẽ số này mới ra sáng nay, hẳn không nghĩ cậu có thể mua được.

“Tôi mua lúc đang ăn sáng trên đường đấy.” Dịch Quân Ngạn nhẹ nhàng giải thích.

“Thật vậy sao...” Trái tim Đặng Tự không khỏi lặng lẽ nhảy lên hai cái, hẳn chẳng màng gì nữa, cầm lên bắt đầu đọc, càng đọc càng hứng thú, thời gian giờ cơ bản cũng chẳng quan trọng nữa.

Dịch Quân Ngạn lấy tay day day nơi huyệt thái dương, ngày hôm qua mất ngủ nên tâm trạng hôm nay không được tốt, sáng sớm đã xém chút nữa gây ra tai nạn giao thông, giờ lại vô cùng chóng mặt. Cậu mệt mỏi nhắm mắt lại, tranh thủ lúc Đặng Tự đang đọc tạp chí thì nghỉ ngơi một chút.

Khoảng chừng mười phút sau, Tiểu Dã khoan thai đi tới, Đặng Tự nhìn cô ta tô son điểm phấn dày một cục, thế rồi quần áo rườm rà phức tạp, phụ kiện nọ túi xách kia, hẳn cũng đoán được đôi phần nữ nhân này cả buổi sáng đã làm gì.

“A, xin lỗi đã khiến anh phải đợi lâu.” Giọng nói ngọt xớt đầy nũng nịu của cô vang lên. Đôi mắt to tròn, trong veo tựa suối nhìn về phía sofa nơi Đặng Tự đang ngồi.

Hắn gấp tạp chí lại, hai chân duỗi thẳng cho đỡ mỏi, rồi cất tiếng: “Bắt đầu thôi.” Nữ nhân kia bị giọng nói lạnh lùng của hắn làm rùng mình, quay sang bên kia, Đặng Tự nhận ra ngay Dịch Quân Ngạn đang say ngủ.

Mái tóc được tỉa gọn nhu thuận che trên trán, gò má trắng mịn mà nhợt nhạt, cánh mũi thở đều phớt lên chút hồng. Lúc này tuy đã ngủ say, khuôn mặt bình thản an tường, nhưng lại gợi cho người khác cảm giác cậu chẳng được ngủ ngon, hai chân mày co lại, cho thấy dù ngủ, Dịch Quân Ngạn cũng không được ổn yên.

Nên đánh thức cậu hay không? Đăng Tự suy tư, thế rồi bỗng nhìn qua quyển tạp chí cậu đã mua cho hần, quả thực gần đây cậu đã làm cho hần rất nhiều điều. Thôi, cứ để Tiểu Ngạn được nghỉ ngơi một chút!

Đứng dậy, hần cởi áo khoác, dưới ánh nhìn sững sờ của mọi người xung quanh, ôn nhu đắp lên người Dịch Quân Ngạn. Hần xoay đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra, cũng chẳng hay phía sau mình, ai ai cũng mắt chữ A, miệng chữ O, bàng hoàng kinh ngạc.

4. Chương 4

Dịch Quân Ngạn bị thứ ánh sáng chẳng biết từ nơi nào rọi tới, khiến cậu tỉnh ngủ. Dịch Quân Ngạn khẽ chớp chớp, hai mắt mở to tròn, thực tình cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đăng Tự yên lặng nhìn cậu. Dịch Quân Ngạn khi còn ngái ngủ mị hoặc vô cùng, những dao động lặn tẩn trên đôi mắt mang theo hơi sương mỏng lung. Lúc này, sự hồn nhiên sâu thẳm của một đứa trẻ thơ ngây ở Dịch Quân Ngạn được bộc lộ rõ ràng nhất.

Cậu vốn không được coi là đẹp, thế nhưng lại hết mực thanh tú. Ngược lại, Chí Thủy có cái duyên ngọt ngào của phụ nữ, khuôn mặt đẹp mê hồn, dù cho đã là nam nhi ba mươi tuổi, vậy nhưng khóe mắt nơi lông mày, luôn phẳng phất chút thanh sấp mà ý nhị.

“Đã tỉnh rồi?” Đăng Tự có chút không vui.

“Ồ...” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Dịch Quân Ngạn xoay đầu lại, mắt vẫn đang chớp chớp, sau rồi mới dần dần hiểu chuyện, bỗng mắt trừng lớn.

“A! Tôi... Tôi đã ngủ sao?”

“Tỉnh rồi thì mau thu dọn đồ đạc, tôi đói bụng rồi.” Không trả lời, Đăng Tự thản nhiên ra lệnh.

“Hừm... Đúng là!” Đăng Tự đứng dậy.

Quay sang nhìn về phía kim đồng hồ đang chỉ, Dịch Quân Ngạn một lần nữa lại ngẩn ngơ.

Đ... Đã... Một giờ chiều?! Vậy nghĩa là, cậu đã ngủ trọn cả một buổi sáng?!

Mắt Dịch Quân Ngạn bắt đầu biến sắc, cậu nhìn về phía Đăng Tự đang ngồi trên ghế sofa mà run rẩy: “Đăng... Đăng Tự tiên sinh...”

Đăng Tự theo tiếng gọi mà ngẩng đầu, nhìn vào cậu nhóc trước mặt đang hoảng sợ mà chẳng thể nhin được mà bật cười. Cứ nghĩ sẽ cho cậu ngủ một lúc rồi sẽ tự tỉnh, ai ngờ ghi âm xong xuôi, khi đi ra, Dịch Quân Ngạn vẫn còn đang ngủ say.

Hần lại nhớ buổi ghi âm kế tiếp vẫn diễn ra tại đây, vẫn muốn đại diện được nghỉ thêm một chút nên quyết tâm sẽ không đánh thức. Giờ nhìn diện mạo đã lấy lại tinh thần không ít, Đăng Tự biết mình đã có một quyết định sáng suốt.

Hần nhin cười, đằng hắng rồi mới lên tiếng: “Sau này cậu nhớ kỹ, nếu đang chăm sóc người khác, thì ngay bản thân mình cũng phải chăm sóc cho thật tốt.” Đăng Tự thực chẳng muốn có một bảo mẫu ốm yếu.

Biết Đăng Tự đã hiểu rõ tình trạng gần đây của mình không tốt, Dịch Quân Ngạn bỗng mặt đỏ bừng, thấp giọng xin lỗi:

“Xin lỗi, cái đó, lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn.”

“Ừ.” Dứt lời, Đăng Tự không nói thêm lời nào, chỉ cúi đầu cầm kịch bản, bước ra ngoài.

Dịch Quân Ngạn chợt nhớ Đăng Tự tới giờ vẫn chưa được ăn trưa, nhanh chóng thu dọn đồ. Quay người ra sau, bỗng nhiên nhìn thấy chiếc áo quen thuộc đang nằm trên đất, đầu óc giờ lại bỗng trống rỗng, chẳng biết phải làm sao.

“Đằng TỰ... Cái này?” Cậu nhặt chiếc áo lên, rồi cẩn trọng nghiên cứu sắc mặt của người đối diện, trái tim cũng vì thế mà đập loạn nhịp.

Đằng TỰ ngẩng đầu liếc mắt, cúi xuống chiếc áo trên tay cậu, rồi lại nhìn lên: “Nếu cậu bị cảm tôi sẽ rất phiền phức, còn nếu ngủ không đủ giấc, thì tối hãy ngủ sớm một chút.”

Tuy rằng giọng nói vẫn lãnh đạm như mọi khi, thế nhưng Dịch Quân Ngạn vẫn cảm nhận được nhàn nhạt chút quan tâm dịu dàng. Cái người đàn ông luôn lạnh lùng ấy nay lại toát ra chút ôn nhu, cậu thụ sủng nhược kinh thực chẳng biết phải làm thế nào cho phải.

Dịch Quân Ngạn còn đang phân vân không biết có nên nói một tiếng cảm ơn, Đằng TỰ đã ngẩng đầu, bắt mắt trừng cậu “Thế cậu còn đứng đó làm cái gì nữa? Chẳng phải tôi đã nói tôi rất đói bụng sao?”

“A...” Dịch Quân Ngạn ngơ ngác, có chút không phản ứng kịp, đầu óc suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra việc mình cần làm.

“Xin lỗi, tôi thu dọn ngay đây, nhanh thôi!” Nói rồi lập tức quay người hành động, động tác vô cùng cấp tốc lại chẳng nhìn ra chút hoảng loạn, chắc hẳn đây là hệ quả của việc lâu ngày ở bên Đằng TỰ.

Đằng TỰ lâu dần mới hiểu lý do tại sao công ty ấy lại giới thiệu một người nước ngoài cho mình để làm đại diện. Như Dịch Quân Ngạn ấy mà, thái độ quá mức nhu hòa, toàn thân luôn tỏa ra một loại cảm giác nhỏ bé mà nhu nhược, cứ vậy sẽ khiến cho người ta cảm thấy cậu chẳng có chút khí thế nào.

Nhưng bởi lẽ đó, Dịch Quân Ngạn mới có khả năng chịu đựng tính tình kỳ quái ấy. Dù có khó chịu tới đâu, đáp lại hẳn cũng lắm là một cái nhú mày, thế rồi trưng ra điệu bộ thản nhiên như chưa hề có chút nóng giận. Cậu còn có một ưu điểm lớn nhất, đó chính là luôn cẩn trọng và tỉ mỉ trong công việc. Bất kể đó là chuyện lật vật hay chuyện trọng đại, Dịch Quân Ngạn vẫn luôn chu toàn mọi thứ.

Nhìn bóng lưng cậu bận rộn không ngừng nghỉ, bản thân Đằng TỰ cũng chẳng biết mình đang mỉm cười.

Đằng TỰ luôn làm việc, sinh hoạt và nghỉ ngơi rất đúng giờ. Hẳn không giống đại đa số nghệ sĩ luôn có cuộc sống đa dạng phong phú về đêm, mỗi ngày đều đặn rất đúng giờ, buổi tối thì thoảng sẽ ra ngoài cùng đồng nghiệp dùng bữa, đặc biệt là cứ trước mười giờ tối buộc phải có mặt ở nhà, sau đó lên giường đi ngủ.

Dù cho là đại thần thanh ưu, vậy nhưng để phóng viên đào ra được chút tin tức nào với một người như hẳn, quả nhiên đều bất lực.

Đằng TỰ đóng vai trò vô cùng quan trọng trong thị trường kịch truyền thanh BL. Không những vậy, hẳn còn hành động rất khôn ngoan, giọng nói trung tính ôn nhu, hầu như thể loại nào, dù có yêu cầu đặc thù về nhân vật tới đâu, Đằng TỰ vẫn một tay đảm nhận tuốt.

Hẳn rất giỏi nhập vai, rất dễ khiến bản thân và nhân vật trở nên lẫn lộn, do vậy khi một ai đã yêu thích kịch truyền thanh ấy, tất nhiên sẽ thích cả Đằng TỰ. Tỉ như ngày hôm nay, một đám đông người hâm mộ tập trung trước studio, các cô ai cũng khẩn cầu nhân viên cho phép họ vào tham quan phòng thu âm.

“Van xin các anh, chúng tôi thực sự rất rất thích Đằng TỰ, bất luận thế nào cũng không thể cho chúng tôi vào một chút được sao?”

“Cái này... Thực sự không thể được, quản lý không cho phép người ngoài quấy rối nghệ sĩ đang trong phòng thu...”

“Chúng tôi chỉ muốn nghe anh ấy free talk một đoạn thôi mà!” Những người hâm mộ vẫn tiếp tục dây dưa không ngớt.

Free talk là giai đoạn phối âm khi các thanh ưu nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt đủ thứ trời mây, khác với bản drama, free talk chỉ để làm thỏa mãn lòng mong ngóng được gặp thần tượng ngoài đời của các fans. Vậy nhưng hôm nay, bên trong không ai khác chính là Đằng TỰ, nhân viên bảo vệ chẳng thể làm gì hơn.

“Không là không, thực tình tôi chẳng thể làm gì khác được, mong các bạn hiểu cho...” Anh ta khó xử đáp lại đám người hâm mộ.

Dù quả thực rất có lỗi với fans, vậy nhưng đây là điều không thể làm trái. Trước đây cũng chỉ vì chiều ý người hâm mộ, để fans ủa vào studio làm náo loạn, thế rồi người quản lý nơi đó nổi giận đòi kiện hấn, Đăng Tự thực sự rất cảm phần, thiếu chút nữa đã lấy microphone nã vào đầu tên quản lý kia.

Sau đó, để tránh việc này lặp lại, studio đã hạ lệnh cấm người không phận sự được đi vào trong studio. Vậy nhưng những người hâm mộ quá khích, họ chẳng màng luật lệ gì hết, cứ vậy lao vào bên trong, rốt cuộc cũng chỉ muốn được nhìn thấy thần tượng bằng xương bằng thịt một lần.

Tình cảnh giờ lại càng trở nên náo loạn, người hâm mộ hợp lực chen vào bên trong, mắt thấy nhân viên bảo vệ liền giở đủ trò ngất lên ngất xuống, để rồi phải khiến Dịch Quân Ngạn đứng dậy, tiến tới phía sau anh ta.

“Không bằng...cứ cho các bạn ấy vào đi?”

“Thế nhưng...” Nhân viên bảo vệ giờ vẫn còn rất do dự.

Dịch Quân Ngạn quét mắt một lượt, rồi an tâm mỉm cười: “Chắc các bạn cũng đã biết Đăng Tự đang thu âm bên trong, cũng biết anh ta cực ghét bị người khác quấy rối khi làm việc, do vậy hãy theo sau tôi thật im lặng và nhẹ nhàng thôi nhé?”

Đám người nghe xong lời của cậu, quả nhiên ngoan ngoãn xếp thành một hàng, giống đàn gà con đang theo sau gà mẹ. Dù là một đám tiểu quỷ, vậy nhưng họ vẫn biết được giới hạn và đặc biệt tôn trọng, biết ơn Dịch Quân Ngạn.

Dịch Quân Ngạn cười tươi rồi dẫn họ vào phòng ghi âm.

“Anh là người mới sao?” Một nữ sinh phía sau cất tiếng hỏi.

Dịch Quân Ngạn quay đầu lại nhìn cô, khẽ cười: “Anh không phải người mới, anh là người đại diện của Đăng Tự tiên sinh.”

“Gạt người quá đi nha!” Nữ sinh che miệng, tùm tùm đầy nghi vấn: “Người đã lớn tướng rồi, hơn nữa còn là đại thần Đăng Tự, làm sao mà lại cần người đại diện?” Chẳng hiểu cô gái lại suy nghĩ ra điều gì, cứ vậy cười rộ lên, nhìn chằm chằm vào Dịch Quân Ngạn, đôi mắt giờ ánh lên thâm ý khác.

Dịch Quân Ngạn khó hiểu gặng hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Nữ sinh vội vàng nói “Không có gì không có gì” rồi xua tay. Mà Dịch Quân Ngạn vừa quay đầu đi, ngay lập tức cô quay ra phía sau thì thầm to nhỏ đầy khoái chí với đám nữ sinh khác, rồi lại nhìn về phía bóng lưng Dịch Quân Ngạn, tùm tùm cười.

Giờ nữ nhân quả nhiên chẳng thể nắm bắt, suy nghĩ gì, ý tứ ra sao cậu cũng chịu, Dịch Quân Ngạn thở dài ai oán.

5. Chương 5

Đăng Tự nhìn theo đoàn người phía sau Dịch Quân Ngạn đang tiến vào studio, hấn nhứ mảy tỏ vẻ không vui. Cậu bước lên phía trước để đảm bảo không ai quấy rầy hấn, thế rồi cho họ dừng lại đó tham quan một chút.

Quản lý studio thấy vậy ngay lập tức sa sầm mặt mày: “Nếu như có xảy ra nhiều loạn gì, cậu sẽ là người phải chịu trách nhiệm.” Thế rồi cũng chẳng buồn ném cho họ một cái liếc mắt, quay lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào các diễn viên.

Toàn bộ đám người hâm mộ chen nhau áp sát vào phía tường kính ngăn cách bên ngoài với phòng thu, thế rồi bắn những ánh nhìn âu yếm về phía người bên trong đang làm việc. Truyền ra ngoài, là thanh âm của Đăng Tự và Chí Thủy, nhưng hai người chẳng phải đang tâm tình free talk, mà là những tiếng rên rỉ mỉ hoặc của phân đoạn H.

“Oa, H kìa, Đăng Tự và Chí Thủy đang đóng H!” Cô gái nào đó bỗng chốc hưng phấn hét chói tai.

Dịch Quân Ngạn nhất thời hoảng hốt, lúc này đã tiến hành tới đoạn FT, vậy sao giờ vẫn còn H?

Kín đáo liếc mắt đầy nghi hoặc nhìn về phía quản lý, gã tỏ vẻ khó chịu, nhưng dù sao cũng là chỗ thân quen, nên vẫn lạnh băng nhìn cậu giải thích: “Chí Thủy hôm nay tâm trạng không được tốt lắm, bị NG* nhiều lần, đã lãng phí không ít thời gian.”

(*): NG – No good, những phân đoạn bị lỗi, hỏng, cần làm, thu âm lại.

Chí Thủy cùng Đăng Tự đã hợp tác rất lâu, chẳng hiểu bởi nguyên do nào mà hôm nay lại NG nhiều tới vậy?

Dịch Quân Ngạn có chút hoảng hốt, thế nhưng đồng thời cũng nhớ, Đăng Tự ghét nhất khi đối tác gây ra quá nhiều NG, lãng phí thời gian. Có những khi, Đăng Tự thấy người đó ngây ngô mà NG quá nhiều sẽ trực tiếp yêu cầu quản lý đổi người, chứ không có chuyện kiên nhẫn tiếp tục ngồi đợi đối tác hoàn thành. Vậy nhưng lần này, Đăng Tự vẫn nhân nhả ngồi đợi Chí Thủy.

Tầm thủy tinh cách âm rất tốt, Chí Thủy vẫn đang nỗ lực hết mình nhập tâm vào nhân vật, thế nhưng từ microphone lại phát ra những thanh âm nhỏ rời rạc. Y “kêu gào thảm thiết”, chẳng có chút gì gọi là chân thực, toàn bộ âm thanh nghe qua đều biểu lộ sự ra vẻ và quá “diễn”.

Quản lý giờ đã lấm tấm mồ hôi, quay qua lên tiếng không chút khách khí: “Chí Thủy tiên sinh, mong cậu hãy làm lại một lần nữa!”

Chí Thủy lúc sắc mặt đặc biệt nhợt nhạt, biểu tình như muốn khóc đến nơi.

Đăng Tự đứng dậy từ chiếc sofa rồi đi tới chỗ y, khẽ vuốt tóc đối phương, mỉm cười: “Không sao, chúng ta còn có nhiều thời gian, cậu cứ từ từ mà thu, chẳng việc gì phải vội.”

“Đăng Tự...”

“Tôi sẽ ở đây cùng cậu mà, cho nên cứ yên tâm.” Thế rồi hần mỉm cười, hết mực ôn nhu, Chí Thủy cảm động mà rơi nước mắt.

Các cô gái đứng ở ngoài nay mắt mở bừng lấp lánh, hưng phấn tột độ, chỉ hận chẳng thể gào thét cho thỏa nỗi bồn chồn.

Hai người trong giới hủ vốn là cặp đôi vương đạo, nay được tận mắt nhìn họ mập mờ tình tứ đối thoại, khó tránh khỏi sự kích thích cực độ trong lòng.

Trái lại, người cũng đang nhìn chăm chăm vào hai người là Dịch Quân Ngạn, ở cổ họng như có ai bóp nghẹn, vô cùng khó thở.

Hần vốn ghét đồng tính, luôn luôn dè chừng đối phương nếu họ đi quá xa, hợp báo hay thu âm cũng vậy. Thế nhưng đây là với Chí Thủy, một lần nữa những điều lệ tưởng chừng như cố hữu lại được phá bỏ.

Chí Thủy với Đăng Tự mà nói, là một sự tồn tại đặc thù, khác hẳn với mọi người. Thế là một kẻ ghét đàn ông yêu đàn ông, sẽ ôn nhu dâng trà cho y, sẽ cưng chiều y hết mực, sẽ mở rộng cửa đón y vào nhà khi ngoài kia buốt giá, y sẽ không phải ngại ngần mà thoải sức nói ra nỗi uất ức...

Điều này với Dịch Quân Ngạn, cho dù là khó chấp nhận, nhưng cậu vẫn phải oằn mình chịu đựng.

Dịch Quân Ngạn với tim gan như bị ai đó cào xé, thâm lặng rời khỏi studio. Trở lại căn phòng chật hẹp mà yên tĩnh của mình, cậu ngả cơ thể tê liệt lên chiếc salon trắng. Khép hai mắt lại, thứ chất lỏng trong suốt nóng hổi khẽ trào qua hai khóe mi, trượt xuống vết tích đau thương lại một lần rỉ máu.

Dịch Quân Ngạn đã nhiều lần tính tới chuyện từ chức về lại Bắc Kinh, thế nhưng mỗi khi nhìn thấy người nọ vì chẳng có ai bên cạnh chăm sóc mà sinh lòng cuồng, tất thấy bao quyết tâm lại hóa thành tro bụi. Cậu không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu, thế nhưng cậu luôn tự nhủ: Chỉ cần Đăng Tự vẫn cần Dịch Quân Ngạn này một đêm, cậu liền ở lại bên hần một đêm, cho dù tâm tư đau ghen.

Thừa lúc hắn đang ăn tối, Dịch Quân Ngạn gọi điện tới một cửa hàng bán đồ online, nhanh chóng trò chuyện với bà chủ: “Này, bà chủ. Khoảng tám giờ ship cho một chai dầu gội XX tới đường XX khu XX số XX nhé.”

Đằng Tự vẫn luôn dùng một loại dầu gội mà chẳng thể mua được ở Tokyo, phải đặt hàng online hoặc gọi điện trực tiếp tới cửa hàng. Hắn mỗi khi hết dầu gội sẽ trực tiếp yêu cầu Dịch Quân Ngạn mua cái mới, cứ vậy ra lệnh, cũng chẳng quan tâm cậu sẽ giải quyết ra sao, miễn là buổi tối có thể đem cho hắn một chai dầu gội mới tới nhà là OK.

Dịch Quân Ngạn chạy theo Đằng Tự cả ngày, về đến nhà trang phục còn chưa kịp thay, đã ngay lập tức lấy dầu gội đầu, lên tàu điện ngầm chạy thẳng tới chỗ hắn.

“Này, Đằng Tự tiên sinh, dầu gội của anh.” Cậu ở dưới lầu nhìn lên phía trên cao mấy chục tầng, gọi điện cho Đằng Tự.

Tòa chung cư này có mấy trăm chiếc cửa sổ, vậy nhưng cái một cánh kia đích thị là phòng của hắn.

“Hừm...” Từ bên kia vọng ra tiếng Đằng Tự khê than. “Cậu chờ tôi chút, tôi còn đang tắm.”

“Ừ, vậy anh cứ tắm đi, tôi sẽ đợi anh.”

Cậu cúp điện thoại, tư thế vẫn giữ nguyên, ngơ ngẩn nhìn lên căn phòng phía trên cao tít tắp.

Khí trời Tokyo cuối thu tuy không quá lạnh nhưng ban đêm lại mang hàn khí khiến cơ thể người ta đông cứng. Một trận gió lạnh ào tới, cơ thể gầy gò của Dịch Quân Ngạn khê run lên.

Đợi không biết đã bao lâu, Đằng Tự mới chậm rãi ăn vận áo quần an tường đi tới. Khi đã đứng trước mặt Dịch Quân Ngạn, hắn mới nhận ra dường như cậu đã bị đông cứng, chẳng thể cử động.

“Đằng... Đằng Tự...” Dịch Quân Ngạn mỉm cười gọi hắn, nhưng thanh âm lại khiến người khác cũng phải run lên vì lạnh.

Đằng Tự nhũn mảy, thế rồi đi đến trước xem Dịch Quân Ngạn giờ mặt mũi thanh tú đã trắng bệch, môi tím thâm vì lạnh.

Chẳng rõ vì sao, lúc này nơi tim lại khê nhói, nhưng chỉ là trong giây lát mà thôi, ngay lúc đó hắn đã tự quy nó thành ảo giác.

Đúng, là ảo giác, Dịch Quân Ngạn đối với Đằng Tự mà nói, cũng chỉ là một người giúp việc mà thôi.

Nếu đã là giúp việc, có sao phải đau lòng?

“Cậu phải chờ rất lâu rồi phải không?”

“Không...” Dịch Quân Ngạn gắng gượng nhếch lên nụ cười miễn cưỡng. “Cái này...” Biết mình chẳng thể nói ra thứ gì hợp lý, do vậy nên cậu lập tức tận lực kiệm lời.

Đằng Tự liếc xuống tay cậu, thế rồi chỉ “Ừ” đại một tiếng, nhận lấy, ngón tay đụng phải đối phương, cảm giác lạnh tựa băng thoảng chốc khiến tay Đằng Tự vội vã rút về.

“...” Dịch Quân Ngạn giật mình, lập tức hiểu ra rồi áy náy này cười trừ: “À... Xin lỗi... Cái đó... Cũng không... không phải tôi cố ý...”

Không phải tôi cố ý đụng tới anh, mặc dù biết anh không thích đụng chạm, lại không nghĩ rằng lại vô tình xảy ra như thế. Nếu như một ngày anh nhận ra trong thâm tâm tôi là thứ tình cảm mặn nồng ấy, anh sẽ đối xử với tôi rất tàn nhẫn, phải không? Anh sẽ dùng ánh mắt chán ghét, khinh khỉnh để nhìn tôi, phải không? Thậm chí, mọi thứ tôi làm, anh sẽ đều nghĩ là tôi đang có ý đồ xấu?

Dịch Quân Ngạn gục đầu xuống, nét cười khi này đã nhuốm chút ảm đạm.

Đằng Tự thì chẳng hiểu cậu đang nói cái gì, chỉ là bàn tay đang ấm của hắn đụng phải thứ lạnh băng, theo bản năng sẽ rút tay lại, không ngờ cậu lại xin lỗi. Dịch Quân Ngạn có lỗi gì chứ?

Trong trí nhớ của Đằng Tự, người này bất luận có làm gì, chỉ cần hắn tỏ vẻ không vừa ý là ngay lập tức xin lỗi rồi lại xin lỗi.

Hắn lại tiếp tục cau mày. “Cậu chẳng có gì sai mà phải xin lỗi! Tôi ghét nhất cái điểm này ở cậu. Luôn luôn nhận lỗi về mình, cậu cho cậu là thánh nhân chắc? Nhìn bộ dạng của cậu xem, tới một chút nhân khí cũng không có!”

“T...Tôi xin lỗi...” Dịch Quân Ngạn lại tiếp tục thấp giọng xin lỗi, gương mặt tưởng chừng như muốn dán lên trước ngực.

Bộ dạng này của cậu khiến Đằng Tự tưởng mình đang đóng vai ác bá bắt nạt người lương thiện. Dịch Quân Ngạn còn thấp hơn hắn một cái đầu, ánh mắt cúi xuống như vậy sẽ nhìn thẳng về phía hông, hắn không chịu nổi cậu lại bắt đầu nhìn lung tung, chẳng hay lại có chuyện gì, vô duyên vô cớ bỗng nhiên lại nói tới những sự vụ chẳng liên quan.

Giờ là cuối thu, hơn nữa đã sắp nửa đêm. Hơn cả, họ đang đứng dưới lầu nhà hắn.

“Được rồi được rồi, cậu mau về nhà đi. Nhìn thấy cậu thế này chắc đêm nay tôi ngủ không được!” Hắn phẩy tay như đuổi ruồi, rồi thúc giục Dịch Quân Ngạn rời đi.

“...Ngủ ngon...” Dịch Quân Ngạn có đôi chút do dự, hai chân cố gắng vận động, xoay người, động tác có chút không được tự nhiên, đi tới trạm tàu điện ngầm phía xa xa.

“Thật là ngốc...” Nhìn dáng đi kỳ quái của Dịch Quân Ngạn, Đằng Tự phì cười mà bất giác khẽ thở dài.

6. Chương 6

Quay vào trong, Đằng Tự tùy tiện đặt chai dầu gội lên trên ghế salon. Vậy là sau một ngày làm việc mệt mỏi, hắn thả cơ thể mình lên giường, tuy vậy khuôn mặt thanh tú của Dịch Quân Ngạn vẫn lưu lại nơi tâm trí.

Một thứ đau thương chẳng thể diễn tả bằng lời.

Từ trước đến nay vẫn thế, chẳng hay người kia đã thay đổi điều gì? Cậu với hắn vẫn vậy, luôn luôn vững vàng cố chấp, luôn giọng chăm sóc hắn ân cần, một lòng ôn thuận chịu đựng theo hắn tới ngày hôm nay.

Vậy rốt cuộc cậu đã thay đổi điều gì?

Đằng Tự phiền toái suy nghĩ tới đau đầu, hắn không hiểu tại sao giờ mình lại chú ý tới người ấy, vậy nhưng khuôn mặt tái nhợt, tràn đầy ưu sầu của cậu cứ như một chiếc gai trong lòng, càng nghĩ lại càng thấy khó chịu, tựa như có chút đau đớn khó tả.

Nhưng, chỉ là một chút mà thôi.

Thậm chí còn chưa được năm phút, hắn liền cau mày mà ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Đằng Tự gặp lại Dịch Quân Ngạn như thường ngày, ngay lập tức ý thức được sự tiêu tụy của cậu.

“Cậu... Đã xảy ra chuyện gì?” Thất dây an toàn, Đằng Tự cất tiếng hỏi.

“A... Chỉ là, đầu có chút đau nhức...” Giọng của Dịch Quân Ngạn khàn khàn.

Đằng Tự nhíu mày, chợt nhớ tới đêm qua cậu phải đứng ngoài trời lạnh hơn một tiếng đồng hồ.

“Cậu không bị cảm đó chứ?”

Dịch Quân Ngạn có chút kinh ngạc quay sang nhìn hắn, Đằng Tự không rõ đó có phải là ảo giác hay không, thế nhưng hắn có cảm tưởng con người u ám kia bất chợt lóe sáng.

“Ừm, chắc sẽ không sao đâu...” Cậu gục đầu xuống, không dám ngẩng lên nhìn Đằng TỰ, cậu sợ sự ngạc nhiên vui mừng trên mặt sẽ bị hấn phát giác.

Đã từ nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Đằng TỰ hỏi han về sức khỏe của cậu, chẳng biết liệu thế này có được coi là quan tâm?

“A, phải rồi.” Đằng TỰ lãnh đạm nói, “Nếu có cảm cúm thì nói sớm tôi còn cho cậu nghỉ ngày hôm nay, tôi không muốn bị truyền nhiễm.”

“...” Tận cùng nơi trái tim Dịch Quân Ngạn chợt trống rỗng, mọi hoan hỉ trong chốc lát bị xóa sạch, cậu chỉ biết cười tự giễu.

Cậu thật ngu ngốc, Dịch Quân Ngạn cậu làm sao có cơ hội được Đằng TỰ quan tâm? Hấn nếu có quan tâm tới ai, thì chắc chắn người đó sẽ chỉ duy mình Chí Thủy mà thôi.

“Tôi... Tôi không sao.” Để cho an toàn, chỉ cần uống thuốc là được rồi, cậu không muốn bị Đằng TỰ cho là thứ đàn ông mềm yếu vô dụng. Không thể dễ dàng gục ngã như thế, nếu vậy sẽ chẳng còn cơ hội được bên cạnh hấn.

“Vậy là tốt rồi. Đi thôi.” Đằng TỰ nhàn nhã mở hộp đồ ăn sáng, một làn khói nghi ngút phả lên mặt, mùi hương thơm ngát đặc trưng của đồ ăn Trung Hoa khiến hấn đặc biệt phấn khích, tới tấp công kích hộp thức ăn.

Đầu đau như búa bổ, lại như đang chứa hàng ngàn cục kim loại sắc nhọn, càng giống như khí huyết chẳng thể lưu thông, máu bị ứ đọng nơi nào đó, đang có khuynh hướng sắp sôi trào...

Dịch Quân Ngạn thật muốn bổ một cây búa lên đầu cho xong, một bên bùng bùng nhiệt huyết muốn lưu thông không khí, một bên nặng nề nén đau muốn được thư giãn chút đỉnh.

Ngồi trong phòng nghỉ, Dịch Quân Ngạn khổ sở chẳng biết làm gì, chỉ có thể ngồi chờ ra trên ghế salon, sau cùng vẫn ngã đầu lên đệm. Cậu nghĩ, chỉ cần nghỉ một chút là sẽ ổn thôi, đương lúc Đằng TỰ còn đang ghi âm, sẽ nghỉ ngơi thư giãn.

Một hồi sau, Đằng TỰ cùng Chí Thủy đi ra khỏi phòng thu, hôm nay họ ghi âm cho bộ BL ‘Just Love II’.

“A, Đằng TỰ, tiểu đại diện của anh hình như có chút không ổn kìa.” Người trước mặt bọn họ không rời đi, mà đang ngồi quanh sofa chẳng hiểu nhìn thứ gì, một người khác lớn tuổi hơn thấy Đằng TỰ đi tới thì hài hước nói.

Thanh ưu này là loại lâu năm ngụp lặn trong giới, thế nhưng chưa từng được có người đại diện, thế mà tên tiểu tử Đằng TỰ kia do công việc nên đã được sắp xếp cho một người đại diện, điều này khiến gã có chút không cam lòng.

Đằng TỰ chẳng buồn nhìn người nọ, chỉ tiến tới, nhìn ra phía sau, đôi mắt nhắm chặt của Dịch Quân Ngạn hiện ra, hàng lông mày nhíu chặt, dáng vẻ khi ngủ trông có vẻ không được thoải mái. Hấn bắt đầu cảm thấy khó chịu, cái loại cảm giác này giống hệt như đêm qua, khiến hấn rất dễ nổi cáu.

Ngáp!

Hấn không chút tình nguyện cúi người xuống, rồi vỗ vỗ lên má người kia, tưởng như vậy đã có thể đánh thức cậu. Thế nhưng Dịch Quân Ngạn vẫn ngủ say, hay cậu bị ốm rồi? Chi bằng cứ đưa đi bệnh viện?

“Người không thể nhẹ nhàng một chút được sao?” Chí Thủy đứng bên cạnh khẽ cau mày.

“...” Đằng TỰ muốn nói “Cậu ấy là người đại diện của cậu sao?”, thế nhưng chẳng thể nổi cáu, bao nóng giận cũng đành nuốt vào bên trong.

“Ừm... Không nên! Không... Không nên!”

Bỗng nhiên con người mê man kia mãnh liệt phản kháng, vung tay loạn xạ.

“Bốp!” một tiếng, ai nấy đều hít hơi thật sâu, trong nháy mắt đều nín thở.

“A...” Chí Thủy nhìn về phía hai người kia mà thất kinh.

Đặng Tự chẳng hay bị đôi tay không an phận của cậu tặng cho một bạt tai vào má, cả người bắt đầu tỏa ra sát khí đặc biệt nguy hiểm.

Cậu... Dám đánh hấn? Đúng là ăn phải gan hùm mà!

Đặng Tự tức giận nắm lấy vạt áo trước của Dịch Quân Ngạn, không chút thương hương tiếc ngọc mà khiêng người kia lên vai.

“N...này!” Cứ nghĩ Đặng Tự đang chuẩn bị đánh cho Dịch Quân Ngạn một trận, Chí Thủy vội vã tới can ngăn.

“Tôi đưa cậu ấy đi bệnh viện! Lẽ nào cậu cũng muốn làm thay tôi luôn?” Đặng Tự giận giữ thét lên. Ngược ngừng buông vạt áo của hấn ra, Chí Thủy cười cười: “Ta còn tưởng ngươi định đánh cậu ấy... Ách, ta nhầm. Haha...”

Hừ lạnh một tiếng, Đặng Tự không để ý tới y nữa, khiêng Dịch Quân Ngạn ra khỏi studio, thế rồi quăng vào trong xe, bực dọc chạy thẳng tới bệnh viện.

7. Chương 7

Bác sĩ đã nói, nếu còn để lâu thêm nữa, bệnh của Dịch Quân Ngạn sẽ còn trầm trọng hơn, có thể dẫn tới viêm phổi.

Viêm phổi là một khái niệm gì đó mà Đặng Tự hoàn toàn mù tịt. Có điều, khi hấn nghe bác sĩ chẩn đoán bệnh, bản thân có chút không được thoải mái, vì hấn có cảm giác khi người kia đang nói, ánh mắt quét qua hấn có phần chỉ trích trách cứ, nay khi đối diện với Dịch Quân Ngạn sẽ có chút hổ thẹn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chẳng phải chính cậu ta giấu bệnh không nói cho hấn hay sao? Tại sao ai cũng đổ tội cho hấn là tên đầu sỏ?

Đặng Tự bĩu môi, thâm tâm một lần nữa lại dấy lên chút bực dọc. Mọi thứ trôi qua quá nhanh, lúc này nhìn lên đồng hồ, hấn đau khổ khi phát hiện đã là mười một giờ đêm, sắc mặt của Dịch Quân Ngạn vẫn trắng bệch như trước, cho dù đang được truyền dịch, quả thực vẫn chưa có biến chuyển tích cực nào. Cái miệng kia thì ngoài dự tính, hình như lại đang thì thầm điều gì đó, “Không được... Các người không được làm vậy... Đừng... Đừng mà...” Đủ thứ trên trời dưới biển, đã vài canh giờ trôi qua, chưa hề dừng lại.

Nhìn cậu lông mày nhíu lại, đầu hơi động đập sang bên trái, Đặng Tự lại cảm thấy một hồi phiền toái.

Cậu nhóc này rốt cuộc đã xong chưa? Vì biết Dịch Quân Ngạn ở Nhật không có người thân, hấn đây là “người quen”, đã hết lòng chăm sóc và giúp đỡ, chẳng lẽ suốt đêm lại phải chịu đựng cậu nỉ non nói những thứ không đâu thế này?

Đặng Tự nhún vai gọi y tá. Chỉ chốc lát sau, một người phụ nữ với sắc mặt mệt mỏi đi tới, Đặng Tự còn trông thấy cô ta đưa tay quạt nước miếng còn vương trên má.

“Có chuyện gì?” Y tá hỏi gắt.

“Tiêm cho cậu ta một mũi thuốc trấn an tinh thần đi.” Đặng Tự đáp lại cũng chẳng nhẹ nhàng gì.

Cô ta liếc hấn, “Anh là người bình thường chắc cũng có chút kiến thức chứ nhỉ? Cậu ta đâu có bị bệnh liên quan tới tâm thần đâu mà phải tiêm thuốc trấn an? Sao có thể sử dụng một cách bừa bãi như thế được?!”

Đặng Tự trừng mắt, “Vậy cứ để cho cậu ta lải nhải như vậy cho tới hừng đông à?”

Y tá chẳng thèm để ý tới hấn nữa, xoay người đi tới cửa, vỗ vỗ lên má mình mà nói: “Nếu muốn thì đi mượn mấy miếng bông gòn mà nhét vào tai. Bệnh viện đã có quy định, bất kỳ loại thuốc nào đưa vào người bệnh nhân phải có sự đồng ý của bác sĩ.”

Cánh cửa đóng lại, còn bên trong Đăng Tự đang thở gấp vì cái giận, hai mắt trừng to tựa như muốn bắn ra tia lửa, thế rồi híp chặt lại, vô cùng yên tĩnh, lồng lộn ruột gan.

“Đừng... Xin... Xin người mà... A a...” Màn đêm dần trở lại trong tĩnh lặng, thứ giọng nỉ non ấy của Dịch Quân Ngạn nay lại càng nghe rõ hơn.

Đăng Tự gãi đầu khiến mái tóc vốn đã chẳng còn ưu nhã lại rối xù, lần thứ N hắn đi tới bên giường bệnh, nhìn xuống khuôn mặt đang chảy mồ hôi lạnh của Dịch Quân Ngạn, bỗng ngẩn người.

Người này... Sẽ không phát sinh thêm thứ bệnh nào kỳ quái đáng sợ nào nữa chứ?

“Cầu xin...” Những thanh âm nhỏ trầm giờ đã dần biến dạng thành gào thét, có lúc lại khàn đục, hình như cậu bị bóng đè, đôi khi gào thét, đôi lúc lại phát ra những âm thanh rên rỉ mà đứt quãng.

Rối cuộc Dịch Quân Ngạn đã mơ tới thứ gì, mà tâm tự lại bất ổn như vậy?

Đăng Tự có chút ngạc nhiên, liền cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt thanh tú đang không ngừng lay động.

Tái nhợt, lại mang theo thứ mỹ cảm yếu ớt, lấp loáng vài dòng lệ tinh tế, cậu đang khóc, Đăng Tự phải cúi ngắm một lúc lâu mới nhận ra. Làn môi mỏng giờ chuyển xanh thâm mà thô ráp, chắc phần nhiều là do thiếu nước. Hắn khẽ nhủ mày, rồi đứng dậy rót một cốc nước, nhưng không biết phải làm thế nào để đưa vào miệng Dịch Quân Ngạn.

Lát sau, hắn dùng ngón tay chấm chút nước, thế rồi thoa lên nơi xanh trắng trên bờ môi cậu.

Bỗng chẳng hiểu làm sao, khi ngón tay đụng vào phần da mềm mịn, lại giống như chạm phải mạch điện, thứ cảm giác kích thích khe tê dại từng tế bào.

“ ... ”

Cái gì? Đăng Tự cúi đầu thấp hơn, để tai mình gần bên môi của Dịch Quân Ngạn, hình như hắn vừa nghe cậu gọi một cái tên quen thuộc.

“... Đăng... Tự...” Giọng trầm, gần giống như đang cầu cứu.

Đăng Tự hết sức ngạc nhiên, bởi vì đây là lần đầu hắn nghe cậu gọi tên hắn mà đằng sau không mang theo hai chữ “tiên sinh”.

Vậy nhưng câu tiếp theo cậu thốt ra, đã khiến hắn hất toàn bộ chén nước lên người Dịch Quân Ngạn, “Em... Em... Thích... Anh”

Không thể tin vào thứ mình vừa nghe thấy, hắn cơ bản là không muốn tin, Đăng Tự chưa từng thất kinh tới vậy. Hắn bất chấp dù Dịch Quân Ngạn nước đang dính đầy người, chỉ biết cầm đầu chạy trốn, mang theo tâm tình rối loạn, Đăng Tự rời khỏi bệnh viện.

Về tới nhà, hắn dựa tay lên cánh cửa, cười khê.

Hắn sợ cái gì chứ? Hắn kỳ thị loại người như vậy sao? Người đó đem tới cho hắn uy hiếp gì à? Tại sao lại phải chạy thực mạng như muốn thoát chết?

Chỉ là chưa từng có suy nghĩ, cái người luôn vâng vâng dạ dạ ấy, luôn ôn tồn và hòa nhã như một người vô hình ấy, lại là đồng tính... Vậy bên hắn suốt thời gian qua, là loại người mà hắn ghét nhất trên đời!

Nghĩ vậy lại liên tưởng tới những ngày trước đây, chẳng hay ánh mắt cậu nhìn hắn là thứ hạ lưu dung tục, Đăng Tự bỗng thấy buồn nôn.

Đàn ông với đàn ông... Là một thanh ưu, việc phải tiếp nhận những kịch bản BL đã khiến hắn hiểu về đồng tính, thế nhưng việc hai nam nhân quan hệ với nhau Đăng Tự lại không nắm rõ, chẳng nhẽ cảm thứ đó vào hậu huyệt, việc này thực sự sẽ tạo nên khoái cảm sao? Vui sướng gì khi làm chuyện đó chứ? Chẳng nhẽ họ làm vậy mà không thấy dơ bẩn à?

Đúng là, một trai thẳng được một trai cong theo đuổi là một điều rất đáng tự hào, thế nhưng tự hào cũng đâu có nghĩa là người ấy sẽ thích việc đó đâu, đúng không?

Ngưng! Đằng Tự người đang nghĩ cái gì vậy? Sao thoáng cái đã liên tưởng tới những vấn đề linh tinh rồi? Thật là quá mức buồn chán!

Đằng Tự cười khổ, nay biết đại diện của mình là gay, hắn chỉ là không thể tưởng tượng nổi.

Sa thải cậu? Hắn nghĩ. Nếu đã biết bí mật này, hắn sẽ chẳng phải gặp lại cậu nữa, không đúng sao?

Hắn không biết sau này còn có thể dùng ánh mắt nào để nhìn cậu, để đối mặt cậu.

Mỗi ngày hai người như hình với bóng, Dịch Quân Ngạn cũng vì hắn mà làm tất cả, ân cần quan tâm, hết mực chăm sóc.

Hắn mở danh bạ, tìm dãy số của người quản lý bên công ty, Đằng Tự có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn gọi cho gã.

Dịch Quân Ngạn sáng hôm sau mang theo tâm tình cảm kích, sáng sớm liền tới ngay trước tòa nhà nơi Đằng Tự ở.

Nghe y tá nói người đưa cậu vào bệnh viện đêm qua là một người đàn ông cao lớn, anh tuấn tiêu sái, qua miêu tả của họ, Dịch Quân Ngạn chắc chắn là Đằng Tự.

Hắn vẫn còn quan tâm tới cậu sao? Nếu chỉ đơn thuần là người giúp việc, liệu hắn có đưa cậu đến bệnh viện? Hơn nữa ở chính nơi này, Đằng Tự còn chăm sóc cậu suốt đêm.

Dịch Quân Ngạn trong lòng chợt dâng lên thứ cảm xúc ấm áp ngọt ngào khó tả, cứ như khi bé được mẹ cho chút bột yến mạch vậy.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, giờ chắc Đằng Tự đã dậy, cậu lấy điện thoại di động, lúc này mới chợt nhận ra điện thoại của mình luôn để trong chế độ im lặng.

Vội vàng mở máy, chuông điện thoại lập tức vang lên. Vừa nhìn thấy điện báo là dãy số của quản lý công ty, tâm trạng bỗng trở nên bất an, linh cảm sẽ có chuyện chẳng lành.

“Xin chào, tôi là Dịch Quân Ngạn.”

“Sao giờ cậu mới mở máy? Người đại diện bằng mọi giá phải mở máy hai mươi tư trên hai mươi tư giờ, không biết sao?” Ngay lập tức từ đầu dây bên kia truyền qua giọng nói gay gắt của quản lý.

“Xin lỗi, thực sự xin lỗi.”

Vừa mới lấy lại chút bình tĩnh, quản lý đã bỗng chốc trầm giọng mà nói rằng: “Quân Ngạn, có công việc mới đang tìm cậu, cậu tới ngay một chuyến.”

“Thế nhưng... Tôi còn Đằng Tự tiên...”

“Chuyện đó tới đây sẽ giải quyết!” Quản lý lại bắt đầu bực dọc, “Nói tóm lại, cậu cứ tới đây ngay đi!” Sau đó y cúp máy.

Dịch Quân Ngạn mịt mờ nhìn màn hình di động trong giây lát, một lần nữa xác nhận nơi bãi đỗ không có xe của Đằng Tự, thế rồi mới quay người rời đi.

Xa xa nơi trên kia, có một bóng dáng cao lớn đang lẳng lặng ngắm nhìn dáng người nhỏ bé ấy thoáng cái đã biến mất trong tầm mắt. Trong lòng bỗng xộc tới thứ xúc cảm cô đơn trống rỗng, nhưng ngay lập tức bị một tràng chuông điện thoại gọi tới làm phiền.

“Xin Chào, Đằng Tự nghe.”

“Tôi hỏi cậu lần cuối, cậu thực sự muốn sa thải Dịch Quân Ngạn?” Quản lý trẻ tuổi với khẩu khí già dặn thực khiến người ta chán ghét.

“Nếu cậu luyến tiếc thì cứ giữ cậu ta lại làm người đại diện là được rồi.”

“Cái rắm! Cậu đúng là loại xấu xa đáng ghét, cậu có biết tôi phải mất bao lâu để lựa chọn một người khiến cậu hài lòng không? Tôi chẳng hiểu cậu nghĩ gì mà cứ bắt nạt cậu ấy? Cũng chỉ vì cậu ấy không cẩn thận bị cảm chưa nói với cậu, mà cậu tuyệt tình sa thải? Hừ!”

Quản lý xả một bụng bực tức lên đầu hần, khẩu khí không chút nể nang. Y với Đằng Tự vốn cũng là chỗ thân quen, khi còn đang làm diễn viên đã kết giao huynh đệ, khi ấy cũng chính Quỷ Túc Thuần đã ủng hộ hần hết mực khi Đằng Tự quyết tâm dấn thân vào giới thanh ưu. Sở dĩ giờ dám nói chuyện với hần bằng giọng điệu như vậy, chắc chỉ có một người.

“Nếu Thuần tiên sinh đây thể năng tuệ nhãn thức anh tài, vậy mong hãy nhớ cho tôi một điều: Tôi đây sẽ không kể tội của người đó, sẽ phiền cho công việc của cậu ta sau này. Tóm lại là không thể tiếp tục thuê Dịch Quân Ngạn.”

“Không kể tội, lo sợ cho công việc tương lai? Hừ! Cả thiên hạ này Dịch Quân Ngạn chỉ có một! Rồi cậu nên tự lo liệu đi, giờ đương lúc phát triển rầm rộ, bận bù đầu bù cổ, làm sao có thời giờ lựa người cho cậu?”

“...Vậy bình thường chút cũng được.”

Đầu dây bên kia bỗng trầm mặc, sau cuối lại phát ra thứ thanh âm đặc biệt nghiêm túc: “Không suy nghĩ thêm?”

“Không hề.”

“Không còn một con đường sống?”

“Không còn.”

Hai người trò chuyện mà cứ như đang thu xếp cho một lão bà làm thủ tục ly hôn, thế nhưng Đằng Tự lại chẳng cười sao cho nổi, trong lòng hần vẫn buồn buồn, không biết phải phát tiết ra sao.

Quỷ Túc Thuần thở dài một hơi, tiếp: “Vậy được rồi. Tôi sẽ mau chóng tìm cho cậu một người.”

“A... Chờ chút.” Đằng Tự chợt nhớ tới một việc, vội vàng kêu lên.

“Còn có chuyện gì nữa?”

“Nhớ tìm cho tôi một người... thẳng.” Hần nói.

“... Đã rõ.”

Manh nha, dường như bản thân cũng mờ mịt về sự chân thực của sự vụ lần này.

8. Chương 8

Gõ nhẹ lên cửa phòng làm việc của quản lý, Dịch Quân Ngạn giờ vẫn đang tự kiểm điểm bản thân xem mình đã làm gì sai, nhưng trừ hôm qua có cảm nặng, thì nội trong hai năm nay tuyệt nhiên chưa mắc phải lỗi nào.

“Mời vào.”

Dịch Quân Ngạn mở cửa, đi vào. Cậu đứng trước bàn làm việc của y rồi lễ phép cúi đầu: “Buổi sáng tốt lành, quản lý.”

Quản lý dừng bút, thế rồi ngẩng đầu lên nhìn Dịch Quân Ngạn, gật đầu: “Sáng tốt lành.”

Gia đình ưu tú lâu năm, bề ngoài lại tuần mỹ không ai sánh bằng, đẹp tới nỗi nhiều người cứ ngỡ y chẳng phải đàn ông. Vậy nhưng sống mũi cao cùng ánh mắt sắc bén, cả khuôn mặt bừng lên một nét ngạo khí ngút trời.

“Quản lý tìm tôi có chuyện gì sao?” Dịch Quân Ngạn cất tiếng mà thanh âm rất nhu hòa, tươi mát lại nhuốm chút dịu dàng, tạo cho người khác một cảm giác rất thư thái và bình an.

Y nghe thấy giọng cậu, thực sự muốn tìm cách thu hồi lại quyết định đuổi việc của tên kia. Đúng là không hiểu hắn nghĩ gì. Y đây phải mất bao nhiêu công sức mới tìm được một người như cậu, vậy mà cái tính xấu bản của Đằng Tự lại phát tác, cứ thẳng tay sa thải. Làm như hắn đang đi chợ mua thịt lựa rau không bằng, mua rồi không thích lại trả về cố chủ?

Thế nhưng y cũng biết chuyện này không còn có thể cứu vãn, bởi cậu nói cuối cùng trong cuộc điện thoại hôm qua với Đằng Tự đã giúp hắn đoán được tại sao người kia lại cương quyết sa thải Dịch Quân Ngạn.

Đồng tính sao? Y không chút giấu diếm nhìn thẳng vào khuôn mặt hòa nhã anh tú phía trước. Sợi tóc vàng bên gọng kính rũ xuống, ánh mắt sắc bén chiếu lên người cậu.

“Quân Ngạn, cậu làm việc này được bao lâu rồi?”

Dịch Quân Ngạn bất giác giật mình, quản lý đột nhiên truy vấn cậu việc này là có ý gì? Hay mình thực sự đã làm gì sai?

“Hai... Hai năm, thưa quản lý.” Cậu ngập ngừng đáp.

“Ừ.” Y gật đầu. “Làm lâu như vậy, chắc cậu đã hiểu biết rất nhiều thứ về Đằng Tự tiên sinh?”

“À... Cũng bình thường thôi.” Cậu nuối nước miếng cái “ực”, có chút hoảng hốt lúng túng.

Ánh mắt quản lý bỗng nhiên lóe lên. “Cũng bình thường thôi? Bình thường là một câu trả lời hợp lý sao? Cậu thân là người đại diện của Đằng Tự, chẳng phải việc am hiểu công việc của mình là điều bắt buộc?”

Đột nhiên bị chỉ trích liên hồi, Dịch Quân Ngạn dậm lúng túng. Dù cho đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị quở trách nhưng không ngờ lại là vì lý do này.

“Cái đó...” Cậu hoảng hốt trừng mắt muốn giải thích, thế nhưng y căn bản là không cho cậu cơ hội, lời kể tiếp lại càng khiến Dịch Quân Ngạn bàng hoàng.

“Cậu theo Đằng Tự hai năm, lại còn không biết được việc gì nên làm ở cương vị của một người đại diện, vậy nên tôi nghĩ cậu cũng không cần làm nữa! Bắt đầu từ ngày mai, cậu trở về làm người phụ trách cho tam tuyến nghệ nhân!”

“Cái... cái gì?” Dịch Quân Ngạn không dám tin.

Tam tuyến nghệ nhân cơ bản là đóng các vai quần chúng trong các vở kịch truyền thanh, thậm chí ngay cả phối hợp diễn với các thanh ưu chính cũng không được tính. Giới thanh ưu tuy nhỏ nhưng cấp bậc được phân chia rõ ràng, chẳng ai rảnh rỗi lại đi làm cái nghiệp mà chẳng thể nào phát triển nổi. Hầu hết tam tuyến nghệ nhân đều là lựa chọn yêu thích của những người nghiệp dư.

Bọn họ ở công ty thì không hề có không có địa vị, bất quá phải đi kiếm việc làm thêm để trang trải cuộc sống. Người làm nghề này ở công ty tương đối rảnh rỗi, cũng bởi lẽ đó mà sẽ bị người khác sai khiến, êm tai thì gọi là tam tuyến nghệ nhân, khó nghe thì là làm chân sai vặt.

Dịch Quân Ngạn giờ không thể tưởng tượng nổi, trong vòng một đêm, cậu từ một người đại diện của đế vương xứ thanh ưu bị lưu chuyển xuống làm phụ trách chân sai vặt.

Nếu trong quá trình làm việc có xảy ra vấn đề gì, sao bên công ty không gọi điện hay đánh động để cậu còn biết đường chỉnh sửa? Tại sao trước đây chẳng nói lời nào, giờ lại đột ngột không cho cậu làm người đại diện nữa, mà lý do là vì chưa làm tròn trách nhiệm, song lại chẳng cho Dịch Quân Ngạn nói lời nào?

Quản lý hạ mắt kính, rồi cau giận xoa xoa huyệt thái dương. Cậu là do chính tay y chọn lựa, hiện tại lại đang chính tay “tử hình”, trong lòng ít nhiều vẫn có chút khổ sở, càng chưa bàn tới việc đẩy Dịch Quân Ngạn đang chịu tội hay y đang làm bừa. Thế nhưng lời đã nói ra khỏi miệng chẳng thể thu hồi, chắc cậu giờ cũng coi y là tên máu lạnh vô tình.

Lại một lần nữa giương mắt lên nhìn Dịch Quân Ngạn không chút khách khí.

“Tôi quyết định sẽ cho cậu làm người phụ trách của tam tuyến nghệ nhân. Hôm nay cậu trở về chỗ Đăng Tự tổng kết công tác, rồi ngày mai chuẩn bị giao lại nhiệm vụ cho người đại diện mới.”

Đó là khẩu khí bất dung quyết không thay đổi, kiên định tới cùng. Dịch Quân Ngạn ngơ ngác đứng yên một lúc, thế rồi mới tìm lại giọng nói, giật giạt môi,

“Tôi... Tôi có thể...”

“Không cần thiết.” Y lại một lần nữa cắt ngang cậu, đã thừa biết cậu muốn nói gì.

“Cậu đã ở bên cạnh hắn hai năm, theo đạo lý mà nói chắc kinh nghiệm đã rất nhiều. Nhưng nhìn hắn mà xem, hai năm trước với bây giờ đâu khác biệt là mấy, ngay cả cậu cũng chẳng thể phát triển được chút nào. Có để cậu làm người đại diện bên hắn thêm mười năm nữa cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Chi bằng lui về công ty, làm một công việc nhàn hạ chẳng phải tốt hơn sao?”

Nói xong, y đeo kính mắt rồi tiếp tục làm việc, hiển nhiên không muốn nói thêm với cậu bất kỳ một lời nào.

Dịch Quân Ngạn trong cổ họng còn vướng một câu hỏi, nhưng chung quy vẫn không nói ra miệng, yên lặng một lúc lâu, thế rồi nhu nhược “Vâng” một tiếng.

Chờ tới khi cậu đã đi khuất, y lại ngẩng đầu lên than thở một chút, thế rồi cuối cùng lại cảm điện thoại lên quay số.

“Này, Thiệp Cốc, cô liên lạc với Diên Trung ngày mai tới nhận việc làm... Làm gì? Người đại diện của đế vương giới thanh ưu Nhật Bản, Đăng Tự.”

Y trút cảm giận lên điện thoại, tới giờ quả thực vẫn chưa khuây khoả nổi lòng.

Đi ra khỏi công ty, Dịch Quân Ngạn đứng trước tòa nhà một hồi lâu, rồi cuộc hạ quyết tâm cắn môi một cái, ánh mắt kiên định nhìn về con đường phía trước. Thế nhưng khi cậu đặt chân tới dưới lầu nơi Đăng Tự ở, bao khí thế bỗng chợt biến tan.

Cậu tới tìm hắn để làm gì? Mặc dù quản lý đã nói ra những lời như vậy, cậu cũng mơ hồ hiểu được sự quyết liệt muốn Dịch Quân Ngạn đổi đi nơi khác. Thế nhưng điều đó cũng chẳng can hệ gì tới Đăng Tự, chẳng phải sao?

Cho dù Đăng Tự là một người vô cùng kỹ tính, nhưng cũng không đến nỗi chỉ bởi một lần cậu cảm lạnh mà sa thải cậu chứ? Như vậy nếu quả thực là bị đuổi việc do không làm tròn trách nhiệm, hắn cũng có thể nói ra ngay trước mặt cậu kia mà?

Nói gì thì nói, quản lý cũng muốn cậu đi nơi khác làm việc, vậy Đăng Tự có biết hay không?

Trong đầu nghĩ như vậy, cũng coi như cho mình một lý do, Dịch Quân Ngạn thấp thỏm bất an gọi vào số Đăng Tự. Thế nhưng một lúc lâu sau, cậu nói quen thuộc ấy lại truyền tới: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Thân là thanh ưu, sao ban ngày Đăng Tự lại tắt máy? Cho dù là tùy hứng, Đăng Tự cũng chưa từng làm việc này.

Dù một câu trả lời đang dần muốn hé lộ nhưng Dịch Quân Ngạn lại cương quyết lắc đầu, cự tuyệt những loại đáp án thế này.

Không thể nào, hôm qua rõ ràng hắn còn đang trò chuyện bình thường với cậu, không thể ngay hôm nay đã kéo cậu vào số đen!

Ngửa đầu lên nhìn hàng chục tầng nhà cao vời vợi, cũng chẳng biết nhà hắn là cái cửa sổ nào. Thâm tâm mong Đăng Tự có thể thấy cậu, nhưng căn bản đó cũng chỉ là thứ hư huyền mà thôi. Dịch Quân Ngạn cuối cùng nghĩ, nhất định cậu phải đợi được hắn, đợi một đáp án rõ ràng mạch lạc.

Hơn mười một giờ khuya, Đăng Tự mới về. Hôm nay hắn làm việc mười phần đều không thuận lợi, không rõ bực dọc, không rõ xấu tính, không rõ bắt đầu giận cá chém thớt. Chẳng hiểu hắn đã bị làm sao, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn phải ở lại làm việc thêm mấy tiếng đồng hồ, thực sự cũng là lần đầu cảm thấy mình thất bại!

Mà càng làm cho hắn khó chịu hơn có lẽ chính là việc khi theo thói quen thường ngày là sẽ uống nước trong cái ly ấy, nhưng lại phát hiện nước trong đó sớm đã nguội lạnh, bây giờ mới nhớ Dịch Quân Ngạn đã chẳng còn ở bên.

Theo thói quen, Đằng Tự lại kêu lên “Quân Ngạn, giúp tôi đun nóng lại nước” khiến cả ê-kíp mắt tròn mắt dẹt kỳ quái nhìn hắn. Buổi tối, cuối cùng công việc cũng đã xong, theo thói quen là người đầu tiên rời đi, nhưng khi hắn đối diện với chiếc xe của mình, mới sực nhớ chìa khóa còn đặt trong phòng nghỉ.

Vốn mấy chuyện này Dịch Quân Ngạn sẽ đều cáng đáng hết cả, như một trung thần sẽ luôn bên hắn, luôn cúi đầu cúc cung tận tụy.

Chỉ là từ giờ trở đi, hắn đã đánh mất chú chó trung thành ấy rồi.

Đằng Tự lơ đãng nhìn về phía tổ chim bên kia, có một chú chim đang co rúm lại vì lạnh. Cuối thu, đông đến, trời lại vô cùng băng giá. Với vóc dáng cao lớn của mình, Đằng Tự thấy nó bé nhỏ tới đáng thương.

Đâu đó trong lồng ngực lại tỏa ra thứ xúc cảm rất khó chịu, nhưng lại chẳng giống với những bức dọc ban ngày.

Hắn chậm rãi đi tới. Đứng nơi đó có một người.

Dùng chút tỉnh táo cuối cùng còn sót lại, Dịch Quân Ngạn ngẩng đầu lên, mơ hồ nhìn về phía Đằng Tự.

“Đằng... Đằng Tự?” Cậu chớp mắt vài cái, mang theo chút khắp khởi vui mừng.

Lại tưởng tượng ra ánh mắt xấu xa dâm tục, lửa giận nơi Đằng Tự cháy bùng bùng, khẩu khí cũng không nhận được: “Cậu tới đây làm cái gì?”

Dịch Quân Ngạn nghe được câu nói đó, cuối cùng cũng biết đứng trước mặt mình chính là người mà cậu đã khổ cực cả ngày trời chờ lâu thật lâu, trên mặt tràn ra niềm vui sướng. Nhưng khi muốn di chuyển, tứ chi đã đông cứng, khi đứng dậy vì không cẩn thận liền ngã về phía trước.

Đằng Tự bị cậu ngã lên người, chỉ trong một khắc tiếp xúc, không hề nghĩ ngợi liền đẩy ra.

Dịch Quân Ngạn ngã ra phía sau. Cậu lão đảo, gáy đập vào vách tường đau choáng váng, ôm đầu thống khổ ngồi xồm xuống, rên cái “ừ”.

Biết mình phản ứng có chút quá đáng, lại không muốn xin lỗi, chỉ liếc mắt nhìn người đang ngồi chồm hồm phía trước, áy náy hỏi: “Cậu... có sao không?”

Từ phía dưới bỗng phát ra câu nghi vấn: “Tại sao lại muốn điều tôi đi?”

“...”

Hắn cứ nghĩ chỉ cần cho cậu biết kết quả, cậu sẽ ngoan ngoãn mà tiếp nhận. Ai ngờ người này lại đến tận đây tra hỏi hắn, Đằng Tự thật chẳng biết phải trả lời cậu thế nào.

Dịch Quân Ngạn dù không thông minh, nhưng cũng chẳng phải phường ngu dốt.

Cậu nhìn về phía hắn, rồi nhỏ giọng nói một câu: “Có phải anh đã biết, tôi là...”

Bằng không tại sao lại phải chống cự một cách quyết liệt như vậy? Trước đây rõ ràng sẽ giúp cậu xoa bóp vai.

Biết Dịch Quân Ngạn đã hiểu ra, hắn cũng chẳng ngại ngần mà hào phóng thừa nhận:

“Tôi biết cậu là người đồng tính, do vậy trong lòng chắc cũng hiểu tại sao tôi làm vậy chứ?”

Cho dù từ đầu đã biết nguyên nhân cũng chẳng sai lệch là mấy, nhưng tới khi lời đó ngay từ chính miệng Đằng Tự thốt ra, Dịch Quân Ngạn vẫn cảm thấy như cả người bị ném xuống sông băng, lạnh mà đau tê tái. Thân thể cậu run rẩy liên tục, giờ bờ môi do bị chính mình cắn phải cũng chẳng còn chút cảm giác.

Cậu nở một nụ cười tự giễu, thế rồi nghĩ, yên lặng bên hắn như vậy cũng đã đủ rồi. Nếu hắn đã biết cậu ra sao, thực rằng cho ở lại tiếp tục công tác đúng là chuyện lạ.

Đằng Tự nhìn người kia đang cúi đầu suy nghĩ, lại tưởng Dịch Quân Ngạn sắp ngã đi. Dù sao cậu mới ra viện, lại ở bên ngoài gió lạnh cả đêm, chẳng thể coi là một chuyện tốt. Hắn đang định mở lời, bỗng nhiên cậu nặng nhọc chống tay lên đầu gối, đứng dậy.

Dịch Quân Ngạn nói: “Xin lỗi đã để ngài biết sự thật đáng ghê tởm đó về tôi. Từ nay tôi sẽ biến mất tuyệt đối trước mặt ngài, sẽ không để ngài phải trông thấy đâu. Hai năm qua, đã nhận được nhiều chiếu cố.”

Cơ thể cúi gập xuống, tiến về phía trước, lệ nơi khóe mi bỗng chảy dài rồi rơi xuống mặt đất, một giọt rơi lên hoa, một giọt tan vào trong gió.

Đó cũng là lý do khiến Đằng Tự chẳng thể nhìn thấy. Cứ vậy trở mắt nhìn cậu rời đi trong tư thế không được tự nhiên, hắn chợt nghĩ sao khung cảnh này lại quen thuộc tới vậy.

Lại có thứ gì đó rơi lên mặt, lạnh tới thấu xương. Hắn ngẩng đầu, hàng ngàn thứ vụn nhỏ trắng xóa đang lặng yên rơi xuống, cũng an tĩnh như người kia, rời đi đều là trong yên lặng.

Tuyết, rơi ngày một dày, từ nhỏ tới lớn, bay lả tả, chất đầy tâm tư đang vô cùng phức tạp nơi hắn.

Mùa đông năm nay, thực sự đến sớm lạ thường.

9. Chương 9

Một người lẻ loi cô đơn chạy giữa trời đêm Tokyo, Dịch Quân Ngạn bước chân có chút lảo đảo, ánh mắt mờ mịt tựa như chẳng biết mình đang đi về đâu. Chỉ biết không ngừng tiến về phía trước, càng đi lại càng nhanh, cậu bước đi trong vô vọng.

Từ khi sinh ra, cha đã rời cậu mà đi. Mới lên mười, mẹ cậu lại bỏ cậu ở lại. Cuộc sống của Dịch Quân Ngạn, vốn đã được định sẵn sẽ cô đơn, vốn đã được định sẵn sẽ buồn khổ.

Thượng đế liệu có quá keo kiệt, chẳng thể đem cho cậu một chút hạnh phúc, một chút niềm tin? Hay nói cách khác, Dịch Quân Ngạn sinh ra chỉ để làm vật hi sinh cho hạnh phúc của người khác?

Cậu từ đầu vốn không phải là đồng tính, thực không phải. Khi còn học tiểu học, đã có nữ sinh khá ái ngại lấy trái tim cậu. Thế rồi lên trung cấp, thứ tình nhiều tựa tuyết rơi. Xong đến cấp ba, cậu gặp lại người con gái thời tiểu học, hai người hẹn hò qua lại một thời gian, thế rồi một đêm quần trí mà hoàn tình mãnh liệt. Sau đó mọi chuyện vỡ lở, phụ huynh đối phương quyết phản đối, hai người họ buồn bã chia tay.

Cho tới khi lên đại học, cậu cảm giác mình không còn thích nữ giới nữa. Chỉ cần đi chơi cùng các cô gái, bản thân cũng cảm thấy tự ti mặc cảm, nhớ tới buổi tối tội lỗi ngày ấy.

Dịch Quân Ngạn nhận ra giờ đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Đằng Tự. Cậu cũng đấu tranh quyết liệt quá, thế nhưng vô ích. Cái loại cảm tình thâm căn cố đế này đã dây dưa tới triền miên, một khi bị rơi vào lưới liền chẳng thể có cơ hội mà thoát ra. Thế nhưng cũng biết mình si mê bao nhiêu thì tuyệt vọng bấy nhiêu. Sở dĩ từ đầu đã nhất quyết thứ tình cảm này sẽ mãi chôn sâu trong lòng, tự nhủ chỉ cần có thể ở lại bên hắn, như vậy đã là thỏa mãn lắm rồi. Cứ thế, cậu cho mình dũng khí để tiếp tục sống vui vẻ, để mỗi ngày vẫn có thể tiếp tục thấy người mình yêu.

Nhưng dũng cảm là thế, hôm nay đã bị tàn phá triệt để tới đau thương.

Đằng Tự đã biết cậu như vậy, sau này cũng chắc chắn là cũng không muốn gặp lại. Thứ chán ghét hắn dành cho cậu tựa như trên người Dịch Quân Ngạn đang bốc ra thứ mùi tanh hôi, ngay cả liếc mắt thôi cũng ngao ngán. Cậu không muốn nhận những ác cảm đó từ Đằng Tự, tim sẽ quặn đau, ngay tới hô hấp cũng khó khăn.

Đi thêm một chút nữa, dường như chẳng thể thở nổi, Dịch Quân Ngạn tựa lên vách tường thở gấp. Hai mắt nhìn quanh cũng chỉ là một màu trắng xóa, cậu không tìm được đường về nhà.

Trên đầu lại đang lấp lánh thứ ánh sáng hồng hồng đỏ đỏ, cậu ngửa mặt lên nhìn: Loveless Bar.

Giật giật khoe miệng, Dịch Quân Ngạn nhớ tới khi trước có nghe qua một drama, thú vị thay lại là kịch truyền thanh BL. Đương nhiên khi nghe cậu cũng chẳng hay biết, khi phát hiện ra đằng giấu kín trong túi sách, ánh mắt bốc hỏa của Đằng Tự lặng lẽ quét qua.

Nhắc tới người kia, nước mắt không cầm được mà khẽ trào.

Không muốn tiếp tục như thế này nữa, đêm nay cậu phải dùng thứ gì đó để giảm bớt nỗi đau.

Đứng thẳng người, Dịch Quân Ngạn vững vàng bước vào trong quán rượu.

Đây đích thị là quán bar đồng tính.

Dù đầu óc cậu có chút chậm chạp, thế nhưng nhìn dưới ánh đèn lam mê muội, từng cặp nam nhân đang ôm nhau thăm thiết, cậu cũng chợt vỡ lẽ.

Treo trên vách tường là những bức chân dung đơn giản, thế nhưng chúng lại như đang há miệng thật rộng, nhe hàm răng trắng ớn mà cười nhạo. Khắp quán bar phủ một màu xanh lam mị hoặc, thỉnh thoảng có những ánh đèn lóe lên, có thể nhìn thấy rõ một cặp nào đó đang bên nhau âu yếm. Phía trên sân khấu là một cậu trai trẻ tuổi, bàn tay trắng mà thon dài lướt trên chiếc đàn ghi-ta, một khúc nhạc tản mạn bi hi lẫn lộn, hòa vào mùi rượu nồng lại càng thêm mơ hồ.

“Tiên sinh, anh có muốn vào hay không?” Nhân viên tạp vụ thấy cậu đứng ở cửa mà mãi vẫn chẳng nhúc nhích, liền lễ phép hỏi.

“A... Ừ, vào...”

Y nở nụ cười khả ái, khiến cho Dịch Quân Ngạn cũng an tâm hơn một chút.

“Mời anh qua đây, chỗ này cũng tương đối an tĩnh.”

Quả thật là người biết nhìn sắc mặt đoán ý nghĩ, cậu thầm cảm khái. Từ một người xa lạ, Dịch Quân Ngạn bỗng nảy ra chút cảm tình, cho dù cậu cũng biết người kia chỉ đang hoàn thành trách nhiệm và bổn phận của mình.

“Anh muốn uống chút rượu không?” Nhân viên tạp vụ cười hỏi.

“Không không... Bia, bia thôi.” Cậu có chút xấu hổ, đây cũng là lần đầu tiên tới bar, hơn nữa cậu cũng chẳng hiểu biết chút gì về rượu.

“Được rồi.” Y một chút khó chịu cũng không có, lễ phép mỉm cười, xoay người hướng về phía quầy bar.

Nhìn y rời đi, Dịch Quân Ngạn bất giác thở phào. Trước đây khi còn ở đại học, cậu cũng từng đánh nhau trong quán rượu, thế nhưng cũng chỉ là ở trong bếp mà thôi, không ảnh hưởng gì nhiều. Do vậy đối với hoàn cảnh lúc này, không uống rượu vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Nhân viên tạp vụ rất nhanh đưa tới một ly bia lớn xuống trước mặt cậu. Dịch Quân Ngạn nhìn thứ chất lỏng vàng kim kia đang không ngừng dâng bọt khí, trong lòng xộc lên chút sợ hãi mà nuốt nước miếng cái “ực”.

Tửu lượng của cậu thấp tới đáng thương. Tốt nghiệp trung học, cũng bắt đầu đi mới phải kính chủ nhiệm lớp một ly, ai ngờ sau đó say bất tỉnh nhân sự. Kể từ đó, cậu cứ thấy rượu là sẽ bỏ xa ba mét. May thay Đằng Tự cũng là một kẻ ghét rượu và thuốc lá, kể cả khi đi tiếp khách xã giao cũng không uống. Đằng Tự cũng không cho phép Dịch Quân Ngạn được chèn chén nhậu nhẹt.

Bất quá hôm nay phải uống thật say để quên đi ưu sầu, mua cho bản thân chút vui vẻ.

Hít một hơi thật sâu, Dịch Quân Ngạn tựa trán sĩ nâng ly bia lên rồi nhắm mắt uống, bên tai chỉ nghe tiếng “ừng ực” nơi cổ họng.

“Dừng!” Bỗng có ai đó tiến tới nói lớn khiến Dịch Quân Ngạn giật bắn.

Một hồi lâu không nhúc nhích, giờ mới nuốt trôi ngụm bia bị sặc khi trước, ngả lưng lên ghế sofa.

“Cậu sao vậy? Thất tình à? Bảo bối?” Cánh tay to lớn béo mập từ từ đặt lên vai cậu.

Dịch Quân Ngạn theo bản năng tránh ra xa, gã ta lại càng tiến lại gần, thuận thế trên sofa liền ôm lấy vai cậu.

Dạ dày trống rỗng nay lại bị cồn kích thích. Mặt Dịch Quân Ngạn dần ửng đỏ, đôi mắt cũng trở nên mơ màng.

Nam nhân to béo kia xấn tới. Cậu chẳng thể trông rõ khuôn mặt hắn, nhưng từ miệng hắn hà ra mùi hôi thối khiến cậu buồn nôn.

Gã đàn ông kia di chuyển tới sát mặt cậu, cận kề tới mức Dịch Quân Ngạn có thể cảm nhận được hơi thở của gã. Cậu liền vùng lên chống cự: “Bỏ ra! Đi... đi ra!” Cậu tay chân loạn xạ phản kháng.

“Đàng hoàng một chút, bảo bối, ta sẽ khiến cho em được thoải mái...” Gã háo sắc bắt đầu luồn tay vào áo sơ mi của Dịch Quân Ngạn, dâm tục sờ soạng linh tinh.

“Dừng lại đi!” Thanh âm của cậu đột nhiên trở nên bén nhọn, điên cuồng giằng co, móng tay chẳng dợ hãi mà cào mạnh lên mặt người kia, tạo hai đường cắt sâu. Chảy máu.

Gã ta tức giận, giáng một cái tát lên khuôn mặt trắng bệch của Dịch Quân Ngạn: “Mẹ nó! Thằng tiện nhân nhà mày cứ làm như mình thanh cao trong trắng lắm ày?!”

Dịch Quân Ngạn bị đánh giờ lão đảo trên ghế salon, bên bị đánh đã trở nên đỏ bừng, vài giọt máu dần dần chảy xuống nơi khoe miệng.

Gã thấy cậu cuối cùng cũng chịu khuất phục, lại nhìn thấy Dịch Quân Ngạn đang bị thương, liền lộ ra nụ cười tục tĩu, tựa như một con hổ đói nhào tới chỗ cậu. Ai ngờ lại bị thứ chất lỏng lạnh buốt đổ lên người, gã giật mình trợn mắt, đứng bất động tại chỗ.

“Đã nói, cậu ta không muốn.” Từ phía sau phát ra thanh âm lạnh như băng.

Gã béo quay đầu lại, thấy trước mặt mình chỉ là một tiểu tử cao khoảng một trăm sáu mươi centimet. Y phách lối ngạo nghễ giương mắt lên nhìn gã.

Trên mặt gã bỗng nổi gân xanh, từ dục hỏa giờ biến thành lửa giận, hai mắt trừng lên, cả khuôn mặt đỏ gay vì tức tối.

“Mẹ nó, mày chết rồi con ạ!” Nói xong liền tung một nắm đấm về phía cậu.

Y hừ lạnh, rồi lui về phía sau tránh đòn tấn công của gã, sau đó liền lấy lực nhẹ nhàng theo tay gã tung một chiêu nhanh thoăn thoắt. Thực cũng chẳng kịp nhìn y đã làm gì, chỉ nghe tên kia kêu la thảm thiết, đau đớn ngã xuống đất, khiến cả quây rệu cũng phải run rẩy theo. Thế rồi y tung một cước không chút lưu tình đập lên mặt gã, xong cười nửa miệng, nói lớn: “Người nhớ kỹ hôm nay người dạy bảo người là ta, Ngọc Trí Thuần! Muốn báo thù cứ tới tìm, hai ta sẽ phân chia cao thấp!”

Nói xong y quay đi, bỏ mặc gã đang nằm úp sấp trên sàn nhà, khuôn Dịch Quân Ngạn lên vai, thế rồi đi ra khỏi cửa.

Khi cậu tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là đau đầu như kim đâm, thực chỉ muốn bổ đôi luôn cho rồi.

“Ưm...” Dịch Quân Ngạn đau đớn kêu lên.

“Đã tỉnh rồi?” Có người dịu dàng hỏi một câu.

Dịch Quân Ngạn thoáng cái liền mở bừng mắt. Đang định ngồi dậy, kết quả là vì huyết áp thấp, đầu lại đang đau, do vậy nên đành phải dựa lên giường.

Người kia mặc áo choàng tắm cúi xuống nhìn cậu mà cười rộ lên, áo thất vốn chẳng kín đáo nay lộ cả bờ ngực trắng ngần mà tinh tế.

Dịch Quân Ngạn cau mày lườm nhác quan sát khuôn mặt của y, chắc cũng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy, nhưng cơ thể lại cường tráng, bồng bồng khí thế trưởng thành hơn tuổi thật.

Vì vừa bước ra khỏi phòng tắm, mái tóc xanh biếc bị lau rối tung. Trên chiếc mũi cao còn vương vài giọt nước, vành tai nhỏ nhắn đeo không dưới năm chiếc khuyên, gương mặt anh tú đẹp mê người. Y đang nở nụ

cười tươi nhìn cậu, ánh mắt có chút mờ lung, bờ môi mỏng phớt hồng, khiến người khác nhìn vào ai ai cũng ngưỡng mộ.

“Nghiên cứu xong chưa? Thích tôi rồi à?” Y nhìn ánh mắt dò xét của cậu, khẽ cười.

Dịch Quân Ngạn không hiểu nhìn cậu ta đầy nghi hoặc, y lại cứ vậy ưu nhã thông thả đi tới, hai tay chống lên giường. Khuôn mặt xinh như nữ tử sán tới trước cậu, khiến cậu cả kinh ngẩn người nhìn y, cậu ta lại hiểu sắc mà liếm lên mặt cậu một cái.

Dịch Quân Ngạn tựa như bị rần rần, giật bắn lui lên đầu giường, một tay ôm lấy nơi bị liếm, mắt gắt gao trừng y: “Cậu... Cậu làm cái gì vậy?”

Y oan ức đánh vào cằm: “Anh vừa dùng ánh mắt ăn đậu hủ tôi, sao không thể cho tôi hôn một cái chứ?”

“Hả hả hả... Tôi ăn đậu hủ gì của cậu?”

“Anh nha! Vừa nãy còn nhìn tôi hăng say như vậy, tôi còn tưởng phía dưới đã cương lên rồi chứ? Nào, lại đây cho tôi xem” Y nhìn cậu “thân mật” vẫy tay, “Nếu chưa cương, tôi sẽ miễn phí cho anh một lần luôn!”

Dịch Quân Ngạn bị những từ ngữ sắc tình nhục dục kích thích, lại nhìn khuôn mặt dâm tà của kẻ kia, bất quá vung tay giáng một cái tát lên mặt y, rồi run run nửa ngày chưa nói thành câu: “Tôi... tôi...”

Cậu ta cuối cùng nhịn không nổi, ôm bụng ngã xuống giường cười muốn chết đi sống lại. Dịch Quân Ngạn biết mình bị bốn cột, sắc mặt đỏ xanh chuyển hồng thay trắng rất đặc sắc.

Cười một trận thỏa thuê, y ngược lên nhìn về phía Dịch Quân Ngạn: “Này, anh tên gì?”

Dịch Quân Ngạn thấy y là một tên tiểu tử mới mười mấy tuổi đã dám đùa cợt với người lớn, quả nhiên không biết trời cao đất dày. Cậu quay mặt ra nơi khác không chút phản ứng.

Cậu ta cũng chẳng tức giận, trở mình ngả người lên giường, rồi quay qua nhìn Dịch Quân Ngạn nửa ngày trời mới lên tiếng: “Anh ý, rõ ràng không phải là tuyệt thế giai nhân, vậy nhưng toàn thân lại tỏa ra thứ gì đó khiến người khác muốn hung hăng chà đạp, rất thú vị.”

Không nghe ra y đang chê hay khen mình, Dịch Quân Ngạn tiếp tục không thèm quan tâm.

“Ừm, tôi là Ngọc Trí Thuần. Vậy anh nói cho tôi tên của anh đi, đây chẳng phải phép tắc tối thiểu hay sao? Tôi đã cho anh biết tên của mình rồi mà.” Y mở lời dụ dỗ.

“...”

“Này, sao anh không có một chút lễ độ như vậy chứ? Hôm nay tôi đã cứu mạng anh, nếu không có tôi ở đó thì anh đã bị tên lợn dâm ô kia nuốt sống!” Cậu ta đang vô cùng nhẫn nại thuyết phục.

“...” Dịch Quân Ngạn quay qua nhìn y, mắt liếc qua lại ra bề đang suy nghĩ, cuối cùng cũng thua hai từ “ân nghĩa”. Vốn chẳng thể thoái thác được, mặc dù trong trí nhớ cậu chỉ biết mình bị ai đó xâm hại, chứ chẳng hay đối phương rốt cuộc là ai.

“Dịch Quân Ngạn.” Cậu thấp giọng nói.

“A! Anh là người Trung hay Hàn?” Ngọc Trí Thuần hứng thú.

“Người Trung Quốc.”

“Thật sao?” Y hưng phấn nhảy dựng lên, “Tôi thực sự rất rất thích Trung Quốc! Này này, các anh có phải sở hữu loại đàn tam huyền đặc biệt thú vị đúng không?”

Lúc đầu nhìn sắc mặt lạnh băng của cậu, nay lại thấy đôi mắt bừng sáng long lanh, Dịch Quân Ngạn tự nhủ y quả thực không phải người xấu.

“Ừ, chúng tôi có. Kỳ thực thì tam vị tuyền của Nhật Bản cũng không khác biệt là mấy. Nghe nói từ thế kỷ mười sáu đàn tam huyền du nhập vào Nhật Bản, thông qua quá trình sửa đổi và hình thành thì giờ có tam vị tuyền.”

“Thế nhưng tôi thích nguyên bản của đàn tam huyền kia! BL Lý Tiểu Trục vừa đi Trung Quốc về có mang theo một cái, tôi đã đánh thử. Ôi chao, thanh âm quả nhiên độc nhất vô nhị!”

“BL?” BL chẳng phải thứ đó? Sao cậu nhóc này có thể nói ra mà không chút ngượng ngùng như vậy?

“Loveless Bar. Vốn viết tắt là LB, thế nhưng là bar đồng tính, vậy nên chuyển qua thành BL.”

Dịch Quân Ngạn có chút thẹn thùng. Lần đầu tiên tới khám phá một quán bar, ai ngờ lại đụng độ với phường dâm tặc cường bức, bản thân گیر với những nơi như vậy rất ác cảm.

“Này, Ngạn Ngạn, lần sau anh về nước cũng mang qua đây một chiếc đàn tam huyền có được không?” Y mở to đôi mắt long lanh đầy khao khát nhìn Dịch Quân Ngạn.

Tâm tư chần động, Dịch Quân Ngạn theo bản năng lại lùi về phía sau một chút, bất đắc dĩ đã sát tường, “Cậu... Cậu đừng gọi tôi là Ngạn Ngạn.”

“Có làm sao chứ? Tôi là ân nhân cứu mạng của anh mà.” Cậu ta cười tươi, đẹp tựa thiên sứ.

“Tôi...” Chí Thủy kia đôi khi nũng nịu cũng chỉ gọi cậu là “Tiểu Ngạn”, đối với lần này lại bị một cậu trai hoàn toàn xa lạ xưng hô một cách đặc biệt thân mật như vậy, thực không được thoải mái. Cậu thấy bản thân mình khuôn mặt già như vậy, quả nhiên không thể để tiểu tử kia xưng hô như thế, không nhịn được định lên tiếng. Thế nhưng nhìn ngắm khuôn mặt thanh nhã trong sáng tới một chút vậy bản cũng không có kia, cậu nhất thời lại chẳng thể nói nửa câu.

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến vài tiếng động nhỏ, cậu chợt nghiêm mặt, lập tức cười khê với Dịch Quân Ngạn: “Anh ở trong này chờ tôi một chút nha, có bất kỳ chuyện gì xảy ra ngoài kia anh cũng tuyệt đối không được ra, biết không?”

Tuy cậu không biết y sắp phải đối đầu với thứ gì, nhưng thân là khách lại đang ở nhờ trong phòng ngủ nhà người ta, cũng không có tư cách để bàn cãi về vấn đề này. Dù sao thì cũng chẳng ai mong muốn người ngoài nhìn trộm hay tấy má vào việc riêng của mình.

“Ừ, tôi biết rồi.” Cậu đáp lại.

Ngọc Trí Thuần nghe vậy thì cười xán lạn, nhéo nhéo bên má trắng mềm của cậu, trước khi đối phương kịp thẹn quá hóa giận liền mau mắn đi ra khỏi cửa.

Dịch Quân Ngạn bị y trêu đùa dai dẳng mà đồ bưng, nhưng rồi dù sao Trí Thuần vẫn chỉ là một cậu bé. Dịch Quân Ngạn thầm nhủ thực không nên để bụng chuyện này.

Trong gian nhà lớn yên tĩnh, Dịch Quân Ngạn thậm trọng không gây ra bất cứ một tiếng động nào, nếu không vô tình sơ ý lại khiến người bên ngoài phòng khách nghe thấy âm thanh trong phòng ngủ. Mấy người bên ngoài trò chuyện không ngừng, thế nhưng không lâu sau, mọi thứ chợt trầm xuống. Thanh âm nhàn nhạt vang vọng vào phòng ngủ phát ra từ bên ngoài, tựa hồ còn kèm theo tiếng kêu trong trẻo của Ngọc Trí Thuần.

10. Chương 10

Dịch Quân Ngạn biết mình làm vậy là sai, thế nhưng cậu không thể khống chế bản thân. Chân nhanh hơn não, không hề tự chủ mà thậm trọng đi đến. Cậu nhẹ nhàng tháo chốt cửa, từ từ mở ra.

Trong phòng khách, trên salon, một người đàn ông cao lớn đang ở trần, ngồi trên người hắn là Ngọc Trí Thuần không mảnh vải che thân, hô hấp dồn dập. Hắn hôn lên da thịt y, khiến Trí Thuần không kìm được mà rên rỉ.

“Tường Tường... A...” Ngọc Trí Thuần nỉ non mỉa hoặc, hai cánh tay trắng nõn quàng trên cổ nam nhân kia.

Coi như chưa nhìn thấy gì, coi như chưa nhìn thấy gì! Dịch Quân Ngạn như một bà mẹ bắt gặp con trai mình đang làm chuyện xấu, ngượng ngùng mà trên mặt ửng đỏ. Cậu vội vàng quay vào trong, nhưng ngay khi chuẩn bị khép cửa lại, người đàn ông kia bỗng khàn khàn lên tiếng khiến Dịch Quân Ngạn giật thót.

Hắn nói với đối phương đang nằm dưới thân mình: “Trí Thuần, mở chân ra.”

Cậu nhận ra giọng nói này. Bởi yêu cầu làm việc, Dịch Quân Ngạn đặc biệt nhạy bén với âm thanh. Đôi khi sẽ không nhận ra khuôn mặt của người đó, vậy nhưng giọng nói lại tuyệt đối nhớ rõ. Đây cũng là lý do tại sao Đằng Tự thích đưa đoạn ghi âm của mình cho cậu nghe.

“Quần... Quần lý?!” Dịch Quân Ngạn thất kinh kêu thành tiếng, tới khi nhận ra âm thanh quá lớn thì đã muộn.

Người đàn ông kia bỗng dừng động tác, đôi mắt tựa chim ưng không chút do dự trực tiếp phóng tới cửa phòng ngủ. Cậu đứng đó che mờm, chỉ vì một lời buột miệng mà hối hận vô cùng, hận chẳng thể biến thành bụi cho xong, hoảng sợ trợn tròn mắt.

Ngọc Trí Thuần khẽ thở dài, rồi khẽ đẩy người phía trên ra.

Nhưng đối phương lại không buông như dự định, hắn dùng sức đè y xuống, trong mắt bỗng bùng lên ngọn lửa giận dữ, khẩu khí lạnh băng: “Hắn là ai vậy?”

“Bằng hữu.” Y nhàn nhạt trả lời, trong thanh âm phảng phất chút uể oải.

Hắn như muốn khơi mào, cao giọng nói, “Bằng hữu? Trong phòng ngủ lại có bằng hữu?”

Ngọc Trí Thuần bĩu môi, từ chối có ý kiến. “Cứ coi là vậy đi.”

Hắn nhíu mày, trong ánh mắt lại càng bùng lửa giận. Thế nhưng hắn lại là một chính nhân quân tử, cố gắng không bực tức với y.

“Trí Thuần, trong cam kết của chúng ta không hề có điều này.”

Y cười rõ lên, nghiêng cổ đầy khả ái. “Trong cam kết cũng chẳng nói tôi không được ở cùng giường với người khác mà?”

“Ta rất ghét bị chơi qua giống một món đồ như vậy, Trí Thuần.”

“Vậy thì đem quãng món đó đi thôi, cũ quá rồi.” Y nhẹ giọng nói, mắt không chớp nhìn đối phương.

Lần này hắn không chịu được mà nghiêng răng nghiêng lợi, mắt chăm chú nhìn con người trong suốt của y.

Hắn vươn tay, không hề dùng lực mà nắm lấy cần cổ mảnh khảnh tinh tế của Trí Thuần.

“Ta có chơi xong món nào đó, cũng tuyệt đối sẽ không đem tặng cho ai khác. Ta muốn chính tay mình hủy diệt nó thì hơn.” Hắn dừng lại, thể rồi thanh âm ôn nhu không gì sánh được, như là tình nhân đương khúc đường mật chuyện trò: “Trí Thuần, người tin ta sẽ giết chết người không?”

Y cười rõ lên: “Tin! Tường Tường, người nói gì ta cũng đều tin.”

Y cười nhưng biểu tình lại có chút đau thương, nhưng nam nhân đang bị lửa giận đốt đỏ đôi mắt vẫn chưa phát giác.

Hai tay hắn dần tăng thêm lực. Hắn và y bốn mắt nhìn nhau, có gì đó khác thường tựa như đang chậm rãi lan ra. Hắn dùng hết khí lực bóp chặt, quyết hủy diệt cho tiêu tan mây khói.

Dịch Quân Ngạn dùng hết sức bình sinh đi tới sofa nơi nam nhân tức giận kia đang ngồi, vội vàng kéo Ngọc Trí Thuần còn đang ngơ ngác về phía góc phòng, chậm rãi giương ánh mắt cảnh giác nhìn về phía người đàn ông kia.

“Quần... Quần lý, anh... Anh không thể làm vậy...” Tuy rằng cậu giả bộ anh hùng, thế nhưng giọng nói lại run run.

Dịch Quân Ngạn là một nhân viên, đối với người lãnh đạo cậu luôn tồn tại một thứ sợ hãi. Trước kia là sợ sẽ mất việc, thế nhưng hiện tại chỉ là thói quen mà thôi.

Hắn chợt ngó người, nâng mày lên hỏi: “Cậu là người của Fantasy Sound?”

Dịch Quân Ngạn có chút kinh ngạc, sáng sớm hôm nay quản lý mới vừa gọi cậu tới để bàn luận công việc, sao giờ đã quên mất cậu là ai?

“Quản... Quản lý, tôi là... Tôi là Dịch Quân Ngạn...”

Lúc này y mới lên tiếng từ phía sau cậu: “Quản lý của Fantasy Sound và hắn là anh em sinh đôi. Người kia là Quỷ Túc Thuần, còn hiện tại đứng trước mặt anh là Quỷ Túc Tường.”

A?

Dịch Quân Ngạn như một tên ngốc đứng đó ngây người há to miệng, vẻ mặt như chẳng thể tin nhìn vào người đối diện giống quản lý FS hệt như tạc. Hắn làm ở đây cũng đã hai năm, tuy vậy chưa bao giờ hay biết quản lý có anh em sinh đôi. Nhưng dù sao đó cũng là chuyện cá nhân, quản lý cũng không muốn ai tọc mạch vào đời tư của mình.

Nam nhân kia ở trần, lộ ra vóc dáng gầy gò nhưng không hề yếu đuối. Người này và quản lý nổi danh mỹ lệ của FS nhan sắc cũng tương đồng với nhau, đẹp mê hồn.

“Trí Thuần, cậu có người bạn vô cùng khả ái nha.”

“Cảm ơn.” Ngọc Trí Thuần không chút khách khí, đứng lên, không hề bận tâm trần trụi đi tới gần người đàn ông đang đứng bên cạnh ghế salon, lấy đồng y phục bị vo thành một nắm lên, chậm rãi mặc vào.

Hắn nhú mày, nói: “Cậu muốn đi đâu?”

“Kết thúc đi thôi.” Y lãnh đạm nói.

Hắn nắm lấy lấy cánh tay y, “Cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa!”

Đi tới trước mặt hắn, thanh âm Trí Thuần như được suối nguồn gội rửa, trong trẻo tới khôn cùng: “Tôi nói, kết thúc đi thôi.”

“Bốp!” Ngọc Trí Thuần bị người kia hung hăng tát một cái thật mạnh khiến y ngã xuống đất.

Dịch Quân Ngạn kinh hãi run lên, lại lo lắng cho Trí Thuần dưới đất đã không còn cử động, cuối cùng đành cắn răng chạy tới trước che trở cho y:

“Anh... Anh... Anh không thể đánh cậu ấy như vậy!”

Bỗng một bàn tay vỗ lên vai cậu, Dịch Quân Ngạn quay lại thì thấy khóe miệng của y đang chảy máu. Trí Thuần nhìn về phía cậu cười cười, khuôn mặt không chút biểu thị. Thế nhưng Dịch Quân Ngạn lại càng thêm lo lắng, liệu chết bảo vệ cho Trí Thuần.

“Tôi không thể để cho anh ta làm tổn thương cậu. Cậu lại không làm gì sai, sao anh ta có thể tùy tiện đánh người như vậy chứ?”

Cậu từ nhỏ đã không có cha, không có một bờ vai vững chãi để dựa vào.

Khi bé, nếu đứa trẻ nào bị bắt nạt liền có thể vừa khóc vừa hung hăng hét: “Mày cứ chờ đó, tao về mách bố, bố sẽ dạy cho mày một bài học!”.

Thế nhưng cậu lại bị người khác mắng: “Thằng không có cha!”. Lúc đó Dịch Quân Ngạn chỉ biết chui xuống gầm giường khóc lóc tí tê, khóc cho vơi đi phiền muộn. Do vậy, nhìn thấy Ngọc Trí Thuần bị đánh, cậu không tránh khỏi liên tưởng tới bản thân khi trước.

Nghĩ tới đây, Dịch Quân Ngạn tựa như được tiếp một luồng dũng khí, giang hai tay hiên ngang tựa như dáng dấp của một anh hùng đang chuẩn bị hy sinh.

Quỷ Túc Tường nhìn cậu thì lại đặc biệt thích thú, cười nhạo nói: “Vóc dáng như người mà cũng đòi bảo vệ cho cậu ấy? Cơ thể thì tựa nữ nhân, lại dám tới đây so tài cao thấp!?”

Hắn mắt đỏ ngầu vì giận, hăm he thượng một cú về phía đối phương. Dịch Quân Ngạn sợ đến hai mắt nhắm chặt, thân thể không khống chế nổi mà run lẩy bẩy.

“Túc Tường!”

Đang định xuất thủ, lại nghe tiếng Trí Thuần khẩn thiết kêu to, hấn lập tức rút tay trở lại.

Hắn lạnh lùng nhìn sang, “Sao vậy? Biết sai rồi?”

Ngọc Trí Thuần vòng qua Dịch Quân Ngạn tới trước mặt Quỷ Túc Tường, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Túc Tường, chúng ta kết thúc đi. Tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa.” Giọng nói của y ních đầy những mệt mỏi, chán chường.

“Hãy cho ta một lý do đủ thuyết phục, Trí Thuần. Chẳng phải cậu đã nói cam kết giữa chúng ta là hoàn hảo nhất sao? Tới nay chắc mới gần năm năm thôi mà, cậu chơi không nổi nữa à?”

Ngọc Trí Thuần nhìn vào mắt hắn, khoảng ba phút sau mới khàn khàn lên tiếng: “Tôi sai rồi, cam kết giữa hai ta cơ bản cũng chẳng hoàn hảo. Bởi tôi quên thêm vào thứ này.”

Y dùng ngón tay chỉ vào lồng ngực, nơi trái tim chột quặn đau, ánh mắt nhuốm màu bi thương.

Hắn đầu tiên có chút kinh ngạc, sau đó ánh mắt dần trở nên phức tạp, thế rồi hấn nhú mày.

“Trí Thuần, cậu không nên.” Quỷ Túc Tường cười khổ.

Ngọc Trí Thuần cũng đau đớn nhếch nhếch khóe miệng, thế nhưng biểu tình này so với khóc còn khó coi hơn.

“Đúng vậy, tôi cũng biết là không nên. Thế nhưng tôi làm gì được đây, hay nó không nghe lời... Rõ ràng, rõ ràng luôn nói với nó, không thể thích anh...” Thanh âm ngày càng nhỏ, đã không còn ngẩng đầu nhìn hắn.

Dịch Quân Ngạn đứng một bên. Tuy không rõ hai người rốt cuộc đang nói chuyện gì, thế nhưng sau đó nghe Ngọc Trí Thuần lý giải rõ ràng, cậu mới hiểu. Thiếu nên này, cũng giống như mình, thích một người bản thân không nên thích.

Thích một người là loại chuyện hao tổn tâm trí, dù biết một ngày sẽ đâm đầu vào ngõ cụt, dù biết một ngày sẽ bị hiện thực quật ngã, thế nhưng tại sao trái tim không chịu nghe lời một chút?

Bờ mi rũ xuống, Dịch Quân Ngạn như đang che dấu chính nội tâm chua xót của mình.

Quỷ Túc Tường liếc mắt nhìn y, về sau im lặng đi tới cửa sổ ngoài ban công, móc ra một điều thuốc lá, châm lửa. Hắn hướng mắt về phía hừng đông đang dần sáng, hung hăng hút một cái, đôi người sắc bén phóng tầm mắt ra xa xăm, lại thoáng mơ hồ trong làn khói thuốc mịt mờ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, hai người trong phòng vẫn không nhúc nhích, mà người bên ngoài dường như cũng đang đem tâm trí thả vào thế giới riêng của mình, tư thế hút thuốc còn phẳng phất chút cô đơn.

Khi trên trời cuối cùng cũng bùng lên một tia sáng, hấn trầm thấp khàn khàn nói:

“Cậu đi đi.”

11. Chương 11

Âm vang huyền ảo cùng giai điệu ồn ào lấp kín nơi này. Dưới sắc lam pha vàng đan cài, khung cảnh lại càng thêm mộng lung.

Nơi này là Loveless Bar, tên gọi tắt là BL. Không gian chẳng lớn nhưng đầy ắp người, biểu tình ai cũng hưng phấn. Trong bóng tối mờ mờ ảo ảo, dù lơ mơ là vậy nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự kích tình mãnh liệt ở nơi này.

BL nổi tiếng với ban nhạc Rolling Star biểu diễn mỗi ngày một lần, luôn bắt đầu trình diễn với một màn diễn xướng nho nhỏ.

Dịch Quân Ngạn từ cửa gian bếp thò đầu ra. Thứ thanh âm ồn ã, tranh cãi nhốn nháo thực khiến cậu vô cùng đau đầu, nhắm mắt lại xoa mạnh lên hai huyệt thái dương mới cảm thấy khá hơn một chút.

Từ ngày đầu tiên cậu xem band của Ngọc Trí Thuần trình diễn, tới giờ cậu vẫn chẳng quen được với thứ nhạc metal rock n' roll này, mà trên sân khấu y lại say sưa diễn, thả hồn vào ca khúc tới quên đi tất cả.

Y dùng rất nhiều keo vuốt tóc để cố định mái tóc bù xù của mình. So với lần đầu cậu gặp, giờ diện mạo y đã thay đổi ít nhiều. Nơi khoe môi bấm thêm một chiếc khuyên mới, gia nhập hội anh em khuyên trên tai. Lúc y trình diễn còn có thể thấy chúng rung lắc dữ dội. Trang phục thì đặc biệt độc đáo, nghe nói y còn tìm mua hàng hiệu vô cùng đắt tiền.

Nhạc ngừng, cửa phòng bếp đột nhiên bị đẩy mạnh vào trong.

“Ngạn Ngạn, cho tôi đồ ăn, tôi chết đói mất!”

Đi tới gần y, Ngọc Trí Thuần mặt mướt mát mồ hôi, thả người cái “phịch” lên bàn.

“A? Diễn xong rồi?”

“Không, tôi đói bụng, nhường lại sân khấu cho bọn họ một chút.”

Ngọc Trí Thuần là con út chủ bài của band Bối Tư, đó là sau khi y ưng thuận làm đầu bếp tại BL, Ngọc Trí Thuần có từng kể.

“Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đừng có ngồi lên bàn, như vậy sao mà khách dám dùng bữa nữa?” Y bắt đầu đi xuống, thế rồi cười hề hề tránh đi, không cho Dịch Quân Ngạn bắt được.

Tính Ngọc Trí Thuần như trẻ con, Dịch Quân Ngạn luôn luôn gặp khó khăn trong việc tóm được y.

Y rất ít khi nói về bản thân mình cho cậu. Nửa tháng trước còn đi tới trước mặt cậu mà rằng: “Tiểu Ngạn Ngạn, giờ tôi không có ai nuôi, anh nuôi tôi đi!” Chỉ vậy, không hề nhắc tới người nam nhân kia, dường như hẳn đã rời khỏi tâm trí y từ lâu.

Thế nhưng cậu thừa hiểu y chỉ không muốn nhắc lại chuyện cũ, để rồi vết thương mới lên da non lại rỉ máu. Có lẽ y kiêu ngạo tới mức chẳng muốn ai đồng cảm hay chia sẻ với mình. Nhưng dù thế nào, vết thương này vẫn quá đối bì ai, kể như y cơ bản là chẳng thể chịu nổi, mỗi đêm cô tịch vẫn luôn đứng bên ban công nhìn trời mà hút thuốc.

Có lẽ hai người cùng hoàn cảnh, nhìn y mà Dịch Quân Ngạn lại nghĩ tới trường hợp của mình và Đằng Tự. Chính bởi lẽ đó, cậu đối xử đặc biệt tốt với Ngọc Trí Thuần. Người quen đều nói hai người có lẽ là anh em kiếp trước.

Thỉnh thoảng y lại giả bộ đổ hờn, một tay ôm cằm lấy cổ cậu, thân mật tuyên bố: “Ai nói Ngạn Ngạn là anh trai tôi? Anh ấy rõ ràng là người yêu tôi đó nha!”

Dịch Quân Ngạn lúc đó sẽ rất lúng túng mà mặt đỏ bừng, dù đây là bar đồng tính, thế nhưng quang minh chính đại còn ôm hôn xưng hô thân mật như vậy, hơn nữa cậu cũng đã già đâu, thực chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống dưới.

Cậu đôi khi cũng không rõ, Ngọc Trí Thuần trong lòng rõ ràng là thích người đàn ông kia, vậy sao lúc nào cũng nói với mình những lời mờ ám? Thế nhưng sau một thời gian, Dịch Quân Ngạn dần hiểu ra dụng ý của y.

Bar BL đương nhiên sẽ chỉ toàn gay, mà như người pha rượu thường nói: “Càng ngắm nhiều người thì khẩu vị càng rộng mở”, cậu tựa như chú cừ non bị bắt vào ổ sói, thỉnh thoảng nhìn ai đó sẽ thấy tên kia đang chảy nước miếng ròng ròng.

Dịch Quân Ngạn cơ bản không có biện pháp phòng thân. Khi bị quấy rầy, đối phương sẽ nói những câu như “A, xin lỗi, tôi nhận nhầm người” hoặc “Xin lỗi, bar tối qua tôi không cẩn thận nên đụng vào cậu”, cậu sẽ đơn thuần tin là thật. Nhưng Ngọc Trí Thuần thì hoàn toàn đối lập. Y mặc dù tuổi tác có nhỏ, vóc dáng thì bé, thế nhưng võ thuật nổi danh, chẳng ai dám đùa với y.

Ngọc Trí Thuần trước mặt mọi người đã tuyên bố quan hệ của mình với cậu, cũng chính là gián tiếp nói với các đại gia: “Cậu ấy là của tôi, các người chớ có động vào, bằng không... hừ!”.

Quả nhiên, từ đó Dịch Quân Ngạn ở BL cuối cùng cũng yên thân, được tôn trọng và đối đãi tử tế. Cũng chính bởi lẽ đó cậu lại càng đối xử tốt hơn với y, hơn thế nữa là cả sự cảm kích và biết ơn.

Chẳng buồn đuổi bắt y, cậu quay qua đi làm đồ ăn cho Trí Thuần,

“Muốn ăn cái gì?”

Ở quán rượu hầu như khi nào cũng có đồ ăn, y thấy vậy thì biểu tình vui vẻ mà hơn hớn chọn đồ.

“Cơm trứng! Nhớ cho thêm nhiều vùng mề và đậu phộng.”

“Vâng vâng, đại thiếu gia, vậy làm phiền cậu ra ngoài được không? Làm xong tôi sẽ mang ra ngoài.”

“Tôi không muốn!”

“Tại sao? Trong phòng bếp nồng nặc khói dầu rất dơ nha.”

“Tôi đi ra ngoài, trong bếp chẳng phải còn mỗi Ngạn Ngạn sao? Nếu có người thừa cơ cố tình làm bậy hãm hại anh thì tôi biết làm sao? Bên ngoài không thể nghe được âm thanh ở bên trong, nếu anh có kêu cứu, tôi cũng sẽ chẳng hay biết.”

Hiểu rõ lòng tốt của y, Dịch Quân Ngạn cũng không bàn cãi nữa, trên mặt còn phảng phất nụ cười tủm tỉm.

Giờ Đẳng Tự đã biết cậu là đồng tính, Dịch Quân Ngạn không còn muốn làm việc ở FS nữa. Trong một ngày, cậu tổng kết công tác, thể rồi nộp đơn xin nghỉ, theo đề nghị của Ngọc Trí Thuần, tới BL làm việc.

Bởi từ trước cậu đã thông tường chuyện bếp núc, khi tới quán bar liền ngay lập tức được phân việc trong nhà bếp, hằng ngày cứ theo yêu cầu của khách hàng mà làm điểm tâm hoặc đồ mặn, thứ gì cũng có thể đáp ứng.

Dù sao đây vẫn là quán bar, lúc đầu cũng không có nhiều người gọi món, ông chủ còn dự tính sẽ dẹp luôn phòng bếp vậy nhưng vẫn là ngại Ngọc Trí Thuần. Hắn có thể không nói ra lời, nhưng đôi khi vẫn tỏ thái độ, như vậy thôi họ cũng hiểu được ẩn ý.

Qua ba, bốn ngày, mọi thứ có vẻ biến chuyển tích cực hơn, người đầu tiên dùng đồ do chính tay Dịch Quân Ngạn chế biến, rất rất nhanh sau đó lại có người gọi món. Dần dà, hầu như ai tới quán rượu đều đặc biệt yêu cầu cậu làm đồ ăn cho mình.

Cho tới giờ, mỗi ngày đều có hằng hà những yêu cầu bay như mưa vào trong bếp. Nơi đây trở thành địa điểm bận rộn nhất trong quán bar, ông chủ cuối cùng cũng trở nên vui vẻ và thỏa mãn, thậm chí còn giới thiệu rồi tăng bậc lên rằng quán bar mình có đầu bếp thượng hạng như thế nào.

Khách hàng của BL đều nói Dịch Quân Ngạn là người thứ hai quan trọng nhất trong bar.

Ngọc Trí Thuần biết tài nấu ăn trời phú như vậy của cậu, liền ngày nào cũng đòi Quân Ngạn nấu cho mình ăn.

“Ngạn Ngạn, hay chúng ta cùng thuê một căn hộ mới đi! Loại có phòng bếp ý.”

“A? Tại sao?” Dịch Quân Ngạn úp nắp vung, quay đầu nói.

Ngọc Trí Thuần ngồi trên bàn lắc lư đôi chân, hưng phấn đáp: “Chỗ chúng ta bây giờ không có phòng bếp mà! Tôi muốn được ăn bữa trưa bữa tối do anh nấu, ngay cả bữa sáng cũng muốn luôn.”

Giờ bọn họ đang sống cùng nhau tại gian nhà chật hẹp của Dịch Quân Ngạn. Khi còn bé, vì mẹ rời cậu đi từ sớm, cũng chẳng thể để bản thân đối bụng, không còn cách nào khác đành phải tự nấu ăn.

Thế nhưng sau này trưởng thành hơn, có công việc, đặc biệt là hai năm qua làm người đại diện cho Đẳng Tự, bận rộn tới mức thời gian dành cho bản thân cũng không quá năm tiếng, đâu còn thời giờ mà nấu cơm? Sau đó thuê phòng nhỏ xíu, thực cũng chẳng nghĩ tới chuyện có nhà bếp.

“Thuê căn hộ mới... Biết đi đâu mà thuê đây?”

“Tiểu Lâm nói hẳn có một gian phòng cũ đang để không, chẳng những có gian bếp, mà còn có buồng tắm vòi hoa sen và vô tuyến, chúng ta có thể thuê ở đó.”

Tiểu Lâm là tay trống của Rolling Star.

“Nhiều thiết bị như vậy... Chắc tiền thuê cũng phải rất cao?”

Dịch Quân Ngạn có chút bất an. Cậu mặc dù cũng có tiền tiết kiệm nhưng không phải nhiều, giờ làm ở đây thực cũng không kiếm được nhiều tiền, làm sao bằng với thu nhập khi còn làm người đại diện. Nhưng nhìn Ngọc Trí Thuần đang hưng phấn như vậy, cậu thực không muốn thẳng thừng nói mình không đủ điều kiện.

“Không đắt đâu! Tiểu Lâm nói nhà không cũng như không, chúng ta chỉ cần nộp phí điện nước là OK.”

“A? Thật vậy không?”

“Yên tâm đi! Tôi Ngọc Trí Thuần đây là anh em lâu năm với hẳn, ai ai trong band đều vô cùng trọng nghĩa!” Y còn vỗ ngực một cái, thể hiện khí phách đàn ông.

Dịch Quân Ngạn cười rộ lên, “Vây cũng phải cảm ơn người ta rồi. Hôm dọn qua đó mời hẳn theo, tôi sẽ đãi hẳn một bữa ra trò.”

Tuy Ngọc Trí Thuần xua tay không cần, thế nhưng Dịch Quân Ngạn không muốn nợ Tiểu Lâm nhiều nhân tình như vậy, vẫn cương quyết sẽ làm cơm. Cuối cùng Ngọc Trí Thuần cũng phải nghe lời Dịch Quân Ngạn.

Tiếng ồn ào cùng âm nhạc om sòm giờ đã lắng xuống, Dịch Quân Ngạn một lần nữa phủi lại áo quần cho y, thế rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Xong rồi, cậu mau trở ra đi chứ.”

Chịu không nổi con người này, người đầy mồ hôi mà dám đi dạo trong phòng bếp! Dịch Quân Ngạn làm xong cơm trứng, đặt bát vào tay y, rồi bắt đầu tiến hành giai đoạn đuổi người.

“Được rồi được rồi. Thật là, tôi chỉ muốn trò chuyện với anh một chút thôi cũng không được sao, anh xem anh kia!”

Lầm bầm oán trách, Ngọc Trí Thuần vẫn bị Dịch Quân Ngạn đẩy ra cửa. Nhìn hẳn ôm bát cơm trứng cực kỳ hưng phấn đi ra, khoe miệng cậu chọt cong lên, mỉm cười.

Cuộc sống của cậu bây giờ rất yên ổn. Không cần mỗi sáng sớm tất bật lo điểm tâm, không cần ngày nào cũng phải tường thông lịch trình, lại càng không phải lo lắng khi người ta phát giác giới tính thật sẽ bị chế nhạo.

Những chuyện kia giờ phẳng phất tựa như hồi ức của kiếp trước, xa xôi mà mơ hồ. Chỉ là trong một thoáng lơ đãng nhớ về người kia, sẽ không tự chủ mà lo lắng chẳng hay liệu hẳn giờ ra sao, vẫn khỏe mạnh bình yên chứ? Ngẫm lại thì giờ thấy mình khi xưa thực quá kém, ngay cả quên đi một người cũng không được.

Cậu ít khi hỏi về quá khứ Ngọc Trí Thuần, y cũng vậy. Hai người cơ bản là rất ăn ý, giữa họ luôn luôn giữ được sự cân bằng.

Mỗi người đều có cho mình những ký ức mà không muốn người khác đụng vào. Cho dù quan hệ có tốt tới đâu cũng tuyệt đối nên cho đối phương một khoảng không của riêng họ. Đó là điều giáo sư thời đại học đã từng nói. Dịch Quân Ngạn luôn luôn giữ nó trong lòng.

Sau đó, cậu liền đến với thời điểm bận rộn nhất trong ngày.

Rolling Star diễn trong khung giờ vàng, bắt đầu từ tám giờ tới chín giờ mới kết thúc. Trong khoảng thời gian này mọi người sẽ cháy hết mình với âm nhạc, căn bản sẽ không chọn món ăn. Tối khi màn trình diễn kết thúc, vừa vặn lúc bữa khuya, khách hàng giờ đã mệt mỏi và đói mềm, đây cũng là lúc Dịch Quân Ngạn tất bật ra ra vào vào.

Quả nhiên, chưa tới hai phút sau đã có có người gọi món. Cứ như vậy, mỗi ngày sẽ chỉ tăng chứ không có giảm, Dịch Quân Ngạn bận bịu liên miên, đầu tắt mặt tối.

12. Chương 12

Lần đó Ngọc Trí Thuần nhắc tới chuyện chuyển nhà, Dịch Quân Ngạn ban đầu tưởng rằng vẫn còn phải đợi một thời gian nữa. Dù sao thu nhập vẫn chưa ổn định, hơn nữa đồ đạc mới cũng cần ít thời gian để sắp sửa. Vậy nhưng ai ngờ tên tiểu tử ấy nói gì liền lập tức thực hiện, ngay ngày hôm đó, y liền qua nói chuyện với Tiểu Lâm. Cuối cùng qua hôm sau, họ chính thức dọn sang nhà mới.

Căn hộ này vị trí tương đối gần BL, điều này đối với hai người là vô cùng có lợi. Bởi lẽ BL đóng cửa rất muộn, lúc đó tàu điện ngầm hay xe lửa đều ngừng hoạt động. Cho tới giờ họ vẫn là đi bộ, vậy nhưng về được tới nhà thì trời cũng dần sáng.

Hai giờ, BL đóng cửa, Dịch Quân Ngạn cùng Ngọc Trí Thuần từ cánh cửa sau quầy bar đi ra.

“Ngạn Ngạn, tôi đói bụng!” Ngọc Trí Thuần dựa đầu lên vai Dịch Quân Ngạn, nói.

Dịch Quân Ngạn cười, rồi nhẹ giọng mắng đùa hấn một câu: “Ồ trên sân khấu thì diễn sung như rồng, vậy mà xuống dưới đất thì chẳng khác gì chú bọ.”

Vừa mới dứt lời liền bị y kéo đi, cậu bắt đắ dĩ cười cười, theo sau Ngọc Trí Thuần.

“Này, Ngạn Ngạn, về nhà làm sủi cảo cho tôi ăn được không?” Y ỉu xìu mà nũng nịu.

“Thứ đó làm tốn rất nhiều thời gian nha, không những phải làm nhân mà còn phải làm vỏ nữa.”

“Ồ... Thế nhưng tôi thực sự rất muốn ăn mà. Món này tôi nghĩ mấy người trong quán bar còn lâu mới được ăn đó!” Mắt y giờ long lanh tựa trẻ nhỏ.

Bởi vì quy trình làm sủi cảo vô cùng phức tạp, vậy nên trong menu không có thứ này. Mà Ngọc Trí Thuần vẫn cứ đặc biệt yêu thích và mong muốn được thưởng thức.

Dịch Quân Ngạn thỏa hiệp cười cười, “Được rồi được rồi! Tôi sẽ làm cho cậu!”

“Ngạn Ngạn muôn năm!” Trí Thuần giờ hưng phấn tột độ, mắt sáng long lanh, sau đó ôm chầm lấy cổ cậu, hung hăng hôn một cái: “Ngạn Ngạn tốt nhất!”

Dịch Quân Ngạn dù có thất kinh nhưng cũng chẳng thể trách. Tính người này căn bản như trẻ con, lúc nào được nuông chiều là ngay lập tức sẽ tiến tới ôm hôn thắm thiết lấy lòng, hay làm những hành động mà người khác không thể chấp nhận nổi. Nhưng hôm nay ngoài phố cũng chẳng có ai, cậu miễn cưỡng cho qua, sẽ không tính sổ với y lần này.

Cùng với suy nghĩ hào phóng đó, Dịch Quân Ngạn vui vẻ cùng y sánh bước đi về nhà, hoàn toàn không chú ý tới có ai đó đang núp trong bóng tối, đèn flash lóe lên, chụp hình liên tục.

Hay ở nơi khác, cũng có một người cả đêm hôm ấy đã rất buồn bực mà chửi mình là thằng ngu ngốc, không chộp mất nổi lấy một lần.

Tuy biết rõ người kia đã rời đi, thế nhưng tựa như mèo không chiếm được cá, khó chịu vô cùng. Dù biết hành động mình đang làm rất đáng xấu hổ, thế nhưng bất luận thế nào cũng không muốn dừng lại. Cứ như vậy, một bên thì chán ghét bản thân, một bên thì tựa như một tên biết thái, cố thủ tại chỗ này.

Khí lạnh ngày một tràn về, phủ khắp cơ thể, Đằng Tự còn tưởng nửa người mình đã hoàn toàn mất cảm giác, nhưng vẫn chẳng có ý định rời đi.

Cũng may điện thoại di động giờ đã đóng, bằng không lúc này, người đại diện mới kia sẽ dùng thanh âm lạnh như băng gọi cho hấn, bảo hấn rời giường để chuẩn bị đi làm, hoàn toàn không có một chút biểu cảm gì. Tóm lại thì Đằng Tự đang rất nhớ Dịch Quân Ngạn.

Tuy rằng vẫn vốc dáng yếu mềm ấy, thế nhưng mỗi sáng sẽ gọi hấn dậy bằng giọng nói êm tai, ôn nhu vô cùng, như là đang ru cho hấn ngủ thêm giấc thứ hai, khi đó y còn ôm trong ngực bánh bao thịt và sữa đậu nành nóng hôi hổi.

Cậu yếu ớt mà rằng “Anh... Anh nên dậy đi, bằng không bữa sáng sẽ... sẽ nguội mà ăn không ngon...” Thanh âm ấy, rõ ràng đang vô cùng sợ sệt, hay y lại thích hấn cũng không chừng. Còn khi Dịch Quân Ngạn làm việc, không phải lúc nào cũng tỏ ra khiếp đảm như thế, cậu cũng có đôi chút bản lĩnh mà.

Nghĩ tới phong thái trái ngược này của y, Đằng Tự tâm tình buồn bực chỉ muốn được có chút thời gian để thư giãn.

Giờ trời đã vào đông, lạnh tới mức các khớp xương cũng đông cứng, Đằng Tự nhìn mọi người đang dần dần rời nhà, lặng lẽ xoa xoa đôi bàn tay lạnh cóng.

Bỗng một tiếng động nào đó chợt vang lên.

Nghe tới thanh âm này, mắt Đằng Tự đột nhiên sáng rực, lập tức chụp lấy di động, không chút nghĩ ngợi mà bấm nút nghe.

“Buổi sáng tốt lành. Đằng Tự xin nghe.” Hấn tận lực khắc chế tâm tình hưng phấn của mình.

“Buổi sáng tốt lành, Đằng Tự tiên sinh. Người mà ngài muốn chúng tôi tìm kiếm đã tìm được rồi, giờ ngài có thời gian không, chúng ta gặp mặt? Còn nếu ngài bận, chúng tôi có thể gửi tư liệu tới.”

“Không cần phiền phức vậy đâu, chúng ta cứ trực tiếp gặp mặt là được rồi.”

“Tốt quá, khoảng sáu giờ tôi sẽ đợi ngài ở phòng trà X.”

“Lát nữa gặp.”

Buông điện thoại xuống, Đằng Tự cuối cùng sau nửa tháng đã có thể mỉm cười, đặc biệt hưng phấn mà tiến tới bãi đỗ để lấy xe, thế rồi vội vã rời đi.

Vốn ngay từ ngày đầu Dịch Quân Ngạn đi khỏi, hấn đã cảm thấy trong lòng rất khó chịu, nhưng hấn chỉ nghĩ đó là vì bản thân đã quá để ý mà thôi. Thế nhưng thứ cảm giác đó ngày một rõ ràng, cũng ngày càng điên loạn.

Đằng Tự giờ vô cùng chú ý với người đại diện mới, tuy rằng Quý Túc Thuần có nói người ấy vốn là trợ lý cho một ngôi sao điện ảnh nào đó, thế nhưng từ đầu cũng biết rõ yêu cầu của hấn, đối phương cơ bản không khác gì một chiếc đồng hồ báo thức kiêm sổ ghi chép điện tử hỗn hợp.

Sáng sớm sẽ dùng ngữ khí khô khốc buồn chán mà gọi hấn rời giường. Không những thế, bữa điểm tâm đặc biệt quan trọng y cũng lười biếng chuẩn bị, ngay cả pha trà cũng chẳng nên hồn. Người như y, quả thực Đằng Tự cũng chẳng hi vọng sẽ đưa ra nhận xét gì tử tế cho tác phẩm của mình. Con người với khuyết điểm đầy mình như vậy lại càng khiến hấn nhớ tới Dịch Quân Ngạn, hấn không muốn mất đi cậu, hay là mất đi phương hướng trong sinh hoạt hằng ngày.

Ngày đầu tiên hấn định đi tới chỗ Dịch Quân Ngạn, nhưng thực không biết phải nói với cậu điều gì nên chỉ ở lại trong xe, nhìn khung cửa sổ tối đen trên lầu mà ngây ra. Ngày thứ hai, ngày thứ ba... rồi sau một tuần, Đằng Tự lúc đầu chỉ quan sát khoảng một tiếng đồng hồ, nhưng dần dần quyết định bỏ việc luôn mà dành cả ngày chỉ để đỗ xe tại đây.

Thế nhưng, cho dù có cơ hội đụng phải người đó một lần, bản thân cũng chẳng biết nên gặp với tư cách gì, vì cơ bản hấn bây giờ chẳng liên quan gì tới Dịch Quân Ngạn nữa.

Thời gian cứ thế đưa trôi, cho dù Đằng Tự có tận lực kiếm tìm tới đâu, vẫn chưa từng một lần nhìn thấy cậu.

Hấn có chút hoang mang, nhớ tới Dịch Quân Ngạn từng nói từ nay về sau sẽ không bao giờ để cho Đằng Tự nhìn thấy trong tầm mắt, hấn khi đó đã cảm thấy nơi tim đau đớn khôn cùng, trong đầu không suy nghĩ mà quyết định sẽ đi gõ cửa nhà cậu.

Kết quả không có ai mở cửa cho hấn, chỉ có một đứa trẻ thò mặt ra từ cánh cửa phòng đối diện, đi tới trước mặt Đằng Tự mà nói: “Chú cần tìm Ngạn ca ca sao? Ngạn ca ca đã chuyển đi, sẽ không trở lại nữa.”

Một khắc kia, Đằng Tự cảm tưởng như thân thể mình không cử động nổi, sự chán nản dần dần biến thành một loại tuyệt vọng, cứ vậy tràn ra trong lòng hấn.

Đằng Tự có thuê thám tử đi tìm Dịch Quân Ngạn, cũng là bởi vì chỗ đó làm việc rất có chữ tín, hơn nữa lại bảo mật thông tin cho khách hàng, công suất làm việc lại cao. Nhưng tìm kiếm Dịch Quân Ngạn, như trước, không phải chuyện dễ, dù sao hắn vẫn cầm thẻ chứng minh công dân ngoại quốc của cậu.

Nhưng với trường hợp của Dịch Quân Ngạn mà nói, thông tin cũng vô cùng đơn sơ, chỉ giới thiệu qua về cậu, danh tính, người nhà và địa chỉ căn hộ cậu đã rời đi.

Trong phòng trà riêng thanh nhã và yên tĩnh, đúng lúc kim dài chỉ tới số mười hai, người kia liền bước vào.

“Xin chào, tôi là DOC Mộc Hạ Kinh Nhất.” Một chàng trai mới chỉ hơn hai mươi tuổi ngồi xuống đối diện hắn, tự giới thiệu về mình.

Đằng Tự gật đầu, nói câu “Chào” như muốn đi thẳng vào vấn đề, yêu cầu được xem kết quả điều tra.

Đối phương cầm phong bao chứa đầy tài liệu đưa cho Đằng Tự, hắn vội nhận lấy rồi mở ra, kết quả hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là cảnh hai người đang dựa vào nhau.

“Đây là cổng của quán bar đồng tính nổi tiếng nhất Tokyo, Loveless Bar, theo như chúng tôi tìm hiểu được, Dịch Quân Ngạn tiên sinh giờ đang làm đầu bếp tại quán rượu này.” Ý ra ý chỉ chỉ vào biển hiệu thoát xanh thoát đỏ trong tấm hình.

Thế nhưng Đằng Tự chỉ đang yên lặng nhìn vào nụ cười đặc biệt vui vẻ của cậu. Biểu tình mà ngay chính bản thân hắn cũng chưa từng được nhìn qua, trong đêm tối lại tựa như đang tỏa sáng.

“Đây là ai vậy?” Hắn chỉ người đang tựa vào Dịch Quân Ngạn.

“Tên là Ngọc Trí Thuần, ở chung nhà với Dịch Quân Ngạn tiên sinh.”

“Ở chung với nhau?” Giọng nói của Đằng Tự chột chói tai dị thường, lông mày cũng khẽ nhíu.

“Đúng vậy. Theo chúng tôi điều tra được, hiện tại Dịch Quân Ngạn tiên sinh đang ở cùng y tại một căn hộ gần Loveless Bar.”

Đồng tính... Bar gay... Giữa đêm khuya khoắt ôm hôn thân mật... Lại còn ở chung phòng...

Đằng Tự tay cầm đồng hồ tài liệu mà khẽ run lên, hàm răng tựa hồ đang ma sát vào nhau tạo thành tiếng động. Người đối diện vẫn như cũ bất động nhìn hắn.

Thật lâu sau, Đằng Tự mới lấy lại được chút bình tĩnh, nghiêm mặt nói một câu: “Cảm ơn công sức của các cậu, còn thì chi phí sẽ được chuyển vào tài khoản trong hôm nay.”

Đối phương vô cùng văn nhã mà cười: “Làm phiền ngài rồi. Thế thôi, tôi đi trước.”

Tới khi người kia đã rời đi, Đằng Tự không kìm nén nổi cơn giận mà cuối cùng cũng bộc phát. Hắn vò đồng hồ tài liệu trong tay ném ra ngoài, thực không muốn nhìn thấy tấm ảnh mờ ám kia một lần nào nữa!

Tức đến mức ngay cả bản thân mình cũng không hiểu căn nguyên của lửa giận đó là từ đâu. Hay vì trước kia đã quen độc chiếm Dịch Quân Ngạn, nay thấy kẻ khác sở hữu được, liền đặt biệt tức tối. Tóm lại thì trong lòng hắn bây giờ cực kỳ cực kỳ chướng mắt với tên tiểu tử dám gần gũi với Dịch Quân Ngạn kia!

13. Chương 13

Đứng trước cửa chần chừ hơn một giờ đồng hồ, người bồi bàn tươi cười hòa nhã mọi khi cũng phải bắt đầu nhíu mày theo dõi hắn, Đằng Tự đành cắn răng ưỡn ngực bước vào.

Nơi này thực sự rất hiện đại, những bức họa gương nanh múa vuốt trên tường vô cùng độc đáo, hòa vào ánh lam lờ mờ bắt đầu khiến hắn bắt giác có chút khó chịu. May sao không khí bên trong cũng tương đối tốt, chẳng giống như mấy quán bar bản thủ ô trọc hắn từng nghe qua.

Đằng Tự thực sự không hiểu, tại sao Dịch Quân Ngạn bỗng lại trở thành một đầu bếp nổi danh ở cái BL này. Thấy khách hàng ai ai cũng ưng ý, chắc hẳn phải tự kiểm điểm lại bản thân, vì môi trường trong bar quả thực cũng không tệ.

Chọn một chỗ ngồi tương đối yên tĩnh, Đằng Tự bắt đầu đưa mắt ra xung quanh để kiểm tìm Dịch Quân Ngạn, người đã khiến hắn tâm phiền ý loạn suốt nửa tháng qua.

Nhưng nhìn một lúc lâu cũng chẳng thấy bóng dáng của cậu đầu, người bồi bàn là một thiếu niên thanh tú, chỉ có người pha chế rượu là một nam tử tương đối lớn tuổi, lẽ nào chính là người ở chung phòng với Dịch Quân Ngạn? Nói như vậy chính là mình tới tìm hắn. Thế nhưng... Là vì lý do gì?

Đằng Tự thở dài.

“Tiên sinh, ngài có muốn gọi thêm ít đồ?” Người bồi bàn đi tới trước mặt hắn, mắt chiếu xuống chai sô-đa đã trống không.

Đằng Tự không thích uống rượu, cho nên hắn vào bar thì như mèo lạc vào ổ trâu ngựa, căn bản không phù hợp với môi trường.

“... Nước sô-đa. Cảm ơn.”

Trong ánh mắt người kia chợt lóe lên tia kỳ quái, nhưng cũng chẳng nói gì, đứng lên định bụng rời đi, ai ngờ Đằng Tự gọi với lại.

“Còn có chuyện gì sao, tiên sinh?”

“Ừm... có phải chỗ các cậu có một người tên là Dịch Quân Ngạn đúng không?” Hắn thận trọng dò hỏi.

Người bồi bàn cười rộ lên, “Đúng đúng, ngài là bằng hữu của Ngạn Ngạn sao?”

Ngạn Ngạn?

Kiểu xưng hô này thực sự... nghe rất chối tai!

“A... Tôi... là... cậu ấy...” Ấm ừ nửa ngày, chung quy cũng chẳng nghĩ ra mình rốt cuộc là gì với cậu, bạn bè không, hình như cũng chẳng có quan hệ gì, nếu nói là ông chủ cũ thì cũng chẳng ra sao.

Bồi bàn chợt hiểu ra, cười. “A, tôi biết rồi. Không nghĩ Ngạn Ngạn trước đây lại có một người bạn trai anh tuấn như ngài, nói gì thì nói chứ Ngạn Ngạn cũng rất dễ thương nha. Cơ mà, tiên sinh, Ngạn Ngạn hiện tại đã có chủ, tôi khuyên ngài không nên dây dưa với người đó thì hơn.” Bồi bàn nhẹ nhàng cảnh cáo.

Đằng Tự thiếu chút nữa muốn ngã xuống đất, chẳng hay điều do dự của bản thân lại dẫn tới sự hiểu lầm như vậy.

Bạn trai? Nếu ánh đèn chỗ này không lờ mờ thì chắc biểu tình trên mặt hắn đã rất đặc sắc, thế nhưng hình như cách gọi này cũng không có gì quá phản cảm, chỉ là có chút không thích ứng được mà thôi.

Dịch Quân Ngạn, cậu ta thực sự đã đoạn tình nghĩa, thực sự đã rời bỏ hắn rồi sao?!

Rành rành nửa tháng trước, trong mơ cậu còn nói rõ cậu thích hắn cơ mà!

“Dịch Quân Ngạn có ở đây hay không?” Lời nói lạnh băng lại như đang nén giận, Đằng Tự cũng vô cùng kinh ngạc bởi giọng điệu của mình.

Người bồi bàn cũng có chút giật mình, sững sờ đáp: “Ngạn Ngạn... Buổi trưa mới có thể đến được...”

“Vậy thì cho tôi một ly whiskey.”

Đằng Tự nói một câu thẳng thừng như muốn lừa người hầu bàn kia đi.

Hắn thấy người kia đi tới quầy bar rồi cúi đầu nói gì đó, rồi lại ngẩng lên liếc về phía hắn với ánh mắt ý vị thâm trường, Đằng Tự biết mọi chuyện có vẻ không hay rồi.

Tại đây khung cảnh tối tăm làm cơn buồn ngủ dần xống tới, liên tiếp mấy ngày liền không ngủ mà chờ đợi. Giờ cũng chẳng thể chống cự được nữa, hắn chọn một tự thể thoải mái, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Không biết bao lâu sau, hần bỗng cảm thấy có thứ gì đó đang sờ soạng trên người mình, liền mở bừng mắt. Hai cánh tay dâm ô bĩ ối đang vuốt ve Đằng Tự, hơn nữa khuôn mặt còn dí sát vào hần, hình như còn đang muốn sát tới hôn hần. Đằng Tự không chút suy nghĩ, liền thượng một cú đấm như trời giáng lên mặt kẻ kia.

“A!” Gã ngã xuống đất, làm đổ cả ly whiskey.

Nhớ tới hai cánh tay kia thuộc về một người đồng tính, Đằng Tự thực rất ghê tởm. Đối phương còn đang định đứng lên, Đằng Tự liền xông tới, hung hăng đập gã một nhát, tức giận nguyên rửa: “Mẹ kiếp! Dám cả gan sờ soạng bố mày! Tao cho mày biết tay! Thằng biến thái, thằng đồng tính chết tiệt!”

Hần hoàn toàn không chú ý tới việc nói những lời này tại một quán bar gay sẽ khiến rất nhiều người phản ứng. Một nhóm nam nhân nhàn nhã ngồi phía đối diện đang nói chuyện phong hoa cũng phải quay ra nhìn hần, còn người đàn ông khỏe mạnh cơ bắp đầy mình kia thì buông cậu bé trong lòng ra, đi tới chỗ Đằng Tự.

Với lửa giận nén mãi trong lồng ngực giờ hần phát tiết ra, kẻ hèn mọn phía dưới đã bị hần đánh cho chẳng thể đứng dậy nổi, hai tay không làm được gì khác hơn là gơ lên đầu cầu cứu.

“Này, mày bảo ai là biến thái?” Phía sau Đằng Tự chọt vang lên một giọng nói âm trầm.

Hần đột nhiên dừng chân, lúc này mới phát hiện quán rượu đang im lặng một cách dị thường, lời nói kia hòa vào khung cảnh lại càng thêm quỷ dị. Quay đầu lại, đối mặt với Đằng Tự là một gã đàn ông to lớn, khuôn mặt dữ tợn, nhưng Đằng Tự lại không có một biểu tình.

“Oát con, mày biết nơi này là đâu không?” Gã hỏi.

Đằng Tự nghiêng đầu, sắc mặt không thay đổi. Mặc dù biết là lỗi của mình, thế nhưng hần không có ý định xin lỗi. Nếu xin lỗi thì hần đã chẳng phải Đằng Tự.

Đối phương hiển nhiên bị hần làm ngơ thì lửa giận lại càng thêm bùng cháy, nắm chặt bàn tay, đấm vào mặt hần.

Đằng Tự tuy vóc dáng cũng chẳng được coi là khỏe mạnh, vậy nhưng cũng tuyệt đối không gầy yếu. Đối lập với Dịch Quân Ngạn, hần thực sự mạnh mẽ hơn nhiều, huống hồ, Đằng Tự còn biết võ.

Đối phương thực cũng chỉ cậy mình cao to mà thể thôi, chứ đã biết người kia an tường võ thuật, thực cũng chẳng biết phải xoay sở ra sao. Không cần đợi lâu, chỉ vài giây sau, nam nhân cao lớn kia đã nằm lê trên đất mà rên rĩ. Đằng Tự phủ tay, cười đến ngạo mạn.

Mà hiện giờ, người pha chế rượu của BL có gọi điện cho Dịch Quân Ngạn, báo rằng có người đang chờ cậu. Vừa lúc mở cửa đi vào BL, đối mặt với khung cảnh thảm hại trong bar, Quân Ngạn cả kinh nửa ngày cũng không nói ra lời. Mắt quét lên bóng lưng đơn độc giữa quán rượu, cậu trong nháy mắt liền hóa đá.

Đằng... Tự?

Dịch Quân Ngạn nghĩ toàn thân giờ đã cứng đờ, cậu định mở miệng nói gì đó, hoặc bỏ chạy, thế nhưng lúc này cậu làm gì cũng không nổi, chỉ là nhìn thấy bóng lưng quen thuộc ấy, sống mũi cay cay, đôi mắt còn tràn lên một làn sương mỏng.

Bất thành linh, cậu thấy cách đó không xa, người đàn ông đáng lẽ đang nằm dưới đất chọt lão đảo đứng lên, cầm trong tay chai rượu, liều mạng lao về phía Đằng Tự.

“Không!”

Tiếng hét lớn làm chấn động cả quầy rượu, đang lúc Đằng Tự xoay đầu lại, một thân thể gầy yếu nặng nề nhào tới, che chắn trước người hần. Chai rượu kia vốn là nện lên đầu Đằng Tự, giờ đập mạnh vào ngực của Dịch Quân Ngạn.

“A!” Hần nghe được trong mớ âm thanh hỗn độ tiếng rên rĩ yếu ớt ấy.

Bình rượu vỡ vụn, kèm theo là thân thể cậu nằm bất động dưới đất.

“Ngạn Ngạn!” Rất nhiều người hoảng hốt la lên, thế nhưng tiếng kêu lớn nhất vẫn là từ phía Ngọc Trí Thuần.

Đầu óc Đằng Tự lúc này trống rỗng, hần nhìn xuống cơ thể đang nằm dưới chân mình, là khuôn mặt của người đã khiến hần phiền não suốt hơn nửa tháng qua.

“Dịch... Quân... Ngạn...”

14. Chương 14

Nhìn người con trai trên đầu chẳng chịt bằng gạch, hôn mê bất tỉnh, trong tim Đằng Tự cỏ đại mọc thành một bụi, nghĩ mãi cũng chẳng rõ nguyên lai.

Người này thực sự thích mình tới nỗi có thể hy sinh tất cả sao? Như vậy, tại sao lại vào ở chung với kẻ khác chứ? Lẽ nào vì biết chắc chẳng thể có được tình cảm nơi hần mà phải tìm một người thay thế?

Dịch Quân Ngạn, cậu rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Dịch Quân Ngạn, tôi nên lo liệu thế nào cho hợp lý đây?

Theo dòng suy nghĩ, chợt trở về nửa tháng trước, cũng chính tại nơi này, cũng bệnh viện này, người kia trong mộng nói mơ đã thổ lộ tình cảm với mình, mà bản thân lại hoảng sợ chạy trốn.

Bây giờ nói thế nào thì thế cũng thấy bản thân thực sự rất ngu ngốc. Chẳng hiểu tại bởi lẽ nào, hần rất muốn cậu nói thích hần một lần nữa. Thế nhưng tại sao lần này cũng là hôn mê, chẳng nói chẳng rằng?

Hay đã không còn thích hần nữa rồi?

Trong tim Đằng Tự chợt quặn đau. Khi thấy máu me đầm đìa trên người cậu, trong lòng hần dao động tự vấn, hay mình đã...

Thế nhưng, chỉ vì một điểm nhỏ như vậy lại chắc chắn hần thích cậu, thật tình cũng hơn quá đáng, hay với hần cậu là một sự tồn tại đặc biệt... sở dĩ chỉ luyến tiếc không dám đánh mất mà thôi.

Tà dương cuối ngày giờ đang hiu hắt nơi chân trời phía tây, ngoài cửa sổ dần dần trở nên ảm đạm, không gian tiêu điều hòa cùng chút lạnh lẽo.

Dịch Quân Ngạn cuối cùng cũng có chút lay động, mi mắt cậu khẽ rung rung, tựa như nàng công chúa vừa được hoàng tử tặng một nụ hôn lên môi, đánh thức nàng sau giấc ngủ vạn kiếp.

“...Đằng... Đằng Tự?” Nhìn người trước mặt, Dịch Quân Ngạn không dám tin, thận trọng thăm dò.

“Ừ, là tôi đây.” Bao nhiêu phiền muộn giờ đều tiêu tan thành mây khói. Hần không tự chủ mà mỉm cười, nụ cười ngay cả bản thân hần cũng chẳng hề hay biết.

Dịch Quân Ngạn lần này lại càng tin rằng mình đang mơ, khuôn mặt lãnh đạm lạnh nhạt thường ngày của hần giờ sao có thể mỉm cười với cậu? Hơn nửa trước đây rất lâu, chính bản thân Dịch Quân Ngạn đã không mong sẽ có cơ hội được gặp lại hần.

Thế nhưng, đợi chút! Cậu hình như đã thực sự nhìn thấy hần, ở trong quán rượu... Bóng lưng ấy, còn cả người cầm bình rượu lao tới...

Hồi ức chợt ủa về, Dịch Quân Ngạn liền hấp tấp nhìn Đằng Tự:

“Đằng... Đằng Tự, anh không sao chứ?”

Đằng Tự nhìn thấy trong đôi mắt đối phương có lộ ra đôi chút buồn phiền. “Tôi không sao, cậu đã cứu tôi.”

Nghe thấy hần vẫn ổn, Dịch Quân Ngạn thở phào nhẹ nhõm, lấy lại chút tinh thần. “Vậy thì tốt rồi.” Cậu ngại ngùng mà cười cười, gò má trắng nõn bỗng phớt lên chút hồng nhạt, “Tôi không nghĩ anh sẽ tới, chỗ đó... Thực ra là... Là một quán bar gay.” Cho rằng hần vào nhầm chỗ, Dịch Quân Ngạn liền áp ứng giải thích.

“Ừm, lần sau sẽ không vào đó nữa.”

“Ừ.”

Bỗng nhiên căn phòng chìm vào trong yên lặng, không khí dường như đang ngưng trệ, tới mức mặt cậu không tự chủ đã dần chuyển sắc hồng, Dịch Quân Ngạn ngay cả một cử động cũng không dám làm.

Nhìn dáng vẻ e lệ của cậu, Đằng TỰ lần đầu tiên cảm thấy Dịch Quân Ngạn thực sự rất khả ái, nhìn giống như một đứa trẻ, hoàn toàn không giống với người đại diện mỗi ngày đều ở bên cạnh mình. Và hơn cả, hẳn biết hẳn không hề chán ghét cậu tới mức phải đuổi việc.

Như là một thế kỷ đã trôi qua, nhưng trên thực tế mới chỉ có vài phút, Đằng TỰ liền chậm rãi mở miệng: “Đầu của cậu bị đập mạnh nên não bộ có bị ảnh hưởng một chút.”

“A...” Dịch Quân Ngạn không đáp mà cúi đầu thật thấp.

“Sau này tốt nhất không nên tới những nơi ồn ào,” hẳn dừng lại rồi bổ sung: “Đây là lời bác sĩ nói.”

Não chấn động đương nhiên không liên quan gì tới những nơi huyền ảo, và dĩ nhiên bác sĩ càng không thể nói ra những lời như vậy, Đằng TỰ bất quá chỉ đang muốn dùng lý do ấy để khiến cho Dịch Quân Ngạn không muốn quay lại quán bar đó nữa thôi.

“... A.” Nơi ồn ào? Vậy chẳng phải là BL thì còn nơi nào nữa?

“Nếu có gì bất tiện cậu cứ nói với tôi, dù sao cũng là vì cậu cứu tôi nên mới vậy...”

Hắn giống như một tên quý tộc cao ngạo, tưởng rằng lời đó của mình đã rất thuận thế, ai ngờ lại bị Dịch Quân Ngạn xấu hổ mỉm cười cắt ngang.

“Đây chính là điều do chính bản thân tôi làm mà, hơn nữa tôi và Đằng TỰ tiên sinh cũng đâu có quan hệ gì, anh không cần phải để tâm.” Sau đó cậu dường như mới hồi phục lại tinh thần, nhìn xung quanh phòng bệnh trắng tinh, lại càng khách khí mà cười nhìn Đằng TỰ, “Đúng vậy, lại còn là anh đưa tôi tới bệnh viện nữa, thực sự đã làm phiền rồi.”

“...”

“... Vốn ban đầu đã hứa sẽ không để anh nhìn thấy, thế nhưng anh biết đấy, tôi là người ngoại quốc, ở Nhật Bản thực sự cũng không đi đâu xa được, lần này lại để anh đụng phải, bản thân cảm thấy rất có lỗi. Việc kia, tôi sẽ liền rời đi, tiền thuốc men sẽ nhờ bạn bè trả cho anh.” Nói rồi Dịch Quân Ngạn vén chăn, đặt chân xuống đất.

Hắn thực chỉ muốn cậu trở về làm người đại diện cho hắn như xưa. Chỉ cần Dịch Quân Ngạn nói một câu, hẳn sẽ ngay lập tức gật đầu đồng ý, vậy mà không ngờ cậu lại nói những điều này. Người khi nãy vẫn còn xấu hổ e lệ, trong tức khắc giờ đã biến thành một kẻ khiêm tốn như vậy rồi!?

Đằng TỰ cảm thấy như bị đối phương cho ăn một cái tát giữa chốn đông người, mà còn là bàn tay của chính mình.

“Cậu bây giờ còn có thể đi đâu? Cậu bé ở cùng phòng với cậu đã bị cảnh sát bắt giữ, hơn nữa cái Loveless Bar kia cũng bị phong tỏa rồi!”

Đang mặc y phục, tay cậu chợt khựng lại, Dịch Quân Ngạn kinh ngạc quay đầu lại nhìn Đằng TỰ, “Bị cảnh sát bắt? Tại sao?”

Đằng TỰ thở dài, đặt cậu lại trên giường, rồi khoác cho cậu một chiếc áo choàng, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

“Người mà tôi đánh ngã, cùng với cậu trai kia đánh nhau một trận sống mái. Lúc đó tôi vội đưa cậu đi bệnh viện nên cũng không để ý, kết quả thực không ngờ tới, kẻ kia bị cậu ta đánh thành trọng thương, sau đó cảnh sát lao vào, lục soát Loveless Bar thì phát hiện có người tàng trữ thuốc lắc, hơn nữa còn là...” Hẳn nhìn Dịch Quân Ngạn một cái.

“Hơn nữa gì?” Dịch Quân Ngạn lo lắng nắm chặt lấy tay áo hắn.

“Hơn nữa còn là trong va li của Ngọc Trí Thuần.”

“Cái gì? Sao có thể như vậy được? Trí Thuần hẳn sẽ không làm chuyện như vậy!” Dịch Quân Ngạn kích động trợn trừng mắt.

Lần nữa giữ cậu trên giường, cảm thấy cơ thể kia đang cố khắc chế mà toàn thân run rẩy, Đằng Tự trong lòng dâng lên chút chua xót. “Cậu tin hẳn, nhưng cảnh sát không tin. Có thể cậu ta có làm điều gì đó quá đáng khi trước, sau đó có người muốn mưu hại cũng không chừng.”

Trên thực tế, Ngọc Trí Thuần còn liên lụy tới cả Dịch Quân Ngạn nữa, vì dù sao hai người cũng ở cùng nhà, không thể thoát khỏi vòng tình nghi nhưng Đằng Tự không có ý định cho cậu biết, hẳn nhờ quan hệ mới có thể bảo lãnh cho cậu.

Bỗng nhiên tai họa ập xuống đầu, Dịch Quân Ngạn hoàn toàn sững sờ. Cậu không tin Ngọc Trí Thuần sẽ làm chuyện phạm pháp ấy, thế nhưng căn bản cậu không có cách gì để cứu y ra. So với một người không có cha mẹ như Ngọc Trí Thuần, ngay bản thân cậu cũng là một người ngoại quốc. Đừng nói cậu không có tiền, ngay cả có, cậu cũng chẳng biết phải đưa cho ai mới đủ khả năng để cứu giúp y.

Ngọc Trí Thuần với Dịch Quân Ngạn là người một nhà. Y đã từng cứu sống cậu, vậy tại sao mình lại vô dụng tới vậy chứ, chẳng thể làm gì để giúp đỡ y!

Khuôn mặt Dịch Quân Ngạn giờ trắng bệch, phờ phạc mà ảm đạm, hai cánh tay vô thức nắm chặt lấy tay áo của Đằng Tự, đôi mắt dần đỏ hoe, thần thờ nhìn vào một khoảng không vô định.

“Làm sao bây giờ... Làm sao đây... Tôi phải làm sao...” Cậu cứ vậy lẩm bẩm một mình.

Đột nhiên, Dịch Quân Ngạn ngẩng đầu nhìn Đằng Tự, rồi không chút do dự xuống giường, quỳ gối trước mặt hẳn, ngẩng đầu nhìn lên, khóe miệng khẽ run rẩy.

“Đằng Tự tiên sinh, tôi cầu xin anh... Anh không phải có rất nhiều mối quan hệ sao? Tôi van anh, van anh hãy cứu lấy Trí Thuần! Tôi... Tôi... Tôi... từ nay về sau nhất định sẽ biến mất trước mặt anh! Tôi đảm bảo cả đời này sẽ không quay về Nhật Bản! Tôi xin anh...”

Nói đến đây, thanh âm dần nhỏ lại, dường như toàn bộ sức lực đều bị rút hết. Đầu rũ xuống thật thấp, hai cánh tay cũng chẳng còn chút hơi sức níu lấy tay áo hẳn, hơi thở gấp, cực nhọc hít lấy chút không khí, khó mà đè nén được sự bi ai tới nghẹn ngào.

Đằng Tự lúc này nhìn Dịch Quân Ngạn thực rất lúng túng. Cậu như một chú thiên nga trắng đã không còn khả năng tự mình bay lượn, giờ chỉ còn có thể co quắp trước mặt mình, cúi cái đầu cao quý xuống thật thấp, mặc cho mình có yếu kém và hèn hạ.

Tuy rằng Dịch Quân Ngạn yếu đuối, thế nhưng giờ cậu dám vô phương cự tuyệt hẳn. Có thể thấy dù mỏng manh thế nào, cậu cũng đã cố hết sức mình mà quật cường đứng dậy, bên mặt đang bị che kia chắc giờ cũng đã đầm lệ rồi?

Dáng vẻ của cậu lúc này thực cũng có gặp một lần, khi đó là ở trong bóng đêm, mơ hồ thấy trên mặt Dịch Quân Ngạn có chút gì đó loang loáng, nhưng cũng không dám khẳng định đó là nước mắt.

Đằng Tự bỗng dâng lên một cảm xúc muốn ôm cậu vào lòng ngực. Người con trai vừa xinh đẹp nho nhã vừa đáng thương này thực khiến cho người khác nảy sinh một loại ý muốn che chở, bảo vệ.

“Tôi sẽ giúp cậu, nếu cậu có thể bằng lòng với tôi một chuyện.” Nửa ngày sau, hẳn mới lên tiếng.

Dịch Quân Ngạn có chút sững sốt, liền lập tức mang theo sự kinh hỉ mà nhìn về phía Đằng Tự.

Khuôn mặt thanh tú trắng nõn quả nhiên có lấm tấm vài giọt lệ, trong đôi mắt kia có phản chiếu lại hình dáng mờ nhạt của hẳn.

Đằng Tự bỗng nhiên rất thích tư thế này, vì trong đôi mắt của đối phương, chỉ duy nhất tồn tại đúng một người.

“Thật... Thật vậy không?” Ngón tay của cậu run rẩy.

“Ừm. Cậu phải đáp ứng với tôi một việc, tôi mới có thể giúp cậu.”

“Tôi làm gì cũng được! Tất cả mọi thứ đều sẽ thuận theo!” Cậu không ngừng gật đầu nhìn hấn.

Bông nhiên trong lòng Đằng Tự chợt xông tới một cơn giận, người này vì đứa bé kia mà có thể hi sinh mọi thứ? Lẽ nào bắt cậu chết cậu cũng làm?

“Tốt lắm. Điều kiện của tôi là cậu, Dịch Quân Ngạn, hãy trở về làm người đại diện cho tôi. Bất cứ thứ gì tôi mong muốn, đều phải thuận theo, mãi cho tới khi tôi chán ghét, tôi muốn đuổi cậu đi thì cậu mới được phép ngừng.”

Dịch Quân Ngạn sợ run lên, cậu nghĩ Đằng Tự sẽ đuổi cậu về nước hoặc làm một điều gì đó rất tồi tệ và sỉ nhục, thế nhưng ai ngờ hấn lại muốn cậu trở về tiếp tục làm người đại diện. Lẽ nào hấn đã không còn ghét cậu nữa?

Thấy người kia không lập tức gật đầu liền, hấn có chút khó chịu mà bắt đầu khơi mào: “Sao vậy? Không muốn? Cậu phải biết, số lượng thuốc lắc tìm thấy trong va li của Ngọc Trí Thuần không hề nhỏ, nếu đúng có thể xử y vài chục năm!”

Dịch Quân Ngạn lập tức cả kinh trợn mắt: “Sao, sao có thể như vậy được? Trí Thuần vẫn còn ở độ tuổi vị thành niên mà!”

“Vị thành niên? Ha!” Đằng Tự cười lạnh một tiếng, “Y đã mười chín tuổi rồi, cậu có biết không?”

Cái gì?

Tuy rằng y chưa bao giờ tiết lộ tuổi tác với cậu, thế nhưng nhìn từ bên ngoài, chắc chỉ khoảng mười lăm, mười sáu mà thôi!

“Xem ra y với cậu vẫn còn nhiều điều chưa sáng tỏ!” Trong lồng ngực bao nhiêu ức chế bị đè nén liền được phát tiếng, Đằng Tự trong câu thì mười phần là châm biếm.

Dịch Quân Ngạn tê liệt ngồi trên mặt đất lạnh như băng, không nói nên lời.

“... Tôi đang đợi câu trả lời của cậu đấy! Muốn hay không là tùy cậu, tôi cũng không ép.”

Dịch Quân Ngạn suy nghĩ một chút, thế rồi ngây ngô mà ngẩng đầu lên nhìn Đằng Tự: “Tôi khả dĩ cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác, chỉ là xin hỏi... Tại sao anh lại muốn tôi trở về?”

Đằng Tự nhún mày nhìn cậu, thế rồi nhanh nhẹn trả lời: “Đương nhiên là bởi vì tôi quen với cậu hơn, người khác làm quả thực không ra gì, tôi rất chú ý mắt.”

Rốt cuộc nguyên nhân là như thế... Cậu lắc đầu cười khổ, tại sao bản thân lại có loại si tâm vọng tưởng như vậy chứ?

Mà Đằng Tự lại lầm tưởng cậu đang khước từ, lập tức lo lắng mà hỏi ngược lại: “Sao vậy? Cậu không nhận lời?”

“Tôi còn lựa chọn nào khác sao? Vốn đã không có...” Nói xong, cậu điều chỉnh tư thế, quỳ gối trước Đằng Tự, dập đầu lên tay: “Dịch Quân Ngạn sau này xin hoàn toàn thuận theo Đằng Tự tiên sinh.”

Đạt được mục đích, Đằng Tự theo lẽ thường phải rất thỏa mãn mới đúng, thế nhưng hấn vẫn cảm thấy trong ngực có chút gì đó khó chịu, không an tâm.

Hấn giữ đúng giao hẹn của hai người, ba ngày sau đó, Đằng Tự liền báo cho cậu biết Ngọc Trí Thuần đã không sao.

Dịch Quân Ngạn vội vàng gọi cho y, thanh âm của y có chút quái lạ, với cậu trả lời cũng rất ấp úc, chỉ nói mình bây giờ đã khỏe, Dịch Quân Ngạn không cần lo lắng, nói rồi liền chìm vào im lặng.

Cậu cho rằng cũng bởi chuyện này mà y kinh sợ, tuy rằng đã mười chín tuổi nhưng vẫn chỉ là đứa bé, tìm được đường sống từ chỗ chết, nghị lực giờ cũng mai một đi phần nào.

Lúc này tâm tình đối phương coi như cũng khá hơn nhiều, cùng cậu hàn huyên tâm sự rất lâu, cuối cùng nói với Dịch Quân Ngạn rằng bởi vụ thuốc lắc, sẽ phải ở nhà bạn tị nạn một thời gian, số dĩ đó cũng là lý

do giờ không thể ở chung với cậu được nữa. Thế nhưng nếu cậu muốn ở lại ngôi nhà đó, y vẫn có thể thu xếp được.

Dịch Quân Ngạn cũng không định tiếp tục ở nữa, dù sao đây cũng là căn hộ thuê chung, giờ chỉ còn mỗi cậu cáng đáng, thực cũng rất miễn cưỡng. Thế là ngày hôm sau, Dịch Quân Ngạn liền thu dọn hành lý, trở về căn phòng đã thuê hai năm qua. Tiểu tử sát vách thấy cậu liền lộ ra vẻ vui mừng, còn nói cứ nghĩ sẽ không còn được gặp lại cậu nữa.

Dịch Quân Ngạn cười khổ, cậu còn chỗ nào để ở nữa đây? Đi một vòng thật lớn, cuối cùng chẳng phải cũng trở lại vạch xuất phát sao? Tựa như cậu mãi mãi sẽ làm một kẻ tầm thường, đến sau này ngay cả cuộc sống của riêng mình cũng là do người khác nắm trong tay.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, Dịch Quân Ngạn liền trở lại làm người đại diện của Đằng Tự. Hắn không thích người lười biếng, nếu cậu đã trở về, thì cũng phải toàn tâm toàn ý mà làm thôi.

Quay về công ty báo danh nhưng quản lý không có ở đó, Dịch Quân Ngạn thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cậu thực sự cũng chẳng biết phải đối diện với khuôn mặt lạnh băng ráo hoảnh kia như thế nào.

Làm việc trở lại thực cũng không phải vấn đề gì lớn lao, chỉ vài ngày là có thể thích ứng.

Lúc này Dịch Quân Ngạn mới nhận ra, công việc này từ lâu đã ngấm vào xương tủy, đã tạo thành thói quen, và dường như, đã trở thành bản năng cố hữu.

15. Chương 15

Buổi trưa, cùng Đằng Tự dùng đồ ăn nhanh, đột nhiên hắn ngẩng đầu lên hỏi một câu: “Có phải cậu biết nấu đồ Trung không?”

Dịch Quân Ngạn có chút sửng sốt, bởi vì trước đây, Đằng Tự đặc biệt ít nói chuyện với mình.

“Ừm, cũng biết chút chút.” Cậu đáp.

“Một chút thôi sao?” Đằng Tự cúi đầu tiếp tục ăn, tựa như chỉ thuận miệng hỏi một câu băng quơ.

“À... Trước kia ở quán bar cũng đã từng làm.”

“Vậy sao này có thể làm cho tôi không?”

“Tôi làm sao?” Có điều không dám tin, Dịch Quân Ngạn sợ bản thân đang nghe lầm, phải một lần nữa xác nhận lại.

Đằng Tự có chút không hài lòng mà giương mắt nhìn cậu: “Sao vậy? Không muốn à?”

“Không... Không hề. Được, được chứ.” Tuy không biết tại sao Đằng Tự lại hứng thú với mình, nhưng Dịch Quân Ngạn cơ bản cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác, cậu giờ với hắn đâu khác gì một tên nô bộc?

Ngày hôm sau, Dịch Quân Ngạn xuất hiện với một bọc đồ ăn Trung Hoa, Đằng Tự nhìn thấy liền đặc biệt hài lòng.

“Giống như một bảo mẫu vậy!” Hắn mỉm cười nói.

Mặt Dịch Quân Ngạn vì vậy mà cũng ửng hồng, ấp úng nửa ngày mới nói được mấy câu: “À... Ừm.... Đ... Đây là đồ ăn Trung... Không biết Đằng Tự tiên sinh có thích không...”

Đằng Tự ngồi trên ghế tài xế nhận lấy túi bánh bao, lại nghe Dịch Quân Ngạn sử dụng kính ngữ, liền lập tức cắt ngang: “Xưng anh-tôi là được rồi.”

“... Không biết Đằng Tự tiên sinh ăn có vừa miệng không. Tôi làm chưa chắc đã ngon như ngoài hàng, có gì anh cứ nói, lần sau tôi sẽ mua...”

“Không sao không sao! Ha ha, ngon mà ngon mà!”

Thứ gì Đằng Tự cũng muốn thử một chút. Giống các vai diễn vậy, nếu không thử loại vai mới, cứ khur khur đóng một vai, thì mãi về sau cũng sẽ chẳng thể nào phát triển được.

Trong giới thanh ưu này, chỉ cần cứng đầu theo một vai cố hữu, sẽ không bao giờ thăng quan tiến chức được.

Đã lâu không được ăn đồ đường phố Trung Hoa, giờ trong miệng tràn ngập hương thơm ngào ngạt của bánh bao nóng, Đằng Tự cực kỳ tâm đắc với quyết định đưa Dịch Quân Ngạn trở về.

Ý nghĩ này suốt tới trưa, khi được ăn đồ do chính tay cậu chế biến, lại một lần nữa khẳng định việc mình làm là đúng. Đi làm ở quán bar đó sao? Căn bản là cậu nên tới một khách sạn năm sao mới đúng!

Lần đầu tiên được ăn nhiều mỹ vị tới vậy, Đằng Tự hạnh phúc muốn khóc! Toàn cực phẩm thế này, hình tượng lãnh tiêu sái cũng vứt hết, phải hưởng chọn đặc quyền này chứ.

“Cái đó... Ngon lắm sao?” Dịch Quân Ngạn nhìn hắn đang ăn ngấu nghiến, hoàn toàn không còn dáng dấp cao ngạo như xưa, liền nhỏ giọng hỏi.

Đằng Tự ngay cả ngẩng đầu lên cũng không muốn, tùy tiện gật đầu đáp lời đối phương.

Dịch Quân Ngạn an lòng mà cười rộ lên, nhìn hắn ăn đồ mình làm đã cảm thấy hoan hỉ, bỏ vài giờ nghỉ ngơi để nấu nướng thực cũng đều đáng giá.

Khoảng chừng năm phút sau, Đằng Tự đại nhân ưu nhã đặt chiếc hộp giờ đã trống rỗng sang một bên, thanh tao lau miệng, quét ánh mắt tham lam về phía hộp đồ ăn mới chỉ gấp vài miếng của Dịch Quân Ngạn.

Cậu nhìn hắn một chút, thế rồi đưa hộp của mình cho Đằng Tự, cẩn trọng nói: “Nếu anh không chê...”

“Tôi sẽ không khách khí đâu đấy!” Nói rồi hắn vui vẻ nhận lấy, phóng đôi đũa vào hộp đồ vô cùng tự nhiên, tiếp tục thưởng thức.

Dịch Quân Ngạn mắt giật giật, nhìn thấy đồ ăn giờ đã bị đối phương tranh giành, tình cảnh mập mờ hiện tại thực khiến cậu đỏ mặt, chẳng biết giấu đi đâu.

Trong khi đó, nam nhân kia thì đang thỏa mãn đắm chìm trong mỹ vị Trung Hoa, không hề lưu tâm. Tới khi đã ních đầy dạ dày, hắn mới dựng người lên, rồi thở ra một hơi hạnh phúc, lúc này mới nhận ra mình đã ăn sạch đồ của Dịch Quân Ngạn.

“Ách... Xin lỗi cậu nhé...” Hắn lần đầu tiên có phần khó xử.

“Không sao... Miễn anh thấy vui là được rồi.” Dịch Quân Ngạn bao dung mà cười, trong ngực vẫn là một tràng trống tim đập không ngớt.

“Như vậy đi, để bù đắp cho cậu, buổi tối tôi sẽ mời cậu ăn cơm.” Rất nhanh khôi phục lại phong thái tiêu sái phóng khoáng lạnh lùng, hắn tựa lưng vào ghế, nói.

“Ồ, không cần đâu, chuyện này có là gì.” Dịch Quân Ngạn thất kinh vội vàng khoát tay tựa như đang khước từ.

Đằng Tự thấy thế liền cau mày, hắn thực sự không thích cậu như thế này, tính khí chẳng rõ ràng chút nào. “Bảo cậu đi thì cậu cứ đi, nhiều lời làm gì!”

Sửng sốt một hồi, Dịch Quân Ngạn thở dài rũ đầu xuống, nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

Tựa như ánh dương quang thật vất vả mới ấm áp chiếu xuống nay lại bị mây đen che phủ, Đằng Tự cũng nhờ bữa trưa tuyệt hảo khi nãy mới đỡ cáu giận, chứ thực nhìn dáng điệu tủ thân của cậu, hắn nghiến răng ken két, Đằng Tự chẳng hiểu mình đã bắt nạt cậu cái gì!

“Thôi quên đi, nếu cậu không thích tôi cũng chẳng ép!” Không muốn bản thân phải bận tâm thêm nữa, Đằng Tự lạnh lùng nói một câu, đứng lên, mua một chai nước trái cây lạnh, giữa mùa đông tuyết giá mà đổ ừng ực vào cốc, uống một ngụm thật to cho hạ hỏa.

Cơn tức dần lắng xuống, hắn lặng lẽ liếc qua người bên cạnh, phát hiện ra Dịch Quân Ngạn cơ thể đang căng cứng, đôi tay đặt lên đầu gối xiết chặt lấy vải quần, tựa như gắng gượng nhẫn nại một điều gì đó.

Tóc của cậu hơi dài, che nửa khuôn mặt, cậu vốn tử nhỏ đã không phải khung người cường tráng to khỏe, mặc dù để tóc dài nhưng chẳng hề tạo cho người khác cảm giác là một kẻ biếng nhác, mà hoàn toàn ngược lại.

Sau hai tháng cậu và hân xa nhau, người kia lại gầy đi nhiều, da dễ trắng nõn, thể nhưng sau ba, bốn ngày quay trở lại làm việc, nước da hồi phục như xưa, trắng bệch mà nhợt nhạt, như ở bên cạnh hân cậu bị giày vò, bất luận là về tâm lý hay thể chất, đều như nói rõ Dịch Quân Ngạn không hề tình nguyện.

Lẽ nào ở cùng hân, cậu thực sự không được thoải mái?

Đằng Tự một nửa thì buồn phiền, một nửa thì cáu giận, đang miên man suy nghĩ mà vô ý đánh rơi chai nước, hân bực bội nhặt lên, khoác chiếc ba-lô vốn dĩ là do người đại diện cầm lên vai, thể rồi đi ra khỏi cửa.

Dịch Quân Ngạn vì từ chối đối phương khi nãy mà giờ cũng đang hối hận, bỗng nhiên bị hành động của hân làm cậu giật mình, nay khi nhận ra thì Đằng Tự đã đi tới cửa.

“Đằng... Đằng Tự tiên sinh!”

“Nhanh lên một chút! Chẳng nhẽ tôi còn phải đợi cậu sao?” Thanh âm của hân tuy nghe có phần ác khí nhưng chẳng hay có phải là do Dịch Quân Ngạn tự mình đa tình mà cậu cảm giác trong lời đối phương lại phảng phất chút dịu dàng.

“A... đúng là!”

Vội vàng thu dọn đồng rác trên bàn rồi ném vào thùng rác, cậu chẳng biết Đằng Tự có thực sự muốn ăn đồ Trung do chính tay mình làm hay không để sau này còn mua một bộ thiết bị phòng bếp mới được, chứ đâu thể cứ sang nhà hàng xóm nấu nhừ.

Buổi chiều là buổi ghi âm kịch truyền thanh cho một tác phẩm đam mỹ. Vì vị lần này là một người đặc biệt nổi danh, là chân viết BL trong nhóm vẽ manga W.L.WIN, do vậy nên quản lý lần này đặc biệt thuê một phòng ghi âm chuyên biệt, chất lượng và đặc biệt hơn hẳn các phòng thu bình thường.

Đồng thời hai nhân vật chính cũng là cặp đôi vương đạo trong giới thanh ưu – Đằng Tự và Chí Thủy, dàn âm thanh cùng chế tác âm nhạc thì khỏi phải bàn cãi, kịch bản lại là cực phẩm. Dịch Quân Ngạn thầm nhủ chẳng hay khi đĩa CD này xuất bản ra thị trường sẽ có giá bao nhiêu đây.

Từ phòng nghỉ đi ra, Dịch Quân Ngạn giờ đã chẳng thấy bóng dáng của Đằng Tự đâu, cũng may cậu biết phòng thu ở trên tầng mười, thể rồi bắt đầu đi xuống tới thang máy.

Cửa thang máy rộng mở, bên trong được trang hoàng đặc biệt lộng lẫy và tráng lệ, đứng đó chỉ có duy nhất một cô gái trẻ vô cùng khả ái. Mái tóc đen tuyền được thắt thành hai bím, đôi mắt to tròn cùng làn da trắng nõn, thật giống với một nàng công chúa tuyệt sắc giai nhân.

Nhìn qua cậu còn tưởng cô là một cosplayer ấy chứ. Nhưng nếu là cosplayer thì tại sao cô ta lại xuất hiện ở công ty thu âm dành cho thanh ưu thể này?

Cô gái ấy từ khi cậu bước vào tới giờ, chỉ chăm chăm nhìn cậu, Dịch Quân Ngạn thực không hề thoải mái. Dù đã cố gắng khắc chế nhưng cậu chẳng thể không khó chịu.

Quả tình không còn chịu nổi nữa, cậu ho nhẹ rồi quay đầu nhìn về phía thiếu nữ kia: “Ừm... Xin hỏi... Cô có chuyện gì sao?”

Thiếu nữ khẽ lắc đầu nhưng vẫn không ngừng nhìn cậu chăm chăm.

Dịch Quân Ngạn ngượng ngịu vô cùng, loại ánh mắt này chẳng khiến cho người ta có chút dễ chịu nào. Cậu đành không để ý nữa, ngẩng đầu lên nhìn bóng đèn phía trên, chỉ mong tầng mười đến thật nhanh.

Không tới một phút sau, lại dài đằng đẵng như nửa thế kỷ, Dịch Quân Ngạn phát hiện ra đã đến tầng mười. Cậu thở phào một hơi, nhưng đúng lúc đó, cô gái trẻ lại lên tiếng: “A, Tú Thi.”

Là đang nói với cậu sao?

Vì trong thang máy chỉ có hai người, Dịch Quân Ngạn đành ngoảnh đi chỗ khác. Cô gái kia nhìn cậu thì bất giác mỉm cười, thể rồi cửa thang máy bật mở, trước cậu một bước, thiếu nữ bước ra ngoài.

Trong thang máy trống rỗng, chỉ còn lại vẻ mặt mê man của Dịch Quân Ngạn. Ngây ngốc mấy giây, thang máy chuẩn bị khép lại, lúc này cậu mới nhớ ra đây chính là nơi mình cần đến, liền vội vã đi ra ngoài.

Tầng mười là phòng họp của ban giám đốc kiêm luôn phòng ghi âm, do vậy cũng chẳng có mấy người qua lại. Cậu dễ dàng tìm được phòng thu âm của Đằng Tự.

Mở cửa đi vào, gian phòng nghỉ ngơi giờ chẳng còn ai, hai người kia chắc đã vào bên trong thu âm rồi cũng nên. Nhìn thấy bóng lưng của Đằng Tự, Dịch Quân Ngạn lại nghĩ tới chuyện hồi trưa, cậu ngay từ đầu nên bằng lòng mới phải.

Mặc dù có hối hận, thế nhưng suy cho cùng, việc từ chối hẳn là điều nên làm.

Hiện tại hẳn không biết cậu vẫn đang thầm thích hẳn, tiếp tục giữ bên mình đại khái là bởi thói quen, chiều cổ và nhẫn nại mà thôi. Nếu một ngày hẳn biết hết sự tình, chắc sẽ không đơn giản là đuổi việc cậu đó chứ?

Ngực có chút không vui, lại vì khi nãy không ăn đủ nên bụng quặn đau, đành gấp người xuống, để tránh dạ dày thỉnh thoảng sẽ lên cơn co thắt.

Cửa phòng ghi âm chợt bật mở, có vài người lục tục đi ra ngoài.

Phía trước là một người trợ lý có âm hưởng hiền lành: “Làm như vậy thực sự có được không vậy? Chí Thủy tiên sinh cùng Đằng Tự tiên sinh ghép đôi chính là sự sắp xếp của quản lý.”

“Tiểu thuyết là do tôi viết, nhân vật được hình thành dưới ngòi bút của chính tôi, chẳng lẽ còn ai hiểu rõ hơn tôi sao?” Theo sau là giọng nói lạnh lùng mà trong trẻo của một thiếu nữ.

Thanh âm này... Chẳng phải là người trong thang máy?!

Quả nhiên, đi theo sau Đằng Tự chính là thiếu nữ nom giống hệt công chúa kia.

Dịch Quân Ngạn đứng lên, có chút nghi ngờ nhìn mấy người đang xếp một hàng trước mặt mình.

Thiếu nữ kia nhìn hẳn mỉm cười, sau đó mới đi tới trước, suy nghĩ một lúc, rồi say mê nói: “Tú Thì, cậu chính là Tú Thì của tôi, không ai có thể làm tròn vai hơn cậu.”

“Cái gì... Việc đó?” Dịch Quân Ngạn mặt mũi ngây ngô nhìn người thiếu nữ đối diện như đang thưởng thức một kiệt tác nghệ thuật, rồi nhìn qua giám đốc, sau đó là Đằng Tự dường như đang có chút mất hứng.

Thế nhưng nhìn một hồi lâu, cũng không ai cho cậu một lời giải thích.

Cuối cùng, vẫn là người trợ lý kia lên tiếng: “Phiến Cương lão sư muốn cậu diễn xuất cho bộ drama lần này, vai nam nhân thứ nhất – Kim Tú Thì.”

“Ai?” Dịch Quân Ngạn vẫn có chút mơ hồ.

Thiếu nữ tiếp lời người kia: “Đúng vậy, vai thụ trong “Hoa Linh”, thời chiến tranh khói lửa, cùng số mệnh tưởng chừng như yên ổn với người yêu của mình, gặp nhau, phải trải qua bao gian khổ cho tới khi lâm chung.”

Người trước mặt, không ai khác chính là nhà văn trong nhóm manga W.L.WIN!

Thế nhưng trong bộ này nam nhân thứ nhất chẳng phải do Đằng Tự đảm nhận sao? Mặc dù chưa đọc qua kịch bản, vậy nhưng phía trên có ghi rõ rành rành, lần đầu tiên Chí Thủy cùng Đằng Tự đối vai công thụ.

Chí Thủy tuy thanh âm nhỏ bé và yếu ớt, trước kia luôn luôn diễn những vai yếu khí mỹ thiếu niên, thế nhưng nếu đề thấp giọng xuống, thay đổi thanh âm, liền ngay lập tức có được khí phách đàn ông đặc biệt nam tính. Ngược lại, Đằng Tự với kỹ năng điều luyện, chỉ cần đẩy thanh âm lên cao, ngay lập tức sẽ đặc biệt phù hợp với vai thụ.

Ồn như vậy, tại sao đột nhiên lại muốn cậu vào thay thế? Hơn nữa bản thân còn là một người đại diện vô danh tiểu tốt.

Giám đốc hơn bốn mươi tuổi nâng mắt kính lên, mặt lạnh như băng nói: “Tóm lại cứ để cho Dịch Quân Ngạn vào thử trước, nếu cậu ấy thực sự miễn cưỡng, chúng ta cứ từ từ luyện tập cũng được, vì dù sao sản phẩm lần này được đầu tư tương đối cao.”

Thiếu nữ trẻ quay đầu nhìn giám đốc cười cười đầy khiêu khích: “Ông chủ, tôi cá với ông mười triệu yên, người này sẽ đặc biệt thích hợp với vai Tú Thì!” Thiếu nữ lại quay qua nhìn Dịch Quân Ngạn với nụ cười rạng rỡ đầy tự tin: “Nói cách khác, Dịch Quân Ngạn này, cậu ấy chính là Kim Tú Thì.”

16. Chương 16

Theo sau là vẻ mặt có phần xấu xa của Đằng Tự, Dịch Quân Ngạn đi vào phòng ghi âm, đang còn hoài nghi liệu mình có đang mơ hay không.

Cậu chẳng hiểu tại sao tự nhiên Phiến Cương mỹ nhân lại nhìn trúng mình chứ? Từ thái độ cương quyết của cô lựa chọn cậu diễn vai Tú Thì, đây còn là tác phẩm đam mỹ đệ nhất của bản thân, dĩ nhiên việc chọn diễn viên đóng phải rất kỹ lưỡng và cẩn thận, song, cô còn muốn chính giám đốc cùng Đằng Tự quan sát Dịch Quân Ngạn thử giọng.

Vào đến bên trong, nội dung kịch bản nói chung cậu đã nắm rõ.

Vào thời Đào Sơn, đại tướng quân Tôn Mậu có gia thế quyền lực nhất nhì quốc gia, khi lãnh đạo đoàn quân xâm lược đến từ Triều Tiên có gặp Kim Tú Thì anh tuấn khôi ngô. Cũng vì sự thông minh, nhạy bén mà sắc sảo, Tôn Mậu đưa Tú Thì về làm cố vấn, thế nhưng lại bị thuộc hạ của Tôn Mậu hãm hại, kết án tử hình.

Thái độ ngày thường của y khiêm tốn, hòa nhã và hiền lành, được người quen khi xưa kết giao huynh đệ cứu giúp. Năm năm sau, cũng chính người quen khi trước, tên Lập Hoa bị rơi vào lưới của địch, may thay được Tú Thì cứu ra.

Hai người yêu nhau say đắm từ lúc đó, chỉ buồn thay ông trời không tác hợp, Lập Hoa sau đó trở về với quân đội của mình, không giữ lời hứa ban đầu là sẽ tới đón Tú Thì. Khi hắn một lần nữa xuất hiện trước mặt y, thì hai người đã bị nghĩa quân trùng trùng điệp điệp vây kín, Tú Thì vì bảo vệ Lập Hoa mà trúng tên bỏ mạng.

Một sự bi thương dâng lên trong lòng, Dịch Quân Ngạn đọc xong, thâm tâm bắt đầu có chút khó chịu, mất như cay cay, dù chỉ là một thoáng.

Người giúp việc kia nhìn cậu thì bất mãn lắm lắm: “Không phải tôi coi thường Tiểu Dịch, thế nhưng cậu ấy là người gốc Trung, ngay cả câu chữ phát âm cũng chưa chuẩn, sao mà thu âm? Hơn nữa Quân Ngạn một chút kinh nghiệm cũng không có, căn bản là trâu bắt chó đi cày mà.”

Ông nhìn Phiến Cương và vẻ mặt tươi cười của Chí Thủy, quay lại phía ông, cô dường như chỉ coi lời lẽ nhải đó là phù du, nói: “Tôi đã nhìn trúng người mình muốn, tôi tin vào sự lựa chọn của mình.”

Ông nhìn cô một chút, thế rồi dù muốn phản bác cũng chẳng tìm ra lý do.

Một trong những tác giả lớn nhất, hướng hồ còn là trụ cột của nhóm vẽ manga lớn nhất Nhật Bản, W.L.WIN.

Phiến Cương lựa chọn thu âm ba phần của tiểu thuyết, một là lúc Kim Tú Thì và Lập Hoa lần đầu tiên gặp nhau, đây coi như một sự mở màn với cái nhìn khái quát về đoạn kịch mà Dịch Quân Ngạn đã tương đối nắm rõ. Tiếp đó là khi Lập Hoa cứu Tú Thì ra khỏi tù, lúc đó nơi cõi lòng của y phải biểu đạt thông qua ngôn ngữ, cần để lộ cho thính giả biết được sự đau đớn, bi ai cùng thống khổ của Tú Thì. Và cuối cùng, một đoạn mà đối với Dịch Quân Ngạn đặc biệt khó khăn, là thứ mà kịch truyền thanh BL nào cũng không thể thiếu, cảnh H.

H vô cùng quan trọng, không những khiến cho thính giả có cái nhìn sinh động hơn, chân thực hơn về bộ truyện, mà còn nhờ những tiếng rên rỉ níu non để lại trong họ nhiều ấn tượng sâu sắc, liên thu về một lượng fans hùng hậu cho các thanh ưu, thậm chí còn có thể khiến tác phẩm trở nên nổi tiếng hơn.

Thế nhưng đối với Dịch Quân Ngạn mà nói, đoạn này thực chẳng khác gì tử huyết.

Tiếng Nhật cơ bản cũng chẳng phải vấn đề nghiêm trọng, bởi lẽ Kim Tú Thì là người Triều Tiên, vốn dĩ nói tiếng Nhật cũng vô cùng bập bẹ, thế nên khá phù hợp với vở diễn, vậy nhưng, cảnh H...

Dù cậu đã ba mươi hai tuổi đầu, thế nhưng một chút kinh nghiệm cũng không có. Lần duy nhất trải nghiệm qua lúc đó cũng vì ngồng cuồng với kích ứng của men rượu mà chẳng thể nhớ rõ, tựa như một khoảng trống trong ký ức, mà dù có, thì liệu Dịch Quân Ngạn có đủ can đảm rên rỉ, thở dốc ngay trước mặt Đằng Tự hay không?

Đoạn đầu thu xong khá thuận lợi, Dịch Quân Ngạn có chút thấp thỏm nhìn về phía giám đốc nghiêm nghị, hà khắc giờ đang dùng đôi mắt bén nhọn yên lặng nhìn cậu. Dịch Quân Ngạn có chút sợ hãi mà nuốt nước miếng, sau rồi lại nhìn sang mọi người xung quanh.

Mới mấy phút trước người giúp việc còn đang lầu bầu không ngớt giờ im bất không thể tin nổi vào những gì mình quan sát được, còn Phiến Cương mỹ nhân thì lại càng cười tươi đến rục rịch.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Tiếng vỗ tay bất ngờ vang lên không ngớt trong không khí đóng băng nơi phòng thu.

Chí Thủy đi tới microphone bên cạnh, cách cửa kính đối diện với Dịch Quân Ngạn, khuôn mặt lộ ra vẻ thành tâm khen ngợi mà mỉm cười: “Tiểu Ngạn, tôi xin thua. Phiến Cương lão sư quả nhiên nói không sai, Tú Thì chính là cậu! Cậu chính là Tú Thì!”

Dịch Quân Ngạn bất giác ngẩn người, không biết phải làm thế nào cho phải, vẻ mặt ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

“Cậu có học qua trình diễn kịch truyền thanh rồi sao?” Người bên cạnh đột nhiên lên tiếng. Thanh âm của Đằng Tự cũng lớn và rõ ràng hơn Chí Thủy rất nhiều, khiến cậu lập tức thất kinh mà giật nảy.

Đằng Tự mặt không chút biểu cảm nhú mày.

“A...” Cũng thấy phản ứng của mình có chút hơi quá, Dịch Quân Ngạn ngượng ngùng mà mắt rũ xuống, nói: “Trước kia có học qua một chút...”

Kỳ thực kỹ năng của cậu tương đối dày dặn, cậu thi đậu vào đại học sân khấu điện ảnh của Bắc Kinh, đã đóng kịch không ít lần, chỉ vì sự vụ kia xảy ra mà phải buộc thôi học.

Người kia chẳng qua cũng chỉ là lẩm bẩm một câu: “Thật vậy sao?” Sau rồi cũng không nói nữa.

Đúng lúc đó giám đốc đi qua, ghé miệng vào microphone, thanh âm truyền tới: “Đã có kinh nghiệm từ trước thực sự là điều rất tốt, chỉ là việc này cũng chưa thể hoàn toàn giao cho cậu đảm nhận. Đằng Tự, cậu cùng Quân Ngạn phối thử đoạn thứ hai, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta sẽ tiếp tục thương thảo về trường hợp của Dịch Quân Ngạn.”

“Được.”

Đoạn thứ hai của vở kịch là khi nhân vật cậu đóng đang yêu thầm nhân vật Đằng Tự đảm nhận, hơn nữa còn mãi mãi chẳng thể nói ra. Bản thân Dịch Quân Ngạn có thể hoàn toàn nhập vai tốt, muốn đạt tới sự thâm sâu về cảm xúc cũng không khó. Hơn nữa trong quá trình phối âm, cậu cũng đặt tâm tư khổ đau của mình vào nhân vật, do đó khi thu xong, ngay cả giám đốc cũng không thể không nhìn cậu bằng con mắt khác.

Thực sự tới đoạn phải chết đây rồi, Dịch Quân Ngạn bàn tay đầy mồ hôi, liền nhìn thoáng qua Đằng Tự. Hắn vẫn bình thản ung dung mà đọc kịch bản.

Đối phương hầu như cũng chẳng lấy cậu làm việc gì hệ trọng, hắn coi cậu cốt cũng chỉ như một đối tác bình thường thôi. Dù biểu tình chẳng có gì đặc biệt, nhưng Dịch Quân Ngạn còn chẳng hay biết liệu ẩn dưới đó là sự khinh thường cũng không chừng, từ một người giúp việc, bỗng nhiên trở thành người ngang tài ngang sức với hắn.

À, còn cả sự chán ghét nữa, chính cậu đã đoạt lấy vai diễn của Chí Thủy, chẳng phải cũng bởi lẽ đó mà hắn mất hứng sao? Lẽ ra khi đó đã nên kịch liệt từ chối, vậy nhưng lại luyến tiếc cơ hội được một lần biểu diễn rồi hóa bọt biển cũng chẳng sao. Thế nhưng khi nghĩ lại, thứ đau xót đó đào khoét vào tâm khảm cậu, đau đớn khôn cùng.

Mộng tưởng trong chốc lát đã tan vỡ, nhưng không có nghĩa nó sẽ biến tan. Trong nhiều năm qua, cậu luôn ao ước, cho dù là một tia hi vọng bé xiu, cũng không muốn bỏ qua.

Âm hưởng gia cát tiếng: “Xin bắt đầu đi chứ!”, Dịch Quân Ngạn cười khổ gơ kịch bản lên.

Thế rồi kẻ hèn mọn không có chút tự tôn, chẳng biết một ngày nào đó ngay chính bản thân mình nhìn lại, cũng thấy chán ghét việc làm ngày hôm nay.

Việc bộ “Hoa Linh” thay đổi diễn viên cũng không khiến cho quản lý bất mãn gì. Chỉ là Dịch Quân Ngạn lại tìm một giáo sư về thanh ưu cho mình, bỏ túc và đào tạo trong một thời gian ngắn, sau đó kí với FS một bản hợp đồng với danh nghĩa là một thanh ưu.

Trên giấy tờ, giờ Dịch Quân Ngạn đã là đồng nghiệp với Đằng Tự và Chí Thủy, thế nhưng ngày ngày vẫn chạy trước đón sau, làm cái nghề người đại diện nhưng thực chất là nô bộc ấy.

Cũng may Đằng Tự lần thứ hai gọi cậu về, cũng chẳng quá nghiêm khắc với cậu như trước. Chỉ cần Đằng Tự không đòi hỏi nhiều, cậu có thể thừa dịp rảnh rỗi mà lấy kịch bản ra đọc.

Không thể làm việc ban ngày, bản thân Dịch Quân Ngạn cũng biết để gặp vị thanh ưu giáo sư nổi tiếng kia thực là một vấn đề khó, nhưng đối phương cũng chẳng giống như coi trọng cậu, chỉ trả lời cho có lệ mà thôi.

Cũng bởi lẽ đó Dịch Quân Ngạn ít khi đi tìm ông, chỉ bản thân mình tự rèn luyện là chính. Cậu tới thư viện một tuần vài lần, rồi lại lên website nghe drama do các thanh ưu nổi danh thực hiện, kết hợp lý thuyết lẫn thực tế, cho dù cách này không nhanh, nhưng cũng đạt được rất nhiều tiến bộ.

Trở thành nam chính trong CD cuối năm, Dịch Quân Ngạn liền gọi điện cho Ngọc Trí Thuần lâu nay vẫn không nhìn thấy mặt.

Y tương đối phấn khích, nói ngay lần này bất luận thế nào cũng phải tự mình đi mua bộ CD bản xịn về nghe, còn muốn Dịch Quân Ngạn phải nỗ lực hết sức, không thể để người khác coi thường. Chờ y tới khi có thể tự do hoạt động bên ngoài, nhất định sẽ tìm cậu ăn mừng một phen.

Vốn lúc đầu Dịch Quân Ngạn có chút chán nản, thế nhưng khi nghe những lời động viên từ Ngọc Trí Thuần, cậu lại lần nữa rực cháy lên lòng tin, cắn răng tự hứa coi như là đền đáp cho sự khích lệ của y, sẽ đặc biệt kiên trì, bất luận có chuyện gì cũng sẽ không bỏ cuộc.

Buổi tối ngày thứ bảy, khoảng tám giờ, Dịch Quân Ngạn chạy xe đưa hấn về nhà.

Hấn chưa phải đã nói chuyện nhiều với cậu, mặc dù bữa trưa đều là do cậu làm, nhưng mấy ngày nay Đằng Tự với đồ ăn cũng chẳng có chút đánh giá, buồn bực không lên tiếng, ăn xong liền đi trước, khiến cho kẻ luôn luôn ăn chậm như Dịch Quân Ngạn phải phá lệ cuống cuống hoàn thành bữa ăn.

Hay hấn vẫn đang giận chuyện cậu đoạt mất vai diễn của Chí Thủy?

Người đơn thuần như một đứa trẻ ấy, nghĩ gì nói nấy cũng chẳng phải vì cậu lấy mất vai diễn mà cáu giận chút gì. Ngược lại, khi cậu nói lời xin lỗi với y, y còn ngoảnh lại mà ngạc nhiên hỏi, tại sao phải xin lỗi?

Mỗi lần nhớ tới chuyện này, chung quy vẫn khiến cho Dịch Quân Ngạn xấu hổ, hành động khi đó của bản thân thực ích kỷ và xấu xa. Thái độ cao thượng không chút tính toán của Chí Thủy thực khiến cậu thấy rất mặc cảm tự ti.

Hấn bởi vậy thay y tức giận cũng là chuyện đương nhiên.

“Đằng Tự tiên sinh, đã tới nơi rồi.” Đậu xe trước bãi đỗ rộng lớn dưới tầng một, Dịch Quân Ngạn nhẹ giọng nói với Đằng Tự đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thế nhưng hấn không hề có ý định mở mắt.

Hay Đằng Tự đang ngủ? Dịch Quân Ngạn hướng đầu về phía hấn, giờ thanh âm có chút lớn hơn: “Đằng Tự tiên sinh, về tới nơi rồi.”

Đôi mắt của mỹ nhân kia vẫn nhắm chặt, ánh nắng hiu hắt buổi hoàng hôn chiếu rọi qua đôi môi khép hờ vô cùng khiêu gợi, hơi thở tươi mát đều đều theo khoang ngực nhấp nhô hô hấp...

Đằng Tự có nét đẹp anh tuấn của Á Châu, nhìn gần sẽ thấy khóe môi như có như không phảng phất ý cười, mang theo sức hút trí mạng.

Đột nhiên, cặp mắt của hắn bất chợt mở bừng.

Dịch Quân Ngạn giật mình hoảng sợ mà thụt lùi về phía sau, kết quả là vì sức đẩy quá lớn, phía gáy không may đập mạnh vào gương xe.

“A...” Dừng phải vết thương cũ, đau đến mức dây thần kinh tựa như đang co quắp lại.

Đằng Tự mặt không đổi ngôi thẳng lưng, lạnh lùng nhìn cậu ôm gáy mà hô hấp gấp gáp, nửa ngày sau mới thở dài, đưa tay kéo Dịch Quân Ngạn tới trước ngực mình, rồi dịu dàng vuốt lên chỗ bị thương.

Cậu trừng mắt nhìn về phía hắn, hoàn toàn thờ ơ trước hành động của Đằng Tự.

“Còn đau không?” Hắn ôn nhu hỏi.

Cơ thể trong chốc lát đỡ đỡ, cương cứng không tài nào cử động nổi.

“Này, tôi hỏi cậu, cậu phải trả lời đi chứ.” Đằng Tự thoáng thấp giọng, có phần u ám.

Dịch Quân Ngạn lúc này mới như bừng tỉnh trong cơn mơ, vội vã thoát ra khỏi người hắn, ngại ngần mà mặt bất giác đỏ bừng.

“Đã... Đã... Không đau nữa rồi.” Ngay cả nhìn vào mắt đối phương cậu cũng chẳng có dũng khí.

Chứng kiến nam nhân nhỏ bé kia hành động như vậy, bao khó chịu đọng tại nơi hắn mấy ngày qua chợt tan biến. Nghĩ đến cậu vẫn là người với hắn mà cần cần khẩn khẩn, cuối cùng cũng không vì giờ Dịch Quân Ngạn trở thành người ngang địa vị với mình mà bực dọc nữa.

Kỳ thực hắn cũng không rõ, vì cậu trở thành đồng nghiệp với mình hay lo sợ tới một ngày cậu sẽ rời xa hắn mà cáu giận, tóm lại bản thân liền cảm thấy không ổn, tâm tình đương nhiên cũng chẳng thể tốt.

Những giận dỗi nơi hắn mấy ngày qua, cuối cùng cơ bản cũng hoàn toàn vô lý.

Bất quá hiện tại cậu vẫn như xưa, vẫn một mực mê luyến. Tựa như đứa trẻ chỉ thích cún con nghe lời mình, đặc biệt không muốn cún con đi nghe lời chủ nhân khác.

“Không có việc gì là tốt rồi. Tôi về đây, cậu lái xe về nhà đi.” Đằng Tự nói, đang định mở cửa bước ra ngoài.

“Ai?” Hắn tự nhiên lại cho phép cậu sử dụng bảo bối của hắn sao?

“Ai cái gì, nói cậu dùng thì cậu cứ dùng, nhiều lời làm gì!” Đằng Tự không nhịn được nói.

Không muốn chuyện như buổi trưa hôm trước tái diễn, Dịch Quân Ngạn lần này thấy vậy liền ngay lập tức tiếp thu, thấp giọng nói tiếng cảm ơn, thế rồi cẩn thận đem xe quay đầu lái ra khỏi bãi đỗ.

17. Chương 17

Tới khi xe chạy tới khu dân cư phụ cận nơi mình ở thì lúc này Dịch Quân Ngạn còn chút mất hồn mất vía, khi này liên tục bị kích động mà cậu trở nên ngây ngô tới ngẩn người, thiếu chút nữa có thể gây ra tai nạn giao thông.

Đèn ở ngã ba đổi sang sắc đỏ, Dịch Quân Ngạn chậm chạp tiến tới trước, xe dừng lại trước dải phân cách, nghĩ đây là đường một chiều liền hoảng hồn mà đổ mồ hôi lạnh. Còn bao nhiêu việc phải hoàn thành, cậu cần về nhà ngay tức khắc.

Bằng không thật chẳng biết ngày mai sẽ phải đối diện với Đằng Tự như thế nào.

Khẽ nâng tầm mắt nhìn về phía khu nhà mình, Dịch Quân Ngạn kinh ngạc phát hiện ra xung quanh khói bay dày đặc, cuộn cuộn từng đám lớn, hơn nữa trong bóng đêm tựa hồ còn lóe lên tia lửa.

Cháy?

Không còn thời gian để suy nghĩ những sự tình còn đang ngổn ngang, đèn giao thông vừa chuyển qua màu xanh liền vội vã hướng về phía nhà mình mà chạy.

Trên con đường chật hẹp đầy ắp dân cư, hai chiếc xe cứu hỏa đang dốc hết sức mà phun cặp vòi rồng về phía đám cháy bùng bùng, dường như dù có cố dập tới đâu cũng có phần bất lực.

Dịch Quân Ngạn thiếu chút nữa thì ngã ngồi xuống đất.

Tất cả khu nhà đều chìm vào biển lửa, cho dù căn phòng nhỏ của mình có nằm bên rìa khu nhà vậy nhưng cũng chẳng phải nơi ngoại lệ, bình ga lỏng hôm trước mua dịp hạ giá giờ bén lửa chắc cũng nổ bay.

Nhưng ngoài ra, đó còn là nơi toàn bộ tài sản mà cậu đang sở hữu, rồi giấy tờ tùy thân, hộ chiếu, tài liệu nghiệp vụ, hồ sơ,...

Chính khi Dịch Quân Ngạn đang do dự không biết có nên liều chết lao vào cứu lấy những văn kiện quan trọng hay không, chợt nghe có ai đó gọi tên mình. Dịch Quân Ngạn theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, liền thấy Đằng Tự đang chen chúc trong đám đông, căng thẳng cùng bất an, trông ngóng nhìn về phía đám cháy lớn mà cổ họng không ngừng gọi tên cậu.

Trong nháy mắt, tiếng người gào thét, tiếng vỡ vụn, tiếng cháy bùng bùng nơi kia liền lập tức lùi xa, tất cả xung quanh cậu giờ chỉ còn khuôn mặt lo lắng kia được ánh lửa chiếu rọi, tiếng gọi khàn khàn, từng câu một nhấm nuốt nơi trái tim.

Dịch Quân Ngạn sợ run mà hoàn toàn quên đi tất cả.

Một thân một mình Đằng Tự giờ đã đổ mồ hôi lạnh, khi mở TV ra và xem được tin này, hẳn đã nghĩ hay tên gốc kia đã bị ngọn lửa nuốt chửng mất rồi, dựa theo tính toán của hẳn, nếu cậu chạy theo tốc độ bình thường thì chắc mới được hai phần ba quãng được, vậy nhưng nếu chạy với tốc độ tối đa...

Đằng Tự cảm thấy như toàn thân không chịu nổi mà chợt run rẩy.

Hắn đang sợ, đường đường là một Đằng Tự lãnh khốc vô tình giờ đang vì một người mà hoảng hốt!

“Quân Ngạn! Dịch Quân Ngạn!”

Tiếng gọi của hẳn ngày càng lớn hơn, cho dù chỉ có một tia hy vọng thôi hẳn cũng muốn nắm lấy, Đằng Tự quyết không buông bỏ.

“Dịch...”

Thanh âm bỗng dừng lại, hẳn chợt thấy người khiến mình tâm tình hoảng loạn giờ đang đứng ngay như phỗng mà nhìn hẳn.

Đằng Tự không chút nghĩ ngợi mà chạy tới, tay dang ra, ôm chặt nam nhân ốm yếu mảnh khảnh kia vào ngực, từ trên xuống dưới bao bị thương trong lòng cuối cùng cũng tiêu tan, thay vào đó là một tia hạnh phúc

“Thật tốt quá... Cậu không sao rồi... Thật tốt quá...” Hẳn lẩm bẩm mà như nỉ non.

Dịch Quân Ngạn giờ cơ thể sượng cứng, thật không dám tin những điều đang diễn ra, lại có chút luyến tiếc không nỡ phá hỏng phút giây tươi đẹp này.

Cái người luôn chẳng coi cậu ra gì, giờ sao lại vì mình mà lo lắng?

Thời gian dường như đang đình trệ, mãi tới khi một tiếng nổ mạnh vang vọng khắp không gian, hai người mới bất ngờ mà bừng tỉnh, họ liền rời nhau ra.

Cả hai đều lúng túng mà không dám nhìn vào mắt đối phương.

“Việc đó...” Dịch Quân Ngạn cúi thấp đầu, ngập ngừng định nói điều gì đó để phá tan cục diện trầm mặc.

“Phòng của cậu.” Đằng Tự chợt lên tiếng.

Dịch Quân Ngạn quay đầu nhìn về phía căn hộ của mình giờ đã nổ tung thành từng mảnh vụn, chắc là công trạng của bình ga lỏng cậu tậu về.

“Cậu định lo liệu thế nào đây? Nhà đã chẳng còn.” Đằng Tự mang theo chút hoan hỉ hỏi.

Dịch Quân Ngạn tựa như vẫn còn đang trong mộng, hai mắt ngơ ngác nhìn về phía hắt.

“Tôi nhà tôi ở luôn đi.” Phát ngôn hùng hồn, hắt ôm lấy vai cậu, không cho Dịch Quân Ngạn có bất kỳ một phản kháng nào.

Mặc dù bản thân không đội trời chung với đồng tính, vậy nhưng với cậu thì là trường hợp đặc biệt.

Dù quan hệ thu hẹp, hầu như chỉ toàn người thân thiết, đa số là nam giới, vậy nhưng chưa từng có ai khiến hắt nóng ruột nóng gan như thế này.

Khi giữ Dịch Quân Ngạn bên người thì hầu như không có cảm giác, vậy nhưng chỉ trong chốc lát rồi đi, tựa như còn hơn sự mất mát, mà là một thứ phức tạp hơn cả bi thương.

Với chuyện thế này, dường như hắt chẳng còn tâm tình suy nghĩ tới vấn đề nhạy cảm kia, chỉ nghĩ mỗi ngày chỉ muốn luôn được nhìn thấy khuôn mặt cậu, quay đầu đi vẫn có thể thấy cậu trong tầm mắt, mỗi ngày mỗi giờ, đều muốn có Dịch Quân Ngạn ở bên.

Nếu không muốn mất đi, thì phải đặc biệt giữ bên mình, không cho phép kẻ nào được lăm le nhìn trộm!

Lần đầu cậu tới nhà Đằng Tự, chân tay luống cuống đứng ngồi không yên, tựa như một chú thỏ bị lạc vào nơi hoang vắng.

Hắt mang một ly sữa nóng đi tới, nhìn thấy dáng vẻ nơm nớp đáng yêu kia thì nhin không được cười rộ lên: “Nhà tôi đâu phải chốn ma quỷ, cậu cứ thận trọng như vậy để làm gì?”

Dịch Quân Ngạn ngượng ngùng cười cười, khuôn mặt trắng mịn khê ửng hồng, Đằng Tự khi nãy có lẽ nể cho thêm chút si-rô dâu vào sữa thì so với khuôn mặt của Dịch Quân Ngạn bây giờ, chẳng khác là bao.

“Này, uống sữa đi. Uống xong thì đi ngủ ngay nhé.” Hắt đem tới rồi đặt lên bàn trà.

Dịch Quân Ngạn thụ sủng nhược kinh, chẳng biết phải làm thế nào cho phải: “A! Cảm... cảm ơn.”

“Trong phòng cho khách có buồng tắm, cậu có thể tắm nếu muốn, áo ngủ cũng có, vẫn còn bọc ở trong tủ, cậu tạm thời cứ mặc trước đi. Những chuyện khác chờ ngày mai rồi tính, tôi muốn ngủ, ngủ ngon.”

“A... ừm... Ngủ... ngủ ngon.”

Nhìn Đằng Tự vừa ngáp vừa trở về phòng, Dịch Quân Ngạn lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, thế rồi liền đặt người lên ghế salon.

Đây là mơ sao? Bao nhiêu biến cố đều xảy ra cùng một ngày?

Từ việc Đằng Tự lần đầu tiên cho cậu tự ý sử dụng xe, sau đó tới sắc mặt vì đám cháy mà lo lắng, còn cái ôm chặt vào lòng kia nữa, đến giờ Đằng Tự lại còn mời cậu tới nhà mình. Tất cả những chuyện trên, trước đây đơn giản là không dám nghĩ tới, hôm nay mọi thứ đều lộn xộn, hoa lệ lộng lẫy xinh đẹp tựa mộng mơ.

Ngay khi trước với Chí Thủy vẫn luôn ôn nhu dịu dàng, nhưng đối với y sẽ không bao giờ mời về nhà, đừng nói tới kẻ khác, nay Dịch Quân Ngạn được chính hắt muốn về nhà mình ở, thực chẳng hiểu liệu có ý tứ gì không?

Cậu là một nam nhân yêu nam nhân, việc này người kia đã quá rõ, biết vậy, thế nhưng vẫn cho phép cậu từng bước tới gần bên mình, Dịch Quân Ngạn thâm mến Đằng Tự đã lâu, nay theo lẽ tự nhiên thấy mọi chuyện đang chuyển biến tốt đẹp liền cảm thấy vui vẻ.

Hay có lẽ, Đằng Tự cũng có cảm giác với cậu... Không phải là rất nhiều, chỉ một chút xiu thôi, vậy cũng là đủ.

Trong lòng chợt dâng lên nỗi ngọt ngào lại pha chút đắng cay, màu hồng nhạt dần bao phủ lý trí, khoe môi hạnh phúc mà khẽ mỉm cười.

18. Chương 18

Đằng Tự đại nhân gần đây tâm trạng đặc biệt hoan hỉ, giờ với giám đốc dù có khát khe khó chịu ra sao, cũng đều ôn hòa tận tâm hết sức để giải quyết.

Tá Tá Mộc, người giúp việc hiền hòa khi trước giờ phụ trách ‘Hoa Linh’ quả thực cảm động rơi nước mắt. Trời mới biết mấy lần trước ghi âm đều là hắn nói “Tâm trạng không tốt, ảnh hưởng tới chất lượng ghi âm”, cứ như vậy công việc bị đình trệ, thiếu chút nữa khiến Phiến Cương lão sư nổi điên mà đi mách quản lý.

Bất quá cuối cùng tên át chủ bài cũng chịu làm việc tử tế, sở dĩ ‘Hoa Linh’ là đệ nhất tác phẩm do vậy nên ai ai cũng vô cùng tập trung hết sức lực, tương đối thuận lợi tiến hành.

Tá Tá Mộc theo Đằng Tự đi vào phòng ghi âm, không quên nịnh nọt đôi câu: “A, lần này thực sự hiệu quả vô cùng, quả nhiên không hổ là đệ vương của giới thanh ưu Đằng Tự tiên sinh! Nhờ có ngài tham gia, hơn nữa còn có thêm Phiến Cương lão sư kiệt xuất đặc biệt tài năng, cuối năm mà phát hành thì quả nhiên sẽ là một cú nổ ngoạn mục!”

Theo phía sau là Chí Thủy, y không bằng lòng lẽ lười, thế rồi ghé vào tai Dịch Quân Ngạn, lại dùng thanh âm khiến ai ai cũng có thể nghe được, nói: “Tiểu Ngạn, lần sau chúng ta để cho Đằng Tự làm một mình đi, cho hắn đảm nhiệm hết tất cả các vai, tôi nghĩ không có chúng ta, bộ drama này cũng sẽ lại nổi tiếng và thành công vang dội tới nửa nước Nhật cho coi, bởi đã có Đằng Tự đại nhân kia mà!”

Dịch Quân Ngạn cười cười, chẳng nói đúng sai, từ chối cho ý kiến.

Trước đây nghe drama do Đằng Tự thu, cậu đơn thuần chỉ cảm thấy vô cùng hấp dẫn, lúc đó đâu có biết công việc phối âm lồng tiếng này lại đòi hỏi tính chuyên nghiệp như thế nào, mà tới khi đã đặt miệng trước microphone, Dịch Quân Ngạn mới ý thức được để đạt tới trình độ như Đằng Tự hiện tại thực phải trải qua biết bao nhiêu gian nan chật vật.

Chí Thủy mặc dù lời chua chát, vậy nhưng hắn hiểu rõ đó là cách y biểu đạt sự kính phục đối với mình, ngay cả bản thân y, mỗi lần ghi âm đều sẽ không ngừng mà tự nhủ phải cố gắng hơn nữa, càng không cho phép bản thân trùn bước, y ngày ngày gắng gượng để với tới ngôi vương cao sang nơi tít tắp phía trên kia.

Đằng Tự quay đầu lại, dường như nhìn về phía Chí Thủy, nhưng khi trông thấy bàn tay đang đặt nơi vai Dịch Quân Ngạn thì liền tỏ ra chán ghét, nửa thân người của y cũng là đang dựa lên người cậu, lúc này, Đằng Tự khuôn mặt không rõ biểu tình lạnh lùng phát ra âm khí.

“Quân Ngạn, sang đây.” Hắn có phần bực dọc mà ra lệnh.

Bỗng thấy Đằng Tự thay đổi thái độ đột ngột như vậy thì ai ai cũng đều sửng sốt. Thế nhưng Dịch Quân Ngạn đã quá quen với loại âm tình bất định này của hắn, thuận theo mà đi tới, đứng ở trước mặt Đằng Tự, ngoan ngoãn như đang chờ được phân phó nhiệm vụ.

Khoe miệng Đằng Tự chợt cong lên, vui vẻ mỉm cười, một tay ôm lấy vai cậu, tay kia thì không phí chút hơi sức liền đem cơ thể của Dịch Quân Ngạn quay qua quay lại trước mặt Chí Thủy.

Bởi trò đùa quái đản của hắn mà khiến khoe miệng của y méo xệch, véo má cậu rồi nhìn về phía Chí Thủy khoe khoang: “Thấy không? Dịch Quân Ngạn là của tôi, cậu là ai mà dám tới ra lệnh cho cậu ấy?”

Chí Thủy cũng đắc ý không nhẹ, hé ra khuôn mặt nhỏ trắng nõn giờ đang đỏ dần, lông mày trợn ngược mà trừng mắt nhìn Đằng Tự, tựa như một bé gái điệu ngoa chảnh chọc.

“Hừ! Người khoan đắc ý! Cuối cùng cũng sẽ tới một ngày ta đem bảo kiếm tới cứu Tiểu Ngạn ra khỏi tay tên ma vương như ngươi!”

“Ôi chào, gì đây? Quả bí đao thấp lùn cũng muốn đội lốt làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

“Quả bí đao thấp lùn này vẫn còn hơn chán tên ngụy quân tử giả dạng đạo mạo thanh liêm như ngươi!”

“Tôi đâu có chút nào là ngụy quân tử chứ? Chí Thủy lão sư thực đã nói sai rồi.” Đằng Tự có chút luyến tiếc không muốn buông cậu ra, sắc mặt Dịch Quân Ngạn nhìn qua có vẻ cũng tương đối tốt mà...

“Ngươi... ta... Nói tóm lại, ngươi chẳng phải hạng người tốt!” Chí Thủy cùng cực mà ngang ngược nhổ ra một câu.

Đằng Tự cười ha hả, nhìn dáng vẻ của hắn lại càng khiến cho y hận đến xương tủy.

Dịch Quân Ngạn bị hai người kéo qua kéo lại mà “tán tỉnh” rất đáng thương, kẹp giữa những ngón tay giày vò của Đằng Tự, má phải bị véo đau, vậy nhưng cậu vẫn cam chịu không nói câu nào.

“Lập Hoa, ngươi định bắt nạt Tú Thì đến bao giờ?” Vì còn một lần thu âm nữa, Phiến Cương mới từ phòng ghi âm đi ra.

Hôm nay cô chọn cosplay Laury, vô cùng duyên dáng, dễ thương và khả ái, nếu ai không biết tính cách thực của cô, nhiều phần chắc cũng sẽ bị đánh lừa.

Phiến Cương gọi Dịch Quân Ngạn cùng Đằng Tự bằng tên của hai nam chính trong bộ truyện của mình cũng bởi lẽ làm thế, hai người họ có thể dễ nhập tâm vào thu âm hơn.

Đằng Tự thoáng ngẩng mặt lên, thế rồi mò tay xuống dưới vòng cổ của cậu, tựa như vui đùa mà mở miệng: “Với Tú Thì, ta đương nhiên muốn ức hiếp bắt nạt cả đời.”

Mặt Dịch Quân Ngạn không khống chế được mà khẽ ửng hồng, hai tay hoảng sợ những tưởng muốn đẩy Đằng Tự ra nhưng lại không dám, chỉ biết tùy hứng khua tay, cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Đằng Tự nháy mắt mấy cái, không nhịn được muốn trêu chọc cậu một chút.

Giả bộ thanh âm đau buồn mà ghé vào bên tai Dịch Quân Ngạn, lần đầu tiên làm càn: “Sao vậy Tú Thì? Em bắt đầu chán ghét tôi rồi ư?”

Tuy rằng đúng là giọng điệu của Lập Hoa trong ‘Hoa Linh’, vậy nhưng đối với Dịch Quân Ngạn mà nói, những lời này thực khiến xương cốt cậu mềm nhũn, tới một chút sức lực cũng không có.

“Tôi... Tôi... Cái đó...”

Đằng Tự lúc này lại buông lỏng cậu ra, đứng đắn cười rộ lên: “Được rồi, màn kịch hôm nay đến đây là kết thúc, lần sau có tái diễn cậu cần phải chân thật như Kim Tú Thì ấy.”

Lảo đảo một lúc mới kịp đứng vững, Dịch Quân Ngạn miễn cưỡng nở nụ cười, giả bộ lơ đãng mà phụ họa theo.

Cậu nhất nhất đều không phải Kim Tú Thì, y vì quốc gia mà hi sinh tất cả, ngay cả tình yêu cũng sẽ đổi không trở về.

Cùng Đằng Tự thu âm một chỗ, đối phương giờ bắt đầu ưa thích việc trêu đùa chòng ghẹo cậu, hắn thường thường sẽ làm những động tác mập mờ ám muội. Lúc đầu Dịch Quân Ngạn cũng có chút động tâm, vậy nhưng sau bao lần, cậu cũng dần dần hiểu ra, người nọ bất quá chỉ coi cậu là sủng vật mà đùa giỡn, tựa như trước đây chưa chấp mình chẳng qua là lòng thương cảm cho Dịch Quân Ngạn, chứ thực cũng không có chút ý tứ nào.

Bao ôn nhu dịu dàng cũng là bởi điều thương hại, tất thấy thân mật gần gũi, cũng đều là muốn dùng cậu làm thứ tiêu khiển mà thôi.

“Chúng ta đi ăn, giờ này đúng là lúc ăn trưa rồi mà, chẳng phải sao?” Đằng Tự nói rồi đi ra phía cửa.

Dịch Quân Ngạn có chút sững sốt, hỏi: “Chẳng phải anh cùng quản lý đã có hẹn sao?”

Đằng Tự bỗng dừng chân, có chút tức giận: “Hừm! Cậu đúng là ở không đi gây sự mà!” Sau đó ngoảnh đầu nói với Dịch Quân Ngạn: “À, làm cho tôi hai chiếc thịt muối cuốn, khi tôi trở về sẽ ăn.” Nói xong liền khoan thai đi ra ngoài.

Chí Thủy lại cảm giận mà phẫn nộ đứng thẳng dậy: “Hừ! Đồ làm bộ! Cứ chống mắt lên mà nhìn, sẽ có ngày Chí Thủy ta đập bộ mặt giả tạo của ngươi xuống!”

Tá Tá Mộc vỗ vỗ bờ vai y, cười nói: “Ngài cứ chuyên tâm hơn một chút, liền sẽ có cơ hội theo đuổi Đằng Tự tiên sinh.”

Chí Thủy tính tình trẻ con bất mãn nói: “Ta đâu phải không chuyên tâm cơ chứ! Ngày nào các ngươi cũng luôn mồm ta là trẻ con, ta là con nít! Hừ! Cứ chờ đấy, sớm muộn gì ta cũng sẽ trở thành đàn ông cho các ngươi xem!”

Thế rồi y hừ một tiếng, ngược lên, chí cao khí ngạo mà cất bước rời đi.

Cánh cửa đóng lại trong nháy mắt, Tá Tá Mộc cũng không nhịn được mà ôm bụng cười ha hả, ngay cả Dịch Quân Ngạn khi này còn phiền muộn, giờ cũng vì bộ dạng tiểu tử giả dạng nam nhân của y mà phì cười.

Đứng ở phía sau cánh cửa là Phiến Cương, từ đầu tới giờ vẫn dụi thường trầm mặc, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng tới chỗ Dịch Quân Ngạn, trong đáy mắt có ẩn chứa bao ý tứ uyên thâm.

19. Chương 19

Công ty FS là một tòa nhà cao cấp với nội thất đặc biệt sang trọng, do vậy các nhà hàng cùng khách sạn xung quanh cũng vô cùng xa hoa, hầu như chỉ để phục vụ các tầng lớp thượng lưu.

Ngồi phía đối diện người kia, Đằng Tự quét một tia oán hận về phía nam nhân đặc biệt xinh đẹp, thanh nhã và lịch sự.

Tới lần thứ ba mươi, dường như y đã chẳng còn thể chịu đựng nổi, liền lên tiếng: “Này, tôi chỉ là muốn mời cậu ăn một bữa cơm, mà sao cậu cứ phải làm như tôi đang thiếu nợ cậu vậy?!” Người đàn ông đẹp tới hư thực thực giờ cầm đĩa chỉ về phía Đằng Tự, hoàn toàn phá hủy vẻ dịu dàng khi nãy.

Hắn không hề xem trọng mà lạnh nhạt nói: “Cậu nợ tôi một bữa trưa với thức ăn tử tế.”

Người đối diện dùng đĩa hung hăng đâm về phía miếng thịt bò bít tết, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Nhà hàng chế biến đồ ăn Pháp cao cấp nhất Tokyo, cậu còn muốn gì đây?!”

“Tôi chỉ muốn ăn đồ của Dịch Quân Ngạn nhà chúng tôi thôi.”

“...Nhà các cậu?” Giọng y giờ bốn cột mà khinh bạc nói, “A... Tôi có nghe lầm không? Hừm? Người coi đồng tính là cặn bã rác rưởi như Đằng Tự đại nhân đây giờ lại cư nhiên xưng với một kẻ đồng tính khác là “nhà chúng tôi”? ”

Đằng Tự không vui nhíu mày: “Quý Túc Thuần tiên sinh, cậu hôm nay gọi tôi tới đây dùng bữa chắc hẳn là có việc, chứ không định dò xét chuyện tôi chán ghét đồng tính như thế nào?”

“Đừng mong đánh trống lảng!” Y đem dao cầm cái phập, hai tay khoanh trước ngực tựa như dáng vẻ của điều tra viên đang thẩm vấn tội phạm.

“Tại sao lại muốn đem Dịch Quân Ngạn trở về?”

Đằng Tự ung dung tiếp tục chọc miếng thịt bò: “Tại tôi quen với việc cậu ta quản lý chuyện của tôi.”

Quý Túc Thuần nhíu mày: “Thật sự là như thế sao? Điều không phải trong lòng cậu có để ý đặc biệt tới Dịch Quân Ngạn?”

Sự thực chứng minh, Quý Túc Thuần bản lĩnh ngay từ nhỏ, kể từ toàn bộ sự nghiệp của gia tộc, y có đủ thông minh, nhạy bén và sắc sảo.

Bị đâm trúng tim đen, tay hắn chợt dừng lại một chút, tuy rằng Đằng Tự hết sức nhanh chóng mà khôi phục lại như cũ, thế nhưng ánh mắt tinh vi của quản lý FS tuyệt nhiên không để chi tiết nhỏ nhất đó thoát khỏi mắt mình.

Quý Túc Thuần nhếch mép cười khả ái, nghĩ thầm: Cậu thì lúc nào cũng mạnh miệng cái bướng đi, sớm muộn gì cũng sẽ tới một ngày cậu thua thiệt!

“Khi trước vì bận chút việc nên tôi không có để ý tới cậu, hiện tại Dịch Quân Ngạn không chỉ là đồng nghiệp đóng cùng kịch truyền thanh, mà ngay cả nhà cũng ở chung? Đằng Tự à, tôi và em trai mình hình như cho tới bây giờ chưa từng được bước chân qua cửa nhà cậu?”

Nghe khẩu khí của Quý Túc Thuần, hắn biết y quyết sẽ không buông tha vấn đề này, bởi vậy đành bỏ qua sự chán ghét với thức ăn, liền ngừng lên toàn lực đối phó với kẻ đối diện.

“Gọi cậu ấy về cũng là vì tôi đã quen thuộc với cách làm việc của cậu ấy; Còn vụ diễn bộ “Hoa Linh” thì là do một mình Phiến Cương đại sư tiến cử cậu ta, tôi vô can; Về việc đến nhà tôi ở, thì cũng là bởi vô tình nhìn thấy nhà Dịch Quân Ngạn cháy lớn, nổ thành từng mảnh vụn, giờ cậu ấy chẳng còn nơi lưu thân, chẳng nhẽ tôi lại đứng đưng đứng nhìn?”

“Thật vậy sao?” Quý Túc Thuần cười đến gian xảo, “Đằng Tự, cậu có biết khuyết điểm lớn nhất của cậu là gì không?”

Đột nhiên bị hỏi vấn đề khác, hắn có chút giật mình, thế nhưng như trước, Đằng Tự nhanh chóng duy trì được thái độ thanh nhã tươi cười nhìn Túc Thuần, “Khuyết điểm? Tôi có thứ này sao?”

Y cắn răng liều mạng khắc ra một tràng lời hạ tiện đã cố kìm nén từ nãy tới giờ: “Tôi đã biết từ lâu rồi, cậu ngoài ích kỷ, trì độn, không nhạy bén, cái bướng, ăn nói ngang tai thì còn có tự luyện, yêu bản thân quá mức đó!”

“Thực cảm kích lời ca tụng của tiên sinh.”

Những lời ác độc như vậy hắn không được nghe nhiều, bởi lẽ Đằng Tự rất ghét việc người khác vào nhà mình, chỉ sau này khi vào giới, kết giao thêm nhiều người mới mở mang, chứ thực ra mối quan hệ của hắn cũng chẳng rộng, tuy ít nhưng chất, và toàn là những người có quyền thế. Nhưng cơ bản, những ai quen hắn thì đều bị Đằng Tự làm bức tức cho tới khi thổ huyết hộc máu mà bất tỉnh nhân sự.

Chọc cho Chí Thủy phát khóc cũng vẫn là hắn hạ thủ lưu tình.

Quý Túc Thuần cố gắng hô hấp, hóp từng ngụm oxy vào lồng ngực để kìm nén lửa giận đang cháy bùng bùng, may thay chỗ này là nơi cao cấp, hơn nữa là ban trưa, cũng chỉ lác đác vài người, dù bọn có huyền não âm ỹ hơn chút, cũng sẽ chẳng ai để ý, nhưng y cơ bản là muốn giữ hình tượng.

Thu lại nét tươi cười trên khuôn mặt mình, Quý Túc Thuần liền nghiêm túc chăm chú nhìn Đằng Tự, lời nói thâm tường: “Đằng Tự, tôi khuyên cậu, vẫn còn chưa muộn để giải thoát cho Dịch Quân Ngạn, cậu ta không phải là mẫu người cậu có thể tiếp tục chơi đùa đâu.”

“Chơi đùa? Cậu nghĩ tôi đang đùa cợt cậu ta?”

“Tôi không biết cậu một trăm phần trăm, thế nhưng ít nhất năm mươi là có. Cậu biết rõ Dịch Quân Ngạn là người đồng tính, thế rồi lại đưa cậu ta về nhà mình, người kia tính tình tử tế không chút sơ suất, hơn nữa so với cậu đa tình đa cảm hơn nhiều, cậu nghĩ với những thứ mờ mịt không rõ ràng như thế, Dịch Quân Ngạn sẽ cảm thấy sao?”

Cậu thích hắn vốn đã là điều Đằng Tự luôn biết rõ, cho nên đối với những lời này của Quý Túc Thuần, hắn cũng không phản bác.

“Cậu ấy thích tôi là chuyện của cậu ấy, liên quan gì tới tôi?”

Nghe qua khẩu khí lạnh nhạt của hắn, Quý Túc Thuần chỉ biết cười khổ: “Cho nên mới nói, cậu là đồ ích kỷ, Đằng Tự cậu làm vậy với Dịch Quân Ngạn là rất tàn nhẫn, biết không? Nếu như cậu ấy thích cậu, thì với loại thái độ lúc nóng lúc lạnh, lúc xa lúc gần như vậy, sẽ tạo cho Dịch Quân Ngạn biết bao thương tổn, cậu có bao giờ nghĩ tới không?”

“...”

“Giờ cậu đem cậu ta về làm nô bộc, hiện tại còn là sủng vật đặc biệt của cậu, cứ khư khư cố chấp làm điều thất thường, cậu có bao giờ đặt bản thân mình vào vị trí của Dịch Quân Ngạn mà nghĩ không?”

“Tôi đã làm gì quá giới hạn với cậu ta chứ? Sủng vật? Tôi cũng đem Chí Thủy làm sủng vật suốt bao năm qua đấy, sao không nghe được lời nào từ cậu?” Thực sự không chịu nổi bị Quỷ Túc Thuần từng bước ép sát, Đằng TỰ nhin không được mà phản bác.

Y nheo đôi mắt phượng xinh đẹp, thế rồi cười có phần chế giễu.

“Cậu đối với Chí Thủy khác, đối với Dịch Quân Ngạn khác, điều đó bản thân cậu chẳng phải rõ nhất sao?”

Đằng TỰ bị nghẹn lời mà trở nên trầm mặc.

Hắn biết rõ, Quân Ngạn nhã nhặn dịu dàng còn Chí Thủy thì hoàn toàn trái lại.

Chí Thủy đúng là sinh ra để đóng vai hài, hoạt bát nhanh nhẹn mà thẳng thắn, đơn thuần lại dễ thân, từ quản lý cho tới lao công ai ai cũng đều quý y. Xung quanh Chí Thủy tựa như tỏa ra một thứ gì đó khiến tâm tình mọi người trở nên thoải mái hơn, ai cũng có thể mở lòng với y.

So với Chí Thủy, Dịch Quân Ngạn lại an tĩnh như cơn mưa phùn ngày hè, tươi mới mát rượi vô cùng khoan khoái.

Một mảnh kia an tĩnh dễ chịu, rõ ràng chỉ duy hắn mới có khả năng cảm nhận.

“Để cậu ấy đi đi, dù sao cậu cũng chẳng thích Dịch Quân Ngạn, không phải sao?” Quỷ Túc Thuần tiếp tục tận tình mà khuyên bảo hắn.

“Không muốn.” Đằng TỰ chẳng chút suy nghĩ mà đáp lời.

Quả thực là gỗ mục không thể chạm trổ! Y một mạch uống cạn sạch ly rượu vang trước mặt để hạ hỏa.

“Người như cậu thì sớm muộn gì cũng ép Dịch Quân Ngạn tới đường cùng!”

Vậy thì... Bức tử cũng được, hắn không muốn người đó rời mình đi, dù chỉ là trong suy nghĩ thôi lòng cũng đau thắt, cho nên cho dù là chết, hắn cũng muốn chết bên Dịch Quân Ngạn.

Đột ngột nhạc bass âm ỹ vang lên, vốn ban đầu rất tức giận và khó chịu, thế nhưng lúc sau thấy người kia với khuôn mặt ngây ngô toét miệng cười mà cảm điện thoại đi tới.

“Này, em yêu à? Hả, em đã rời nhà chưa? Tốt, anh sẽ ở đây đợi em, khi nào tới liền xuống ngay... Trời hơi lạnh, mặc ấm một chút, lúc lái xe nhớ kỹ phải đi từ từ thôi, à còn... A lô?”

Đằng TỰ buồn cười nhìn Quỷ Túc Thuần phong lưu nhìn điện thoại như một đứa ngốc, đầu dây bên kia chắc đã tắt máy bởi tính khí quá mức bà già của y.

Kỳ thực, Quỷ Túc Gia lại có một người ôn nhu dịu dàng như Quỷ Túc Thuần đúng là chuyện lạ.

“Trong này sao sóng điện thoại lại yếu đến thế...” Quỷ Túc Thuần lăm bầm rồi dút vào túi.

“Lại theo đuổi ai à? Việc này có chút đặc biệt nha.” Đằng TỰ vừa thưởng thức ly rượu vang vừa thờ ơ hỏi.

Quỷ Túc Thuần liếc hắn một thoáng, thế rồi cười đến vô cùng đắc ý.

“Nói nhỏ nhé, việc này là vô cùng đặc biệt, người này chính là mệnh định tình nhân của tôi!” Nói xong khinh khỉnh nhún vai, “A, với cậu thứ tình cảm này cũng chỉ là đàn gảy tai trâu mà thôi, bởi lẽ với người trống rỗng vô cảm như Đằng TỰ đây thì sẽ chẳng bao giờ hiểu được khi trong lòng có người mình yêu thì tâm tình sẽ tươi đẹp như thế nào.”

Hắn bỗng dừng lại, theo chiếc cốc dài phía trên mà nương nhìn khuôn mặt đầy xuân quang của Quỷ Túc Thuần, “Vậy người biết cái gì về tình yêu?”

Quỷ Túc Thuần hai mắt chiếu xuống cảnh phố xá phía dưới, căn bản không chú ý, thế rồi nét mặt khéo léo chợt thay đổi.

Y mang theo nụ cười nhàn nhạt, hạnh phúc nhẹ giọng nói: “Yêu một người là muốn ở cùng với họ, e rằng lúc đầu còn không có cảm giác gì, thế nhưng chỉ cần tách ra, cậu sẽ tựa như phát điên mà nhớ về họ. Hơn nữa, cậu thà rằng thịt nát xương tan, chứ tuyệt nhiên phải có họ ở bên cạnh, phải giữ họ trong tầm mắt của mình; họ chỉ cần nhìn người khác một cái, cậu liền cả ngày mệt nhọc, ôm họ vào lòng, sẽ nghĩ tới điều vĩnh cửu, hôn họ đúng thời điểm, tâm tình sẽ hạnh phúc khôn nguôi.”

Sắc mặt Đằng Tự thoảng trắng bệch, Quỷ Túc Thuần rõ ràng đang đắm chìm trong si luyện mà mê muội nói, còn đối với hắn, trong suy nghĩ lại bắt đầu phát hết thấy tất cả mọi thứ đã diễn ra giữa hắn và Dịch Quân Ngạn, hay, hắn đã...?

20. Chương 20

Lúc Dịch Quân Ngạn rời đi, hắn lần đầu tiên giống như kẻ ngốc mà đứng dưới lầu chờ người kia, cho dù biết rõ đối phương không có ở đây, thế nhưng lại không nhịn được mà ở lại hít thở chút vị đạo tàn dư.

Lần thứ hai nhìn thấy Dịch Quân Ngạn, Đằng Tự tâm tâm niệm niệm phải bằng mọi cách đem cậu về bên cạnh, không còn quan tâm cái mác đồng tính luyện ái nữa.

Mà gần đây thỉnh thoảng hắn cũng ôm Dịch Quân Ngạn, cơ thể cậu mềm yếu, trong lòng hắn liền co rút lại, lúc đó chỉ hận không thể đem thân thể người này vào trong người mình, để bản thân cũng không cần phải lo mất cậu nữa...

Chẳng nhẽ... hắn thực sự đã thích Dịch Quân Ngạn?

Bắt đầu từ khi nào? Tại sao ngay chính bản thân mình cũng chẳng chú ý tới?

Ngón tay có chút run rẩy, Đằng Tự cảm giác như mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng nơi thái dương, hung hăng nuốt nước miếng một cái, thế rồi vỡ vô tình hỏi: “Còn... Còn gì nữa không? Không còn gì sao?”

Quỷ Túc Thuần nhú mày, thế rồi dăm chiêu suy tư một hồi, mới nói: “Còn có ngay cả thân thể cũng muốn hòa vào nhau.” Rồi lại nhàn nhạt cười rộ lên, “Và sau khi đã làm xong, những thứ khác, dù trai dù gái, cậu cũng sẽ đều không chút hứng thú! Thế nhưng với người ấy liền lập tức có ham muốn lên giường.”

Đằng Tự đen mặt. “Cậu đúng là đồ tinh trùng lên não.”

“Không phải!” Quỷ Túc Thuần lớn tiếng phản bác, sau đó liền hừ lạnh một tiếng, đứng lên hai tay chống lên mặt bàn nói: “Cậu là đồ trì độn ngu ngốc ngớ ngẩn, căn bản cũng chẳng hiểu lãng mạn là cái gì đâu! Tôi sẽ chống mắt lên nhìn cậu đời này ôm hận mà chết!”

Đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống Đằng Tự: “Ngày hôm nay tôi gọi cậu tới đây là vì muốn cho cậu một buổi học miễn phí, do vậy nên tiền đồ ăn cậu trả! Giờ bảo bối của ta tới rồi, chào tạm biệt.”

Xoay người tiêu sái rời đi, mái tóc đen tuyền bồng bềnh đung đưa trong gió.

Đằng Tự quay người nhìn bóng lưng y mà nghiêng rằng: “Quỷ Túc Thần cậu là một kẻ tiểu nhân keo kiệt!”

Y lại vô tình khoát tay, tặng thêm một câu chứa đầy thâm ý, nói: “Trên thế giới này, chơi đùa đều là chuyện tốt, thế nhưng thứ duy nhất không nên đùa cợt chính là tình cảm. Đằng Tự, đừng nói thân là bạn bè mà không nhắc nhở nhau.”

Nhìn nét nhàn nhạt trong mắt y, Đằng Tự một mình ngồi đùa nghịch với đồng thức ăn tội nghiệp giờ đã lạnh, thế nhưng lời của Quỷ Túc Thuần tựa như chiếc kim châm vào huyết thái dương, đau đớn khôn nguôi.

Với kinh nghiệm nhiều năm làm thanh ưu, hắn dễ dàng nghe được người y nói chuyện qua điện thoại, là một... người đàn ông.

Quý Túc Thuần là một kẻ đào hoa, nhưng cuối cùng lại kết giao với hắn, hầu như loại phụ nữ nào cũng đã từng gặp qua, sở dĩ đó là lý do tại sao Đằng Tự vẫn cứ nghĩ y yêu người khác giới, nhưng hôm nay lại hạnh phúc tới mức khiến người kia khó chịu, mà lại còn là nam nhân?

Lẽ nào thích một người, thực sự sẽ không quan tâm tới giới tính của đối phương sao?

Như vậy... Có lẽ chính hắn từ lúc đầu đã để ý tới người ấy, đến mức yêu không còn quan tâm tới giới tính của người kia?

Hắn không dám phủ nhận, càng không dám thừa nhận.

Tháng mười hai, CD ‘Hoa Linh’ đệ nhất bộ chính thức được tung ra thị trường.

Vì lúc đầu đáng nhẽ là cặp đôi vương đạo sẽ đảm nhiệm vị trí thu âm, vậy cuối cùng lại là một thanh ưu vô danh ngoại quốc vào làm vai Tú Thì, điều này khiến fans của Đằng Tự và Chí Thủy kháng nghị, cho nên tác phẩm chủ chốt của FS giờ lại trở thành trò hề, mà đây là tác phẩm BL đầu tiên của W.L.WIN cũng bởi vậy bị đông đảo nhân sĩ trong giới manga chê trách.

Thế nhưng chỉ một tuần sau, hủ nữ trở thành khách hàng chính trong các cửa hàng bán CD, đâu đâu cũng tràn ngập ‘Hoa Linh’, một số nơi còn treo biển hết hàng.

Trong lịch sử của kịch truyền thanh đam mỹ, CD ‘Hoa Linh’ trong bảy ngày tiêu thụ vài chục ngàn bản. Chỉ trong một tuần lễ, sáng lập kỷ lục số một trong giới kịch truyền thanh, khiến mọi người ai ai cũng dậy sóng.

Song, ngoài trừ tổ chế tác ‘Hoa Linh’, không một ai có thể tưởng tượng được thành quả vang dội của sản phẩm này.

Năm giờ chiều, bên trong phòng ghi âm ‘Hoa Linh’.

“Lập Hoa, đừng... A...”

“Dừng lại chút! Dịch Quân Ngạn, cậu bị táo bón hay đang hôn chồng vậy? Tôi sống từng ấy năm, chưa từng nghe một tiếng rên nào khó nghe như vậy! Cậu rốt cuộc có hiểu cái gì là hôn môi không?”

Từ phòng làm việc bên ngoài, xối vào liên tiếp những tiếng gào rú chói tai của giám đốc.

Ngồi trước microphone, Dịch Quân Ngạn cúi đầu, cầm trong tay kịch bản giờ đã gấp thành nếp.

Liên tiếp bị NG hai mươi lần, dù đã cố gắng thay đổi chỉnh sửa ra sao, cuối cùng vẫn chẳng thể đạt được sự kỳ vọng của gã.

Vì cậu giờ ảnh hưởng tới nhiều người, nên khi lặp đi lặp lại Dịch Quân Ngạn thấy bản thân quả thực vô dụng, nhưng đúng thật là cậu cũng chưa từng được ai hôn, vậy nên chẳng thể nào diễn được cảm giác ấy.

Nắn lòng tới mức nước mắt không nhận được mà tuôn rơi.

“Không sao mà, Tiểu Ngạn có năng lực như vậy sẽ từ từ tiến bộ thôi, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Lúc này ngồi trên ghế salon, Chí Thủy liền mỉm cười ngọt ngào, dùng thanh âm ấm áp để an ủi cậu.

Mặc dù rất xúc động, cũng rất cảm ơn Chí Thủy đã nhẫn nại cho tới bây giờ, thế nhưng y vốn là người phi thường tốt bụng, hầu như ai đã từng cộng tác với y sẽ đều nhận được sự động viên.

Nhận được sự khích lệ từ Chí Thủy, y không những không cảm thấy tội lỗi người ngoại, mà còn càng thêm khấn trương.

Đằng Tự đứng bên Dịch Quân Ngạn chắc giờ mặt đã đen lại, hận không thể đánh cậu một trận cũng không chừng?

Dịch Quân Ngạn tới giờ vẫn chẳng hiểu tại sao hắn vẫn còn ở đây, bình thường nếu gặp phải đối phương liên tiếp NG, đã sớm không nhận được mà rời đi. Nhưng hôm nay hắn lại giống y hệt Chí Thủy, tiếp tục nhẫn nại cùng cậu ở lại để mà NG.

Giờ có khả năng Đăng Tự đợi lâu mà mặt dài ra, thế nhưng Dịch Quân Ngạn cơ bản là không đủ can đảm quay sang nhìn hắn. Cậu bây giờ như chuột nhắt bị treo trên dây điện, kinh hãi run sợ đến nỗi thở mạnh cũng không dám, chỉ nghĩ sơ ý có thể khiến Đăng Tự xúc động trào dâng mà phần nộ dùng dùng.

“Lại một lần nữa!” Giám đốc lạnh lùng nói.

“Chờ một chút.” Cũng một mực lưu lại tới bây giờ, Phiến Cương đứng lên, cô đi tới phía trước microphone, hướng về phía Dịch Quân Ngạn mà nói: “Tú Thì, người đã bao giờ hôn ai chưa?”

Vừa vặn đã hỏi tới trọng điểm.

Cậu ngay lập tức đỏ bừng mặt, tuy rằng nói ra sẽ khiến người khác chê cười, thế nhưng trong tình huống này, không thừa nhận cũng chẳng được.

“...Chưa từng.”

Dịch Quân Ngạn giờ cúi đầu thấp tới mức cằm cũng phải chạm tới ngực.

21. Chương 21

Phiến Cương mỹ nhân vuốt tóc một hồi rồi bấm môi đi tới, cô nhìn Dịch Quân Ngạn mà trong ánh mắt có phần kỳ lạ.

Bên kia giám đốc đang tức giận tới nỗi gân xanh đập thành thạch. Đã đến nước này, gã chẳng hiểu tại sao cô vẫn nằng nặc đòi Dịch Quân Ngạn tiếp tục thủ vai, chẳng hay cô thấy ở cậu ta có điểm gì đặc biệt? Hầu như không có kinh nghiệm làm thanh ưu, hơn nữa cứ NG liên tục thế này, phải thay người khác thôi!

Còn cái tên quản lý Quý Túc Thuần kia, cũng chẳng hiểu hắn lấy cái sự tự tin đó từ đâu, mà trước đây trong thời kì mà ‘Hoa Linh’ đệ nhất bộ bị phản đối, căn bản cũng có chút sợ hãi, thế nhưng lúc phỏng vấn, vẫn còn để lộ vẻ tự tin mà nhân nhạ trả lời: “Tôi tin tưởng vào sản phẩm của chúng tôi, bởi vì tôi tin vào khả năng lựa chọn của FS.”

Giờ thì hay rồi, một nam nhân ba mươi tuổi vẫn chưa từng hôn môi, vậy sau này đóng những cảnh nóng hơn thế thì biết phải xử trí ra sao?

Dịch Quân Ngạn cắn môi, chẳng biết phải làm như thế nào mà đứng đó ngón tay bứt rứt. Không lâu sau, người nam nhân bên kia bỗng động đậy, cậu chấn kinh mà quay đầu đi.

Đăng Tự lẳng lặng đi tới trước mặt Dịch Quân Ngạn, mở miệng nói: “Nhắm mắt lại.”

“A?”

“Nhắm mắt lại, đừng để tôi nói lần thứ ba.”

Tuy ngữ khí khó cảm nhận, vậy nhưng vẫn có thể thấy được ẩn trong đó có chút lửa giận.

Dịch Quân Ngạn ngoan ngoãn khép mí mắt.

Trong bóng tối, có thứ gì đó mềm mại khẽ chạm lên môi cậu, giật muốn mở mắt ra, chợt nhớ tới mệnh lệnh của Đăng Tự. Dù có tò mò tới đâu, cũng không cho phép được nhìn. Nguyên nhân là do không thể chứng kiến vì nếu nhìn sẽ khiến sự việc càng trở nên nhạy cảm và sượng sùng.

Nóng bỏng vô cùng, khiến hô hấp khi đó liền trở nên khó khăn, cảm nhận được vị mằn mặn, còn có chút hương thơm thoang thoảng mát dịu vô cùng.

Đó là vị đạo của Đăng Tự.

Phỏng đoán này liền khiến trí óc cậu nổ tung, lẽ nào Đăng Tự thực sự... Nơi trái tim của Dịch Quân Ngạn không kiềm chế được mà đập thành thạch.

“Được rồi, cậu có thể mở mắt ra.”

Hắn nói xong, cảm giác nơi môi liền tiêu biến, mở mắt ra, Dịch Quân Ngạn còn chứng kiến ngón tay vẫn chưa hoàn toàn thu lại của Đằng Tự.

Cho nên mới nói, Đằng Tự làm sao có khả năng hôn môi cậu chứ? Chính cậu đã mê muội mà lú lẫn rồi. Thế nhưng dù chỉ là một ngón tay của hắn chạm vào, cậu cũng cảm thấy rất cao hứng, giống như bạch mã hoàng tử đánh thức công chúa bằng một nụ hôn vậy, Dịch Quân Ngạn trong lòng liền có chút ngọt ngào và vui tươi.

“Nhớ kỹ cảm giác vừa rồi.” Đằng Tự nhìn cậu,” Cho cậu thưởng thức thế nào gọi là hôn môi. Cậu có năm phút để chuẩn bị.”

Lời ít mà ý tứ sâu xa, hắn nói xong liền cất bước ra khỏi cửa. Cậu lúc này nhìn theo bóng lưng cao lớn ấy, cảm giác nơi bờ môi dần trở nên tê dại.

Mọi người xung quanh vì hành động của Đằng Tự mà cả kinh, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy một kẻ cao ngạo như hắn tận tâm hướng dẫn người mới, Đằng Tự không hề nổi giận mà mắng chửi đối phương là phế vật, lại còn đặc biệt phá lệ mà cùng một người đàn ông khác tiếp xúc gần gũi... Mặc dù chỉ là ngón tay cùng đôi môi.

Ai ai cũng trợn mắt há mồm mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng bình thản ung dung của Đằng Tự, nhưng không ai biết đó chỉ là vỏ bọc của một tâm tình đang hoảng loạn nơi hắn.

Bước thật chậm, cuối cùng Đằng Tự cũng đi tới cửa nhà vệ sinh, nhốt mình bên trong, hắn khó khăn mà thở dài, hai tay để bên bồn rửa, nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong gương.

Thực sự thì, đó là nét mặt của sự chịu đựng tới giới hạn. Nhìn vào hai mắt nhắm nghiền của Dịch Quân Ngạn, thực như biểu tình của một kẻ đang hiến tế cho mình, nếu không phải hạng người có lý trí, e rằng trong một khắc kia, hắn đã sớm nghiêng mình mà hôn xuống!

Ngẫm lại thì cũng có chút sợ hãi, thế nhưng lại không nhịn được mà quanh quẩn trong tâm trí hình ảnh của cậu, bờ mi run rẩy, trong bóng tối còn có chút trắng trẻo của làn da, sợi chỉ trơn bóng nơi đôi môi, rõ ràng giống với khuôn mặt của một kẻ đã bị cấm dục từ lâu, lại trọn vẹn mà tản mát ra sự mỉa mai hoặc trong hơi thở, khiến ánh mắt của hắn căn bản là không có cách nào chống cự, bám dính lấy.

Giờ bản thân Đằng Tự đã bắt đầu có dục vọng với Dịch Quân Ngạn rồi sao? Đã... không còn cách nào tự kiềm chế bản thân mình?

Ngón tay của hắn giờ vẫn đang run rẩy, nhìn chằm chằm nó, nơi đã từng đụng chạm tới đôi môi của cậu, thế rồi chậm rãi đặt một nụ hôn lên trên.

Hắn trong gương, đang từ từ khép mắt lại.

Sự thực chứng minh, quan điểm của hai người trong giới manga đều không phải là được thổi phồng lên.

Một vài ký giả của các tạp chí thanh ưu có phỏng vấn lý do tại sao mua CD ‘Hoa Linh’ – kịch truyền thanh từ bộ tiểu thuyết cùng tên của Phiến Cương lão sư, của đại đa số khách hàng, hầu như ai ai cũng có đồng cảm nhận:

“Đọc xong tiểu thuyết ‘Hoa Linh’, khi nghe kịch truyền thanh liền sẽ cảm thấy không rõ sự mất mát, nhân vật bên trong thực xa xôi, thế nhưng khi nhìn thấy bìa CD ‘Hoa Linh’, trong lòng cái cảm giác mật mờ đó sẽ liền biến mất, trong đầu liền xuất hiện những câu hỏi như: Hả, ban đầu Tú Thì cùng Lập Hoa ở chỗ này sao? Sau đó liền không nhịn được mà mua về.

“Kỳ thực lúc mua chỉ là nhìn trúng cái bìa mà thôi, thế nhưng không nghĩ tới khi nghe qua một lần, liền không nhịn được mà nước mắt chảy ròng ròng.”

“Thanh âm của hai người đều vô cùng chân thực, chân thực đến mức cho dù là ở trên tàu điện ngầm, cũng có loại cảm giác như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ, hai tai liền chân thực bắt lấy từng câu chữ, tái hiện lại câu chuyện xưa của hai người, bọn họ cùng nhau vui cười, cùng nhau buồn khổ, khiến cho mọi người không thể không

cảm động, cho dù đã kết thúc, dư âm vẫn còn vang vọng, thực sự mị chưa từng thấy có một ảo mộng nào lại chân thực tới vậy!”

Đặng Tự lần đầu tiên hợp tác với Dịch Quân Ngạn, không ngờ lại trở nên vượt trội hơn hẳn cặp đôi vương đạo – Chí Thủy và Đặng Tự.

Lấy hai người làm mẫu, bởi W.L.WIN chủ yếu vẽ manga, do vậy nên Phiến Cương liền đảm nhiệm luôn vai trò vẽ bìa cho CD ‘Hoa Linh’, thế rồi sản phẩm của cô trở thành bức tranh được kiếm tìm nhiều nhất trên internet.

Hơn năm giờ chiều, Đặng Tự lấy áo khoác, mở cửa đi ra khỏi phòng ngủ.

Dịch Quân Ngạn thì đang ở trong phòng bếp rửa bát, liền nghe thấy tiếng động đi tới, hỏi: “Đặng Tự tiên sinh phải đi sao?”

“Ừ, ngày hôm nay có lẽ khuya mới về, cậu không cần phải chờ tôi, đi ngủ sớm một chút đi.” Hắn vừa đi giày vừa nói.

Dịch Quân Ngạn “Ừm” một tiếng, để hai tay ướt nhẹp của mình lên tạp dề lau khô, thế rồi khi Đặng Tự đứng lên, cậu giúp hắn mặc áo khoác lấy từ trên kệ.

Đặng Tự hơi nghiêng đầu nhìn cậu một cái, tựa hồ như nhàn nhạt mà nở một nụ cười. Dịch Quân Ngạn khi tim còn đang đập loạn nhịp, thì hắn sửa ống tay áo, mở cửa đi ra.

Có lẽ là ảo giác cũng không chừng? Dịch Quân Ngạn sau đó lắc đầu, liền trở về trong phòng bếp.

Ở cùng Đặng Tự đã gần một tháng, cậu cố gắng trở nên hữu dụng bằng cách làm việc trong phòng bếp. Bữa sáng, cơm trưa, bữa tối, người kia thì cứ khăng khăng muốn ăn đồ cậu làm, như hôm nay đáng lẽ ra đi uống rượu, tại quán sẽ phục vụ đồ ăn, thế nhưng hắn một mực dùng cơm tại nhà, thế rồi mới rời đi.

Lúc đầu khi mới vào ở, Dịch Quân Ngạn cũng đã từng hỏi Đặng Tự liệu hắn có muốn cậu trả tiền thuê nhà hay không, thế là đối phương liền đáp lại: “Cậu bây giờ ngay cả quần áo cũng là tôi mua, thì nói gì tới tiền thuê nhà? Mỗi ngày cứ nấu cho tôi ba bữa cơm, quét tước dọn dẹp tốt, vậy là đủ rồi.”

Bản thân bị một cây đuốc thiêu hủy toàn bộ tài sản cùng giấy tờ tùy thân, lời này của Đặng Tự mặc dù có chút chói tai, vậy nhưng đối với cậu vẫn là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Dịch Quân Ngạn cũng chẳng nói thêm cái gì, quyết định khi nhận được lương sẽ đi mua quần áo cũng đồ dùng cá nhân, thừa tiền sẽ bổ xung thêm các đồ dùng làm bếp, cậu tự nhủ sẽ hết lòng đền ơn báo đáp Đặng Tự.

Căn hộ của hắn ở Tokyo cũng thuộc dạng cao cấp xa hoa, từ đoạn đường này lên phía trên thì toàn là khu vực địa ốc đắt tiền, thế nhưng khi cậu lần đầu đặt chân vào nhà, lại phát hiện tất cả mọi thứ thuộc về hắn lại cũng thật đơn giản.

Căn phòng không trang trí cầu kỳ, đều nhất nhất tuân theo quy tắc giản lược tối đa, hắn cơ bản nói trắng ra cũng chẳng có hứng thú.

Ở chỗ này lâu ngày, Dịch Quân Ngạn cùng bao nhiêu câu nệ và bất an đã tan biến, nhưng cùng Đặng Tự mỗi ngày ngẩng đầu cũng gặp, cúi đầu cũng gặp, đôi khi khiến cậu có chút lúng túng.

Bộ đồ dùng nhà bếp đều đã được rửa sạch, nhìn đồng hồ thấy mới hơn bảy giờ tối, rảnh rồi không có gì làm, Dịch Quân Ngạn liền đem phòng khách cùng thư phòng quét dọn một lần.

Để bữa trưa mỗi ngày luôn giữ hương vị tươi ngon, Dịch Quân Ngạn sẽ không chuẩn bị vào buổi tối, mà sáng thức dậy sớm một chút nấu nướng rồi đi làm, sơ sễ như hôm nay là hợp lý.

Đặng Tự nói buổi tối muộn mới về, thời gian thì cứ phi thường mà dài đằng đặc. Sau khi xong xuôi việc nhà, Dịch Quân Ngạn mới phát hiện như vậy cũng đã tốn hai tiếng đồng hồ.

Cậu liền lấy ra một cuốn ‘Hoa Linh’, nghiêm túc đọc.

22. Chương 22

Gần đây cùng sự xuất hiện của CD ‘Hoa Linh’, W.L.WIN cũng muốn tiểu thuyết cùng tên trở thành tác phẩm đam mỹ có sự ảnh hưởng nhất, do vậy cũng đẩy mạnh xuất bản sách, vừa tăng doanh thu lại đáp ứng nhu cầu của độc giả.

Bộ đầu tiên của ‘Hoa Linh’ tính tới thời điểm này đã phát triển rất tốt, bởi vậy W.L.WIN đưa ra thông cáo đang chuẩn bị một bộ ‘Hoa Linh’ phiên bản manga. Dù trên website chính thức của W.L.WIN, họ nói đó là bởi sự đòi hỏi của độc giả, vậy nhưng cái này không loại bỏ khả năng họ đang muốn khiến cho ‘Hoa Linh’ trở thành đam mỹ đệ nhất tiểu thuyết.

W.L.WIN ở Nhật Bản là nằm trong hàng quyền lực nhất của giới manga, do vậy nên tranh giành đấu đá là điều tất yếu.

Cho nên mới nói, Phiến Cương viết ‘Hoa Linh’ có lẽ là một thử thách với họ, vì rốt cuộc mà nói, liệu W.L.WIN có thể thực sự lấn sân sang lĩnh vực này hay không?

Hiện giờ cũng dự kiến bộ này sẽ lại dậy sóng giới đam mỹ một phen, kế tiếp thì làm gì đây? Có đúng lại chuyển sang bản hoạt hình 3D?

Mấy thứ này quan hệ mật thiết tới Dịch Quân Ngạn, bởi lẽ người vẽ bản manga chính là Phiến Cương, cô sẽ lấy mẫu của Tú Thì là cậu, còn Lập Hoa, không ai khác, chính là Đằng Tự.

Nhớ tới lần chụp bìa cho CD ngày đó, cũng là lần đầu tiên cậu mặc trang phục truyền thống của dân tộc Triều Tiên, nhìn lên khuôn mặt hai mươi tuổi của bản thân mà sững sờ nói không ra lời.

Ngay bản thân cậu lúc đó cũng đã tán thành với quan điểm của Phiến Cương lão sư: “Tôi vẫn là lần đầu tiên chứng kiến, như thế này cậu phù hợp với vai diễn tuồng hơn.”

Đúng, cậu kế thừa từ mẹ dung mạo thanh tú, rốt cuộc cũng có đôi nét nữ tính hóa.

Đọc sách mà đôi tay nâng có phần ê ẩm, Dịch Quân Ngạn ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, mới chỉ mười một giờ thôi, cậu lúc này nên chớp mắt một chút, lúc Đằng Tự trở về mới có thể kịp tỉnh lại chứ.

Không chịu nổi chuyện thao thức đêm khuya, Dịch Quân Ngạn chậm rãi nhắm mắt lại. Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bỗng nhiên một hồi tiếng chuông cửa chói tai đưa cậu từ trong giấc ngủ giật mình bừng tỉnh.

Chắc Đằng Tự đã quên mang chìa khóa, xem ra bản thân không thực sự lên giường ngủ quả nhiên là một quyết định sáng suốt.

Theo chuông cửa, bộ camera hiện lên khuôn mặt của người kia, Dịch Quân Ngạn có phần mừng rỡ ra mở cửa, lại bị từ đâu một lực áp đảo đè lên người khiến cậu choáng váng ngã xuống sàn nhà.

“Đằng ... Đằng Tự... tiên sinh?” Trên người đứng là hắn, vậy nhưng lại tỏa ra mùi nồng đặc trưng của rượu.

“Ừm... Uống... Uống nữa...” Người kia say mê mà líu ríu nói.

Xem ra là đã uống say rồi.

Thực sự đúng là chuyện hiếm thấy, người không thích uống rượu, không thích hút thuốc lá như hắn lại có ngày uống say?

Trước tiên vẫn là nên dìu hắn trở về phòng đã. Dịch Quân Ngạn sử dụng toàn bộ sức lực mà đẩy Đằng Tự, kết quả là bởi khí lực quá lớn, hắn ngã ngửa trên sàn nhà.

Có chút kinh ngạc với sức lực của mình, nói chung trước tiên vẫn nên đứng lên đóng cửa lại, rồi sau đó ngồi xổm người chuẩn bị đỡ hắn dậy. Ai ngờ, kẻ kia mơ mơ màng màng lại có thể một tay lôi cậu lên trên người mình, sau đó liền xoay người đè Dịch Quân Ngạn xuống phía dưới thân mình.

“Đằng... Đằng Tự tiên sinh?” Tư thế mập mờ như vậy khiến lời nói ra từ miệng cậu có chút run rẩy.

Hắn mở hờ cặp mắt mê muội, mông lung có chút ảm ướt, tựa như đôi ngọc lưu ly dưới đầm sâu, Dịch Quân Ngạn bị ánh mắt ấy mê hoặc mà chẳng thể nào thoát ra được.

“Ha ha...” Nam nhân cười khúc khích, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Dịch Quân Ngạn mà mắt không chớp, sau đó liền dùng ngón tay sờ lên, sử dụng ánh mắt như đang tán thưởng một tác phẩm nghệ thuật mà nhìn khuôn mặt trắng bệch đã cắt không còn một giọt máu của cậu.

“Đằng... Đằng Tự tiên sinh... anh.... Xin anh hãy dừng tay lại!” Dịch Quân Ngạn kinh hoàng nói.

Nhưng là sức lực của hắn quá lớn, cho dù đã cố gắng phản kháng tới đâu, cơ bản vẫn hoàn toàn vô hiệu.

“A... Thả... Thả tay ra!”

Bàn tay lạnh buốt của hắn luồn vào bên trong áo sơ-mi của Dịch Quân Ngạn, tùy tiện mà vuốt ve.

Tại sao? Đằng Tự rõ ràng chán ghét đồng tính... Vậy đối với cậu sao lại làm loại chuyện này? Lẽ nào...

“Đằng Tự tiên sinh, xin hãy dừng tay!” Dịch Quân Ngạn dùng hết sức bình sinh mà giãy dụa.

Cậu không muốn bị người này xem như phụ nữ mà đối đãi, càng không muốn, người này khi tỉnh lại liền hối hận cùng khinh miệt!

Đằng Tự cơ bản là để ngoài tai, đôi môi đã đặt lên gò má cậu, tới tới lui lui, đầu lưỡi cùng hăm răng giảo hoạt hết liêm rồi tới cắn nhẹ lên cần cổ của Dịch Quân Ngạn.

Một tay chạm tới cặp hồng nhũ trên bờ ngực, dường như có chút chần chừ, thế rồi liền dùng cả hai bàn tay đặt lên trên, mân mê mà sờ nắn, môn trớn cứng nện.

Hành động này trong nháy mắt, liền khiến cho toàn bộ cơ thể của Dịch Quân Ngạn trở nên lạnh băng.

Người này, rõ ràng đã biết cậu là đàn ông, vậy mà vẫn muốn đụng chạm Dịch Quân Ngạn!

23. Chương 23

Khi bờ môi đã hôn tới xương quai xanh, Dịch Quân Ngạn không còn kiềm chế nổi mà rên rỉ thành tiếng, tiếng kêu lộ ra sự mềm yếu cùng mị hoặc kia quả thực như thuốc kích thích, Đằng Tự trong nháy mắt cảm giác dục vọng nơi thân dưới như đã bùng nổ.

Dán chặt cơ thể lên người hắn, cậu cũng bắt đầu cảm nhận được ham muốn nơi Đằng Tự đang chọn rộn mà tràn ra.

Đây là lần đầu chạm vào cơ thể người kia, quả thực vô cùng mãn cảm.

Đằng Tự dám khẳng định Dịch Quân Ngạn vẫn là trai tân, căn cứ vào ngày hôm đó thu âm ‘Hoa Linh’ phân đoạn ba. Cậu chỉ biết đỏ mặt mà cười gượng, cái kiểu đó thực vừa nhìn đã biết là tiếng rên học qua, căn bản cũng không phải là có kinh nghiệm gì.

Sở dĩ nguyên do hắn được hưởng cái thân thể này, cũng là đang giúp cho cậu một cách đặc biệt thiết thực để đối phó với cảnh H.

Vì đã tìm được lý do, hắn cũng không đối với người dưới thân mình mà khách khí. Một tay xé toạc chiếc áo sơ-mi rẻ tiền trên người Dịch Quân Ngạn, để lộ ra cơ thể với nước da mịn màng, khiến hắn hài lòng mà thốt lên khoan khoái.

Ngày đó nhéo hai má của cậu, Đằng Tự cũng rất muốn biết da dẻ bên trong có thực sự mềm mịn như vậy không, hôm nay cuối cùng cũng đã được thưởng ngoạn, vuốt lên, thực sự là hoàn mỹ tới vượt trên tưởng tượng.

Dịch Quân Ngạn không có bao nhiêu thịt, nhưng lại tuyệt đối không phải hạng gầy trơ cả xương, màu da lại rất trắng, dường như còn phẳng phất chút phớt hồng, mềm mại tựa như da nữ nhân, càng chạm càng ngiên, chẳng thể nhìn được mà lặp đi lặp lại vuốt ve.

“Dừng...” Hình như hắn có bóp hơi quá lực, Dịch Quân Ngạn không đè nén nổi đau đớn mà bật ra thanh âm.

Buông làn da đã bị sờ mó cho đỏ hồng, Đằng Tự chậm rãi hướng tay về phía dưới “vùng cấm” mà quanh co xoa nắn.

Hắn vốn đã đọc qua nhiều bộ BL, đương nhiên sẽ hiểu rõ khi hai người đàn ông “làm” với nhau sẽ phải như thế nào, vậy nhưng đây là lần đầu tiên Đằng Tự được tự tay thực tế, thật cũng không khỏi có chút ngỡ ngàng.

Đột nhiên, vốn từ đầu đã thuận theo hắn, ai ngờ Dịch Quân Ngạn lại phản kháng vùng dậy, Đằng Tự căn bản hoàn toàn không ngờ tới cậu sẽ giãy dụa, lập tức ngã ra sau.

“Không... Không được.” Cậu đứng lên sít sao nắm lấy mảnh vải còn vương lại trên người mình, đáng thương nhỏ giọng nói.

Đằng Tự giật mình còn chưa phục hồi lại tinh thần, cơ đã dâng tới miệng rồi còn để tuột mất, khiến ngay cả cảm giác thất bại vẫn chưa kịp sản sinh.

Dịch Quân Ngạn mặt đỏ bừng, đứng đó tựa trời chồng, rồi một lúc sau mở miệng líu nhíu nói với Đằng Tự: “Việc đó... Việc đó... Làm ơn... Chờ một chút.” Nói xong, liền chạy về phòng mình, thế rồi lại vội vàng trở ra.

Đằng Tự trừng mắt nhìn Dịch Quân Ngạn, tưởng cậu sẽ thực sự gọi trai bao liền tức giận mà đuổi tới.

Song, Dịch Quân Ngạn không giống như những gì hắn nghĩ, khi mở cửa vội vàng chiếu mắt vào bên trong, liền thấy bóng dáng người kia đang ngồi bên đầu giường, cúi húi tìm thứ gì đó trong ngăn kéo.

Huyền não một hồi, Dịch Quân Ngạn bỗng nhiên đứng lên xoay người, dường như bị sự xuất hiện bất ngờ của Đằng Tự ngay trước cửa thì giật mình thất kinh, thân thể không tự chủ mà run rẩy không thôi, sau đó liền cắn môi cúi đầu xuống, nơm nớp lo sợ mà đưa thứ đồ cậu nắm trong tay cho hắn.

“Xin mời... Mời dùng cái này...”

Trong lòng bàn tay là một thứ gì đó được gói lại vô cùng chắc chắn.

Đáy lòng lửa giận liền bùng nổ, Đằng Tự không thèm đoái hoài tới cái gì là ôn nhu dịu dàng, liền nắm lấy Dịch Quân Ngạn, quăng lên giường, lấy lực toàn thân mà đè lên người cậu, cũng không màng lột sạch từ quần trong tới quần ngoài, ngay sau đó vội vã tiến vào hậu huyệt của Dịch Quân Ngạn.

“A!...”

Bị hành động đột ngột của Đằng Tự tác động lên hạ thể, Dịch Quân Ngạn thậm chí còn chưa kịp sinh nghi đã đau đớn vô cùng, con ngươi liền thu lại, kêu lên thảm thiết.

Đau khôn cùng, kể cả khuôn mặt đỏ bừng từ đầu của cậu.

Trong bóng tối, Đằng Tự không nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch tái mét của Dịch Quân Ngạn, nhưng cảm giác được cơ thể cậu đang sượng cứng. Để thử thô nóng phía dưới đi vào thực hắn cũng cảm thấy không đành lòng, vậy nhưng giờ hạ thể đã bị dục vọng đốt cháy, căn bản không còn tâm tình làm gì để bù đắp cho cậu.

Cắn môi, Đằng Tự nhắm mắt lại, trong tư tưởng liền cứ để sự phóng dăng của bản thân phát tiết, Dịch Quân Ngạn dường như yếu ớt tới nỗi đã chẳng thể rên rỉ như trước, thâm tâm hắn vẫn tự an ủi chính mình: Đây là hắn chọn, đây là hắn tự làm tự chịu...

Nhưng cuối cùng là bức bối, là chèn ép cái gì, hắn cũng chẳng thể nói rõ.

Hay có lẽ, Đằng Tự rõ ràng hiểu, người kia cầm trong tay thứ bao bảo hiểm kia mà nói, đơn giản là châm chọc mỉa mai cùng sỉ nhục, tuy rằng thời nay ân ái mang bao bảo vệ là chuyện thường ngày, thế nhưng trong lòng hắn vẫn vô cùng khó chịu.

Dịch Quân Ngạn chẳng phải từ đầu thâm thích thâm yêu hấn hay sao? Như vậy chính cậu phải thấy mang ơn đội nghĩa Đảng Tự mới đúng chứ? Sao lại nỡ phản kháng, ruồng bỏ khi dễ hấn như vậy?

Cho nên giờ hấn quyết liệt mạnh bạo như thế, hoàn toàn là do người kia trêu chọc!

Cũng không bao lâu sau, Đảng Tự thoa một lớp dầu bôi trơn lên tiểu huyết của cậu, khiến cơ thể tỏa ra một đám mây khoái cảm, thế rồi hấn nâng hai chân Dịch Quân Ngạn lên, mạnh mẽ mà dương oai tiến vào bên trong, trong đầu tưởng như đã thoảng qua thứ gì đó, nhưng cũng chỉ là điều trong nháy mắt.

Cao trào qua đi, Đảng Tự mệt lử.

Hấn rút hạ thể ra, thế rồi ghé lên phía trên, cảm giác nơi này ánh sáng chiếu tới nhiều nhất, đôi mắt của cậu dường như đang nhắm lại.

“Dịch Quân Ngạn?” Hấn khe khẽ kêu lên một tiếng.

Mí mắt cậu vẫn như trước không nhúc nhích.

Hấn thất kinh liền lập tức đứng dậy, xuống giường bắt đèn. Nhìn về phía sau là tình cảnh thảm hại khiến Đảng Tự cả kinh nói không ra lời, thứ gì đó liên hung hăng va đập nơi trái tim, đau đớn như ngày hôm ấy nhìn thấy Dịch Quân Ngạn máu tươi đầm đìa ngay trước mặt mình vậy.

Cậu nằm hai chân dang ra, giữa đó là thứ dịch trắng nhưng lại hỗn tạp với huyết, pha trộn cùng một chỗ, mà trên cơ thể trắng ngần của Dịch Quân Ngạn lại rải rác những vết đỏ hồng, đặc biệt là đôi hồng nhũ, đỏ rực tựa như bị sưng tấy.

Trên mặt lệ loang lổ, một cánh tay đặt lên miệng, Đảng Tự cứng nhắc bước chân về phía cậu, đặt cánh tay sang một bên, thấy bên hình như cũng đang rỉ máu vì bị cắn mạnh!

Đau đớn như thế, tại sao người này lại có thói quen tự ngược bản thân mình tới vậy?

Bản thân thật độc ác, thà rằng để kẻ mình yêu thương được thỏa mãn, cũng không thèm quan tâm bản thân bị đau tựa cắt lên da thịt, đau đến nổi hôn mê bất tỉnh mà thiếp đi?

24. Chương 24

Ngày hôm sau, Đảng Tự theo lệ thường tới công sở.

Chỉ là hấn không đi cùng Dịch Quân Ngạn, bởi hành động xằng bậy tới qua đã dẫn tới việc đối phương ngủ mê man cả đêm, lương tâm Đảng Tự vẫn vô cùng cắn dứt. Tuy rằng hấn đã xử lý vết thương xong xuôi, cũng dọn dẹp kha rằng chu toàn, vậy nhưng nhớ tới việc để cậu ở nhà một mình như vậy, thực khiến cả buổi sáng tâm tình bất an.

Khi đi tới phòng nhân sự tự mình xin nghỉ cho Dịch Quân Ngạn, đang hỏi tới nguyên nhân tại sao, hấn vẫn có thể mặt không đỏ mà bịa đặt đó là cậu cảm thấy không dễ chịu trong người, vậy lại lấy được ánh mắt đặc biệt hiểu biết thông cảm của người kia, hơn nữa còn bồi thêm một câu: “A, cái chàng kiên cường đó cuối cùng cũng ngã bệnh rồi sao? Đã sớm khuyên cậu ta đi bệnh viện kiểm tra rồi mà, sắc mặt càng ngày càng tệ...”

Khi trước thực sự rất khỏe mạnh sao? Kể từ khi về ở chung với hấn, cơm một ngày ba bữa, ăn uống rất điều độ và có quy định, vậy mà sắc mặt lại xanh xao, ốm yếu đến thế?

... Được rồi, có mấy lần cũng là hấn rất không tốt bụng mà đánh chiến thức ăn kịch liệt, thế nhưng hấn cũng có khi quan tâm tới Dịch Quân Ngạn, người này vô luận là sắc mặt hay thân hình, đối lập với khi bị hấn đui việc, giờ thấy rất khá, mấy người này thực bị đui hay sao?

Cơ bản đã chọc tới chỗ làm hấn phiền lòng, không quan tâm nữa, một mạch đi tới cầu thang máy, nhấn tầng mười – phòng ghi âm ‘Hoa Linh’.

“Cậu... cậu sao lại tới đây?” Đằng Tự kinh ngạc.

Dịch Quân Ngạn từ trên ghế salon bất bình thường chậm rãi đứng lên, hần thấy trên mặt cậu trong chớp nhoáng có vết mồ hôi rơi xuống cùng động tác cắn răng chịu đau.

“Xin lỗi, tôi đến muộn.” Dịch Quân Ngạn nhận thấy hành động này của mình có phần khổ sở, nhưng cũng chỉ biết nhìn hần mà gượng cười.

Sự tức giận bỗng phát tiết, Đằng Tự cất bước đi tới, nắm lấy cánh tay của cậu mà miệng hung hãn nói: “Đau đến thế rồi mà vẫn còn cố đi làm? Cậu định để bản thân mình đau chết sao? Ở nhà một ngày nghỉ ngơi cho lại sức khó khăn đến thế à? Tôi sáng sớm đã chạy tới phòng nhân sự để xin nghỉ cho cậu rồi!”

Dịch Quân Ngạn bước đi tặc tễnh, bị lực lớn như vậy từ Đằng Tự đẩy tới thực như nửa kéo nửa lôi, cậu cố gắng lên tiếng nói: “Cái đó... Đằng... Đằng Tự tiên sinh, tôi không sao... Không thể làm lỡ việc thu âm cho ‘Hoa Linh’ được...”

“Phần của cậu chờ khi khỏe lại có thể thu cũng được, đâu nhất thiết cứ phải túm tùm vào một chỗ!”

“Thế nhưng, như vậy sẽ khiến công việc của giám đốc phức tạp hơn.”

“Vậy với dáng vẻ mồ hôi hột rơi lã tả như thế này cậu nghĩ gã sẽ không cảm thấy bị quấy nhiễu sao?” Đằng Tự xoay đầu lại sáng quắc mà nhìn về phía sau.

Dịch Quân Ngạn ngáp ngừng, trong ánh mắt tựa như chợt thoáng qua thứ gì đó, thế nhưng rất nhanh đã bị cậu rũ đầu xuống mà che lại.

Đằng Tự rất hài lòng, hần cảm thấy như cái việc mà một bà giáo viên thành công dạy dỗ học sinh vậy, tay cũng buông lỏng hơn, đổi thanh âm dịu dàng.

“Cậu có thể tự về sao? Có muốn tôi đưa về không?” Đằng Tự ôn nhu hỏi.

Dịch Quân Ngạn vẫn như cũ mà cúi đầu. “Không cần... Không cần. Tự tôi có thể về được.”

Hần liền rút tay về, hỏi: “Vậy là được rồi, cậu cẩn thận một chút. Đừng đi tàu điện ngầm, bắt taxi về thì hơn, có mang theo tiền không?”

Dịch Quân Ngạn gật đầu.

Bỗng nhiên đối với hần cậu bạo dạn ngẩng đầu lên, dáng vẻ có chút bức dọc, Đằng Tự lấy hai tay áp lên đôi má của Dịch Quân Ngạn, ép cậu ngẩng đầu lên nhìn hần.

Chạm được lòng bàn tay lên đó, là một mảng ướt át, nhìn vào trong cặp mắt kia cũng là nước mắt lã chã rơi.

Trong thâm tâm của Đằng Tự như bị ai đó xé rách, đau đến khôn cùng.

Dịch Quân Ngạn vội vàng lùi về sau, hay tay tùy tiện đưa lên lau nước mắt, nhưng hình như càng lau lại càng chảy thêm.

“A... Xin lỗi, có là là... ừm.. Bụi bay vào mắt thôi.” Nói xong cũng cảm thấy quá mức dối lòng, liền không lên tiếng nữa, hai cánh tay càng cố sức lau lệ càng rơi nhiều.

“Tại sao... Khóc nhiều đến vậy?” Khóe miệng hần gượng ép nặn ra một nụ cười, thanh âm có phần ghen lại.

“Đừng lau.” Một hồi lâu sau, hần mới mở miệng. “Lau nhiều sẽ trầy da đấy.”

Dịch Quân Ngạn bất động, hay tay che mắt, trong miệng toát ra một tiếng thâm trầm: “Xin lỗi.”

Cậu vốn không phải là người hay khóc, chẳng phải là hạng ủy mị quá mức, chính bản thân cậu trước kia cũng vì cuộc tình đơn phương này mà đau đớn ứa lệ, nhưng lần này không giống với trước kia, bây giờ, người đứng trước mặt hần thật không thể không chế được tuyến lệ.

Đã từng cố gắng kiên cường tạo cho mình một vỏ bọc mạnh mẽ, ấy vậy mà Đằng Tự lại làm cho nó tan rã cả, càng ngày càng có thói quen bộc phát tính cách của bản thân với hần, thực cũng tựa như lời tuyên bố, Dịch Quân Ngạn đây đã chẳng còn lối thoát nữa rồi.

Hần dịu dàng với cậu thực như thứ vật phẩm quá đổi xa xỉ, đôi khi nhịn không nổi mà trở nên trầm mê mụ mị, giống như đứa con nít bỗng nhiên vớ được một mồng tướng hảo huyền là kẻ thống trị thế giới, vậy nhưng thời gian trôi đi, một khắc kia khi ngoảnh đầu nhớ lại, cũng sẽ cảm thấy có chút hương vị ngọt ngào.

Không tự chủ được sự vui vẻ, khuôn mặt cũng theo đó mà ngượng ngừng rũ xuống.

Đúng lúc đó, Dịch Quân Ngạn đụng phải bước chân của kẻ đối diện.

“A, đau!” Người đối diện kêu lên.

Dịch Quân Ngạn ngẩng đầu lên, chứng kiến Chí Thủy đang cau mày mà con ngươi co lại.

Bởi vì sự chênh lệch về chiều cao, do vậy nên người có thể đụng mà bị thương chắc chỉ có Chí Thủy.

“Chí Thủy, cậu... cậu không sao chứ?” Lúc này chắc là chính mình vì không chú ý đã đụng phải người y, Dịch Quân Ngạn thực rất áy náy.

Chí Thủy mở mắt. “A, Tiểu Ngạn à. Xin lỗi xin lỗi, tối hôm qua bị Đằng Tự hãm hại, cho nên hôm nay quả thực bất thường, ngay cả đường cũng chẳng thể đi thẳng. Tôi không đụng cậu bị thương chứ?”

Dịch Quân Ngạn cười nói: “Tôi không sao.”

Chí Thủy gật đầu, vậy nhưng xem ra vẫn có chút mơ hồ, hơn nữa thế đứng cũng xoay bên này lắc bên kia, Dịch Quân Ngạn không khỏi lo lắng hỏi: “Chí Thủy tiên sinh... Cậu thực sự không sao chứ? Có muốn tôi đưa vào không?”

“Không cần!” Chí Thủy hào hùng vạm vỡ đẩy cánh tay đang định đỡ hần của Dịch Quân Ngạn ra, trong miệng hung hồn thét lớn: “Tôi hôm nay quyết phải giết cái tên kia! Đằng Tự chết tiệt, cứ nhiên trong buổi họp còn không quên khi dễ tôi!”

Chí Thủy vừa nói, một bên lại lão đảo mà đi về phía phòng ghi âm, nhìn khoảng cách cũng không xa nên Dịch Quân Ngạn cũng chẳng tiến tới đỡ nữa, chỉ ở phía sau lặng lẽ theo dõi y, sợ y không cẩn thận lại ngã xuống đất thì nguy.

Mà câu tiếp theo y lầm bầm trong miệng lại khiến Dịch Quân Ngạn như bị sét đánh ngang tai.

“... Đằng Tự người là đồ đạo đức giả, rõ ràng là một ngàn chén cũng không say còn muốn ta nể tình mà cụng rượu... một thế kỷ, hai thế kỷ, ba thế kỷ... Muôn đời vạn kiếp ái đồ thối nát nhà ngươi!”

Đằng Tự... một ngàn chén cũng không say?

Như vậy chuyện say rượu hôm qua là như thế nào? Hần nếu như căn bản đã uống say, vậy sao còn ôm lấy cậu? Là bởi vì thích? Thế nhưng chẳng phải hần luôn biết cậu là đồng tính sao?

Như vậy rồi cuộc Đằng Tự hần... sao nhỉ?

Dịch Quân Ngạn chưa từng có cảm giác bối rối như thế này, cũng vì hành động của hần mà kinh ngạc, thế nhưng không bao lâu, bằng những hiểu biết của cậu về hần suốt ba năm qua, trong lòng cơ bản cũng phân tích được.

Thế nhưng lại xảy ra sự bất đồng trong suy nghĩ, càng cố đào sâu càng khó hiểu, tựa như một mớ bòng bong, sương mù phủ kín, thực chẳng thể nhìn ra phía trước, cũng chẳng xác định nổi xung quanh.

Cậu hoang mang lắm, bởi vị sợ sẽ bị tấn công bởi những lời lẽ xúc phạm.

Hay là bản thân đã nghĩ nhiều, trước đây cậu luôn rõ ý của hần, Dịch Quân Ngạn cũng chỉ là kẻ đơn phương tuyệt vọng mà thôi, sở dĩ hần không quan tâm tới cậu.

Mà hiện tại bao nhiêu suy nghĩ đều bất đồng, cậu không biết liệu cuối cùng Đằng Tự có thích cậu hay không, lòng người căn bản vô phương nắm bắt, thâm sâu khó lường.

Bỗng có một ý niệm xấu xí trong tiềm thức dần dần trôi lên, nhưng Dịch Quân Ngạn lựa chọn sẽ không đếm xỉa tới.

Cậu lựa chọn đáp án: Có lẽ, Đằng Tự thật sự say, ngàn chén không say dù sao cũng chỉ là ngàn chén mà thôi...

Chuyện như vậy dù có bao nhiêu khiên cưỡng Dịch Quân Ngạn cũng mặc kệ, cậu chỉ muốn tin rằng, Đằng Tự đúng là thích cậu.

Có lẽ tới một ngày, ngay bản thân cậu cũng chẳng thể hiểu nổi mình nữa.

25. Chương 25

Chẳng hay điều Chí Thủy nói có phải sự thực hay không, thế nhưng Dịch Quân Ngạn cũng không muốn tìm chứng cứ, bởi vì cậu hiểu rõ, nếu Đằng Tự đã muốn dấu cậu thì căn bản Dịch Quân Ngạn cũng chẳng có khả năng nghi ngờ.

Vậy nhưng, hắn ôm cậu chỉ một lần, thế rồi cũng không còn chạm vào thân thể Dịch Quân Ngạn nữa. Nói tới đây, cậu bất giác đỏ mặt, thực sự sống gần ba mươi năm trời, cũng chưa lần nào chính thức được vui sướng hoan du, khi đó được hắn ôm vào lòng, thật cũng chỉ cảm thấy đau đớn mà thôi.

Dù sao thì, bản thân Dịch Quân Ngạn vẫn muốn được Đằng Tự ôm vào lồng ngực, được hắn vuốt ve, được hắn hôn, để vỗ về và trấn an nội tâm hoảng loạn, cho dù sau đó có là sự vỡ tan lụi tàn.

Trái lại với Đằng Tự, hắn đôi khi sẽ lộ ra vẻ tham luyến ôn nhu dịu dàng, vậy nhưng cái lần hoan tình đêm ấy, bản thân hắn đã để nó lại trong quá khứ, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra. Vài ngày sau, có khi còn ngẩn ngơ tự nghĩ liệu lần đó có phải là mộng tình?

Không có gì rõ ràng, cũng chẳng có chút ân hận, tự chung lại, hắn vẫn như thế, lãnh đạm mà lạnh nhạt.

Cái sự lạnh lùng đó thực khiến tâm trạng cậu trùng xuống.

Cuối năm, tuyết rơi rất lớn ở Tokyo, bởi vậy buổi chiều cũng không có bất kỳ công tác đặc biệt nào, ở nhà, Dịch Quân Ngạn bỗng nhiên nhận được bí thư từ quản lý, y nói y có chuyện gấp cần tìm cậu.

Đằng Tự buổi chiều đã có hẹn với đối tác, nhớ tới mấy lần trước vì gọi điện làm phiền hắn mà khiến người kia không chút hài lòng, lần này Dịch Quân Ngạn suy nghĩ một hồi vẫn là nên để lại giấy nhớ thì hơn.

Cậu gõ cửa, Dịch Quân Ngạn cậu cũng thực chẳng hay sắc mặt âm u nhưng ẩn dưới đó là tính cách nóng nảy của quản lý rốt cuộc là có tâm sự gì. Đứng trước chiếc cửa gỗ đắt tiền, Dịch Quân Ngạn có chút bện tâm, như kiểu “Một khi bị rấn cấn, mười năm sợ rơm rạ”, cậu thực sự khiếp đảm cái tính cách khiến người khác chán ghét đó.

“Mời vào.”

Người bên trong nói vọng ra, Dịch Quân Ngạn mở rộng cửa bước vào.

Lần này mỗi bước chân của cậu đều bị quản lý dõi theo, Dịch Quân Ngạn run như cầy sấy.

“Tập chí thanh ưu tuần này cậu đã xem qua chưa?” Y lên tiếng.

“Tôi chưa.” Cậu đáp.

Tập chí thanh ưu này mỗi tuần ra một kỳ, hơn nữa còn nổi danh là “trông mặt mà bắt hình dong”, giới thiệu hầu như toàn những thanh ưu có ngoại hình tốt, nội dung thì vô cùng nhằm chán và vô vị, ngoài ra còn đào móc vào những chuyện cá nhân hay scandal của các thanh ưu.

Dịch Quân Ngạn tuy thân là người đại diện của vị đại vương thanh ưu danh tiếng Đằng Tự, cũng là nên xem qua các tập san hàng tuần, vậy nhưng bản thân cậu lại rất xem thường tờ lá cải này, do vậy nên thú thực cũng ít khi mua về xem qua.

Y liếc mắt một cái rồi cầm tờ báo đang đọc trên tay, ném ra trước mặt Dịch Quân Ngạn.

“Tôi biết cậu bây giờ cũng là danh nhân rồi, nhưng dù sao chuyện liên quan tới Đằng Tự cũng nên quan tâm một chút, có phải không? Xem thật kỹ đi rồi cậu cho tôi biện pháp giải quyết.”

Xuất phát từ sự kính trọng, Dịch Quân Ngạn vẫn luôn rất nghiêm túc lắng nghe từng lời của người kia, cho đến khi y nói xong, bản thân quét mắt lên tờ tạp chí trước mặt, toàn thân cậu bỗng trở nên choáng váng.

Ở bìa tờ báo, đúng là Đằng Tự, nhưng hắn đang đứng cùng với nữ tân binh của làng thanh ưu, Ưu Tiểu Dã, hai người thân mật ôm nhau, tuấn nam mỹ nữ cùng đứng dưới cổng Tokyo rạng rỡ huy hoàng trong nắng lam chiều, vẻ mặt thân tình đậm say mê, họ hiện ra quả nhiên xứng đôi vừa lứa.

Tựa đề lớn với dòng chữ màu đỏ to tổ chảng: “Đế vương bên cạnh đệ nhất mỹ nhân thanh tú xinh đẹp.”

Sự dăng cay nhanh chóng tràn ra khắp cơ thể, trong chớp nhoáng sự thống khổ chặn lại nơi cổ họng, ngay cả hô hấp giờ cũng thấy nhọc lòng.

Ngồi phía sau bàn làm việc, y nhìn người đối diện sắc mặt đang nhanh chóng trở nên trắng bệch, hơi thở có chút gấp cùng cơ thể run rẩy cũng khó tránh khỏi tầm mắt nơi y, y vuốt nhẹ lên bàn tay cậu, khóe miệng khó phát giác mà thoáng cười.

Tựa như đã đau thật lâu, đau tới nỗi trái tim chẳng thể phòng bị, sẽ đón nhận bất kỳ sự xâm chiếm nào.

“Tôi... Tôi sẽ giải quyết, ngài cứ yên tâm.” Dịch Quân Ngạn cuối cùng cũng ừ rừ mà nói thật nhỏ.

Quản lý cũng không muốn làm khó cậu, khoát tay ý nói Dịch Quân Ngạn có thể rời đi.

Ngón tay run rẩy cầm lên tờ tạp chí chướng mắt, cậu quay người bước đi có chút vội vã. Khi Dịch Quân Ngạn rời khỏi, kẻ kia bất thành linh nơi khóe môi chợt cong lên một đường, y nhấn điện thoại lên.

Dịch Quân Ngạn bước đi rất nhanh, sải chân dài tới mức ngay bản thân cũng chẳng hiểu mình đang làm gì, sau đó cậu liền quẹo vào nhà vệ sinh, nhốt mình vào bên trong căn phòng nhỏ, cậu không nhận được mà cơ thể co lại ngồi trên đất, nước mắt cứ thế trào ra.

Dịch Quân Ngạn chẳng còn quan tâm liệu có ai ở bên trong, cậu hiện giờ trong đầu chỉ có mộng tưởng hão huyền ấy bị đập nát, chuyện mà chính bản thân luôn dặt dờo mong ước thực cũng quá hoang đường, thật thảm thương mà nực cười cho chính mình lại còn vì thế mà tin tưởng không chút hoài nghi, thà rằng tự lừa dối bản thân còn hơn nghe hắn biện bạch.

Cường bạo với cậu một đêm, đối với Dịch Quân Ngạn thái độ lúc nóng lúc lạnh, còn có lời bìa đặt với màn kịch nực cười ấy, song tất cả đều được giải thích qua một tấm hình.

Người kia bất quá muốn tìm cảm giác mới mẻ với nam nhân, cho nên mới giả vờ say sấn, sau đó liền có thể nói một câu nhẹ tênh “Uống rượu suy nghĩ không tỉnh táo” mà thoái thác, thế nhưng dấu sao hắn vẫn không yêu đồng tính, sở dĩ đó là nguyên do cuối cùng sự lựa chọn của Đằng Tự tiên sinh, vẫn là một nữ nhân xinh đẹp.

26. Chương 26

Tối hôm ấy, Đằng Tự đưa người phụ nữ kia đi dạo một vòng Diamond City rồi còn mua quần áo trang sức, sau đó về nhà, đẩy cửa vào. Từ lầu dưới nhìn lên trong phòng khách căn bản không có người, Đằng Tự chẳng biết tại sao trong thâm tâm lại cảm thấy thất vọng.

Theo hướng căn phòng người kia nhìn sang, cánh cửa quả nhiên đang đóng chặt.

Phòng khách cùng phòng bếp sạch sẽ tinh tươm, sàn nhà hiển nhiên vừa mới lau qua, tuyệt đối không vương một hạt bụi. Đằng Tự cẩn thận từng bước một, trong ngực nháy mắt đã phình lên trướng mỡ.

Ngày thứ hai Dịch Quân Ngạn làm món ăn mà hắn thích nhất, bánh bao thịt bò cùng với nước dùng đậm vị.

Lúc dùng bữa, cậu cũng chẳng muốn ăn uống gì, Đằng Tự nhìn Dịch Quân Ngạn một lúc, sau đó mới mở miệng hỏi: “Sắc mặt của cậu không được tốt, hay lại có chuyện gì?”

Dịch Quân Ngạn đang kẹp chiếc bánh bao giữa chừng liền đưa vào đĩa, cứng nhắc trả lời: “Không... Không có gì.”

Đằng Tự tập trung nhìn cậu một hồi lâu, sau đó mới lên tiếng: “Thật vậy sao?” Hắn nặng nề đặt đôi đũa xuống, thế rồi đứng dậy đẩy ghế, chuẩn bị rời đi.

Dịch Quân Ngạn ngược mắt lên nhìn hắn, hỏi: “Không ăn thêm sao?”

Hắn liếc mắt một cái, Đằng Tự lãnh đạm trả lời: “Hôm nay không có hứng thú.”

Sau đó hắn rời phòng ăn, để lại Dịch Quân Ngạn một mình đối mặt với đĩa bánh đã phải dậy từ sáng sớm hao tổn bao nhiêu công sức để chuẩn bị, ngăn người.

Buổi sáng hôm nay thu phần ba của ‘Hoa Linh’, hơn nữa còn là phân đoạn H.

Dịch Quân Ngạn đi vào phòng ghi âm mà bàn tay nắm chặt.

Tuy rằng không rõ tại sao sáng nay Đằng Tự bỗng nhiên không hài lòng, nhưng từ nhà chạy tới công ty hai người đều không nói với nhau một lời nào, đối phương hiển nhiên là đang tức giận điều gì.

Thế nhưng khó chịu gì thì khó chịu, cậu đã quan tâm tới kẻ đó quá nhiều rồi, thực cũng chẳng muốn mình suy nghĩ thêm nữa, tất thấy đều vô ích.

Phân đoạn H, Dịch Quân Ngạn thực sự không muốn nhận, tuy nhiên là bản chất công việc, cậu cơ bản chẳng thể từ chối. Sở dĩ lúc này đây, Dịch Quân Ngạn nghĩ mình sẽ không làm phật ý giám đốc nữa. Đúng vậy, nhờ kinh nghiệm thâm thẳm Đằng Tự cho cậu, cùng với trải nghiệm thời còn ngu muội, Dịch Quân Ngạn phát ra tiếng kêu khiến mọi người ai ai đều chấn động. Có lẽ khác với vẻ ngoài cấm dục, tiếng rên này vừa tựa như sự kiềm chế niềm khoái cảm, lại như cảm giác chẳng thể tự chủ mà khiến mọi người xung quanh phải chộn rộn, mờ mờ ám ám.

Đang lúc cậu diễn vai Tú Thì, mọi người cũng đã cảm nhận được thứ không khí kỳ dị xung quanh, bỗng nhiên, một tiếng thét lạnh băng phát ra khiến tất cả mọi người đều giật mình kinh sợ.

“Đủ rồi!” Đằng Tự chặn ngang Dịch Quân Ngạn đang ghi âm.

Cậu sợ hãi lùi về phía sau.

Đằng Tự nhìn cậu, sắc mặt dữ tợn mà khẩu khí tối tệ ác độc ngoạc mồm: “Cái hành động thối nát gì vậy? Cái loại tiếng kêu dâm loạn dê hèn này mà dám đóng vai Kim Tú Thì thuần khiết trong sáng? Đừng để người ta cười nhạo! Không biết còn tưởng là đang ra đường bán dâm đấy!”

Dịch Quân Ngạn mặt cắt không còn một giọt máu mà mắt trợn trừng, chưa kịp nói lời nào liền bị Đằng Tự lao tới vả một cái thật mạnh lên mặt.

“Đồ dê tiện!” Đằng Tự khàn khàn mà mắng “Thực sự đúng là loại ngu học dê hèn!”

Thanh âm hắn thoát ra trong kẽ răng nên sở dĩ bên ngoài không ai nghe thấy, nhưng Dịch Quân Ngạn đứng bên trong phòng ghi âm nên từng chữ cậu đều rõ rệt.

Ngôn từ sỉ nhục thực cậu đã nghe rất nhiều, từ khi còn bé đã nghe nhiều tới mức luyện thành thói quen, làm lơ coi như không biết. Vậy nhưng khi lớn lên, tại sao trong lòng lại chua xót tới vậy? Khuôn mặt buồn đau sưng tấy giờ gió lạnh thổi qua mà xót xa khôn cùng.

Phía sau tấm thủy tinh bên ngoài, mọi người cũng đều chạy vào, có người kéo Đằng Tự về phía sau, Phiến Cương chạy tới bên Dịch Quân Ngạn, đỡ cậu dậy.

“Cậu không sao chứ?” Cô ân cần hỏi.

Dịch Quân Ngạn chậm chạp gật đầu, rời khỏi tay Phiến Cương, tự mình lảo đảo đứng lên.

Cô lặng nhìn khuôn mặt trắng tuyết hằn vết đỏ trên mặt cùng vết máu đang chảy xuống nơi khóe miệng. Cuối cùng, Phiến Cương lật đổ hình ảnh ổn trọng chừng chặc cô cất công xây dựng suốt thời gian qua, hướng về phía Đằng Tự mà hét lớn: “Người bị điên à? Cậu ấy là đầy tớ của người sao? Nói mắng liền mắng, nói đánh là đánh?!”

Trong mắt hấn chợt ánh lên thứ gì đó, không nói nửa câu mà nghiêng đầu qua một bên.

Giám đốc đứng đó cũng chẳng dám nói nửa lời bởi thanh danh của Đằng Tự, chỉ mong sao hấn không nổi khùng thêm một lần nữa.

Dịch Quân Ngạn lau sạch khóe môi, vừa định nói gì đó liền bị Phiến Cương giơ tay chặn lại.

Đằng Tự một lát sau liền ném lại một câu “Hôm nay tâm trạng không tốt, để lần sau đi”, thế rồi đá cửa đi ra ngoài.

Hành động tùy hứng này của hấn thực rất hiếm gặp, giám đốc và kỹ thuật viên âm hưởng đều kinh sợ, chỉ riêng Phiến Cương đại sư là quay về phía cậu nở một nụ cười, không chút để tâm mà nói: “Nếu hấn đã không muốn phối, như vậy chúng ta cứ ghi phần của Tú Thì đã nhé, có được không?”

Dịch Quân Ngạn gật đầu.

Sau đây là té văn dành tặng riêng Đằng Tự tiên sinh, có thể mang một vài ngôn ngữ không phù hợp, do vậy nên ai không hứng thú có thể bỏ qua.

Lời đầu, tôi đã cố gắng gương không gán cho Đằng Tự cái danh “tra công” vậy nhưng thú thực đọc tới cái dòng hấn tát vào mặt Dịch Quân Ngạn, bản không thể kiềm chế mà chỉ trời chửi một tiếng “CMN ĐẲNG TỰ!”

Bản thân tôi không phải là người thích nhục công hay nhục thụ hay trung khuyến công/thụ, tuy nhiên, với Dịch Quân Ngạn vẫn có thể chấp nhận được, nhưng cái loại như Đằng Tự bản thân tôi là lần đầu gặp qua! Từ khi bắt đầu nghiệp đọc đam cách đây ba năm tôi chưa thấy một thằng đàn ông nào, xin lỗi chứ, khốn nạn như hấn!

Người ta đã hết lòng chăm sóc, hết lòng cung phụng, làm nô bộc cho hấn, thế mà...

27. Chương 27

Chạy xe tới club để khuấy khóa nơi đáy lòng cuồng loạn, sau cả một ngày trời hấn mới bình tâm mà một mình trở về nhà.

Bên trong tối như mực, người kia chắc hẳn đang giận hấn.

Hấn biết chuyện buổi sáng mình làm quả thực rất quá đáng, vậy nhưng khi hấn nghe tiếng rên kia vang lên, hơn nữa còn là rên trước mặt nhiều người, sau này còn là cho cả một cộng đồng nghe, quả thực trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhớ tới đêm hôm ấy cậu nằm dưới thân Đằng Tự, tiếng rên đượm nồng mùi đau đớn cùng thống khổ, nay lại vui vẻ hoan hỉ tới vậy, lửa giận không kìm nén nổi mà bùng lên.

Vậy nhưng đó là điều không kiềm chế mà phát sinh, chứ ngay sau đó sự hối hận liền dâng lên trong cõi lòng.

Việc này rõ ràng không phải là lỗi của Dịch Quân Ngạn, chỉ là bản thân hắn không hiểu sao lại nổi giận rồi trút lên đầu cậu, khiến ngay cả dũng khí nhìn vào mắt người kia hắn cũng không có.

Hôm nay thái độ của Đằng Tự hoàn toàn khác ngày thường, hắn không chút tự chủ mà lao tới club, chạy hết tốc lực để trút hết tâm tư. Bản thân chắc đã chạm tới cực hạn mới có thể làm ra thứ hành động khiến mình hối hận đó, nhìn biểu tình bàng hoàng trên khuôn mặt Dịch Quân Ngạn mà Đằng Tự xót xa vô cùng. Sau rồi, khi đã tỉnh táo lại, hắn nghĩ cách duy nhất để vãn hồi tình thế là xin lỗi Dịch Quân Ngạn. Đúng, hắn phải xin lỗi cậu.

Thế nhưng đêm nay, hãy để cho cậu ngủ một giấc thật an tĩnh, cơ bản không nên quấy rầy.

Đằng Tự đứng trước cửa phòng Dịch Quân Ngạn nửa ngày, cuối cùng cũng buông tay.

Sang ngày hôm sau, mọi thứ xung quanh hắn thật kỳ lạ, đã hơn tám giờ sáng cũng chẳng có ai đến gõ cửa phòng hắn, điều này khiến Đằng Tự không chút hài lòng.

Hắn lười biếng bò dậy, liền dự tính sẽ đi ra đối diện người kia mà cúi đầu nhận lỗi. Thế nhưng thực tế lại nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều, phòng bếp không hề có bóng dáng của Dịch Quân Ngạn.

Người kia, mỗi sáng đều kiên trì làm điểm tâm cho hắn.

Căn phòng trống rỗng tựa như một cơn gió lạnh tạt vào mặt Đằng Tự, hắn liền thất kinh, mang theo nỗi hoảng hốt mà chạy tới trước cửa phòng Dịch Quân Ngạn, nuốt nước miếng vươn tay ra gõ nhẹ một cái.

Cánh cửa, chỉ ngay sau lần thứ nhất, liền tự động khê mở.

Đằng Tự tưởng chừng như có một cơn gió thổi qua, lạnh đến run người.

“Dịch Quân Ngạn...”

Trong phòng trống không, khăn trải giường cùng chăn gối trắng thuần được gấp gọn ghề, mọi thứ đều sắp xếp chỉnh chu, ngay cả mặt bàn hay tủ quần áo đều không lưu lại bất cứ thứ gì.

Sự sạch sẽ tới kỳ lạ này tựa như một con dao bén nhọn đâm vào lồng ngực hắn. Đau lắm, ngay tới hô hấp cũng chẳng nổi, hơn nữa, Đằng Tự lại không cảm thấy chút tức giận nào, chỉ biết mồ hôi lạnh đang nhễ nhại nơi trán.

Dịch Quân Ngạn rời đi, tựa như một bộ phận cực kỳ hiếm yếu và quan trọng trong cơ thể hắn bị cắt bỏ, đau thương vô cùng.

Mặc dù cũng khả năng cậu chỉ rời đi một thời gian vì giận Đằng Tự, nhưng chẳng rõ bởi lý do nào. Ngay cả bản thân hắn cũng hiểu rõ, lần này người kia rời đi, là muốn hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của hắn.

Nỗi hoảng loạn dần dần kéo tới, Đằng Tự không thể chống cự nổi.

Hai tiếng sau, hắn cưỡi trên con xe thể thao mới cóng, lao như gió trên đại lộ Tokyo.

Đằng Tự đang trò chuyện với ai đó ở đầu dây bên kia.

“Xin chào! Tôi là Quỷ Túc Thuần, ai vậy?”

“Ít diễn lại đi! Quỷ Túc Thuần tôi hỏi cậu, Dịch Quân Ngạn đâu?”

“Cậu ta là đây tớ của cậu mà, sao lại hỏi tôi?” Quỷ Túc Thuần không chút đếm xỉa mà quăng lời châm biếm.

“Nói láo! Cậu ấy đột nhiên không từ mà biệt, nhưng cậu nhất định phải biết Dịch Quân Ngạn đi đâu chứ? Giao địa chỉ ra đây, bằng không tôi sẽ báo cho cả thiên hạ biết cậu là đồng tính!”

“Đúng, tôi là một người đồng tính, thế còn cậu? Đằng Tự đại nhân, cậu vô lại với Dịch Quân Ngạn, xong còn giả trò chơi đùa lúc nóng lúc lạnh hòng nhận được sự xem trọng của đối phương, cậu không phải là một người đồng tính sao? Lê nào đồng tính còn phân chia cấp bậc?”

“Dịch Quân Ngạn đối với tôi là đặc thù, điều này cũng không đồng nghĩa với việc tôi thích đàn ông!” Đằng Tự lập tức cố gắng biện giải.

Người kia hừ lạnh một tiếng, “Cậu cao quý tới như vậy cơ mà, chỉ bằng tự mình thanh nhã mà chậm rãi đi tìm người kia đi, để xem cái tính tự luyện của cậu sẽ phát tiết tới mức nào!”

“A lô?!” Đằng Tự hét ầm vào đầu dây bên kia, thế nhưng y đã tắt máy từ khi nào.

Quý Túc Thuần chết tiệt!

Hắn trong lòng hung hăng mắng, mặc dù có chút giận y tới đâu, nhưng quả thực là Đằng Tự vẫn không hề có bất kỳ một manh mối nào để đi tìm Dịch Quân Ngạn.

Căn hộ nhỏ trước kia cậu ở bị thiêu rụi, sau này mảnh đất đó được công ty địa ốc bán đi, người dân xung quanh thì thu dọn đồ đạc cũng rời sang khu ở mới. Quầy bar BL thì vì vụ thuốc lắc mà bị phong tỏa, căn nhà hồi xưa Dịch Quân Ngạn cùng Ngọc Trí Thuần ở cũng đã có người mới dọn vào...

Tất cả những nơi hắn biết, đều tìm qua, nhưng chung quy lại vẫn như cũ, không có bất kỳ một tung tích nào.

Đằng Tự như phát điên mà gọi cho Quý Túc Thuần, nhưng đối phương ngay lập tức dập máy.

“Sh*t!” Nghiến răng nghiến lợi đập tay vào vô-lăng, tiếng còi inh ỏi vang vọng xung quanh, nhưng cũng chỉ có người đi đường lườm nguýt hắn mà thôi.

Đằng Tự cuối cùng cũng hiểu rõ, Dịch Quân Ngạn không đơn thuần là vì hắn mắng, hắn đánh khiến cậu rời đi, mà chính bởi rất nhiều rất nhiều những bi thương khi trước, cùng với việc chẳng thể thổ lộ tình cảm với hắn, cuối cùng đã dẫn tới cục diện như hiện tại.

Hắn cứ nghĩ cậu sẽ chờ hắn, nhưng Đằng Tự lại không biết mình đã bao lần vô ý làm Dịch Quân Ngạn tổn thương. Cậu mệt mỏi rồi, giống như hoa tươi vì lòng người sẽ nở rộ, nhưng tới một ngày sẽ héo úa.

Chính bản thân hắn đáng lẽ phải biết sớm hơn, cõi lòng kiên định của cậu thực từ lâu đã máu me đầm đìa, không còn chịu nổi được nổi thống khổ này nữa.

Hơn nữa, Đằng Tự hắn cũng quá đỗi ngu ngốc và độc địa, hắn tùy hứng không chút suy nghĩ mà giảng dạy người kia, lợi dụng nỗi đau của cậu để thỏa mãn mục đích hoang đường mà nực cười của mình.

Hắn biết mình đã sai quá nhiều, tình yêu giữa người với người còn cần phải toan tính hay sao? Quý Túc Thuần nói đúng, hắn đã quá yêu bản thân rồi, luôn tự cho mình khôn khéo thông minh, hậu quả lại làm mất đi người bản thân coi trọng nhất. Đơn giản mà nói, vẫn là ông trời đang cho kẻ bội bạc này một sự trừng phạt thích đáng.

Điều hắn chẳng thể nói ra lời, liệu người kia có biết?

Dịch Quân Ngạn, cậu biết không, kỳ thực tôi...

Hôm nay là chủ nhật, hầu như các hàng quán ở Tokyo giờ này cũng tan ca, hắn đành dừng xe trước một cửa hàng tiện lợi, chuẩn bị đi vào bên trong mua chút đồ ăn cho bữa trưa.

Đã vài ngày không hề tắm rửa tử tế, tóc rối tung không nói, ngay cả râu ria cũng chẳng cạo nên khi hắn đi vào, mọi người chỉ nghĩ Đằng Tự là một ông chú nghèo nàn chứ chẳng phải một thanh ưu danh tiếng.

Đi tới trước quầy tính tiền, hắn liền chú ý ở bên kệ sách có một cuốn tạp chí, là thứ báo lá cải rẻ tiền: tạp chí thanh ưu. Đằng Tự rất ít nhìn qua, chỉ là lần trước có scandal, cũng vì thế mà nhận được sự chú ý của Đằng Tự, ảnh bìa khiến hắn sung huyết, trên đó còn là dòng chữ to tướng đặc biệt gai mắt.

Nhanh chóng đọc qua tựa, “Tân thanh ưu Dịch Quân Ngạn bội bạc là người đồng tính, hơn nữa còn từng bị một người đàn ông cưỡng dâm!”

Hình ảnh trên bìa chính là tấm khi trước thám tử do hấn thuê chụp được, Dịch Quân Ngạn cùng Ngọc Trí Thuần gần kề thân mật, phía sau còn là biển hiệu của ‘Loveless Bar’, thế nhưng khuôn mặt của y lại được làm mờ, người không biết căn bản sẽ chẳng rõ nam nhân đó là ai.

Hắn cấp tốc mở ra, cuối cùng cũng tới trang của bài phỏng vấn.

Phóng viên (PV): Dịch Quân ngạn tiên sinh là một người đồng tính?

Dịch Quân Ngạn (DQN): ... Đúng.

PV: Như anh đã nói, anh từng bị một người đàn ông hiếp dâm, sự việc là sao? Anh có thể kể chi tiết hơn được không?

DQN: Việc đó là chuyện từ rất lâu rồi. Đại khái là năm đó tôi khoảng mười chín, đôi mươi, đang học tại học viện điện ảnh và truyền hình, ban đêm khi làm thêm ở quán bar, trên đường trở về liền bị một nam nhân chặn lại, sau đó...

PV: Sau đó thì sao?

DQN: ... Xin lỗi, có thể hỏi cái khác không?

PV: A, xin lỗi. Anh là một người đồng tính, vậy làm việc cùng một người kỳ thị LGBT như Đằng Tự tiên sinh, sao anh còn có thể trở thành người đại diện cho anh ta? Có phải là Đằng Tự...

DQN: Xin cô đừng nói lung tung! Chuyện này sở dĩ không can hệ gì tới Đằng Tự cả.

PV: À, thì ra là như vậy. Thế còn Phiến Cương đại sư, khi đang tìm người phối âm cho ‘Hoa Linh’, phải chăng cũng biết anh là người đồng tính?

DQN: Không, cô ấy không biết.

...

Cách đặt câu hỏi không chút e dè của phóng viên rõ ràng mang theo ý tứ cố tình hãm hại Dịch Quân Ngạn. Thế nhưng cậu vẫn như cũ rất nghiêm túc trả lời, một khi cảm thấy nguy hại tới danh dự của người khác, liền ngay lập tức phản bác.

Thế nhưng chẳng hiểu sao, Đằng Tự khi đọc những dòng này lại cảm nhận được nỗi khổ đau của cậu, bản thân không hoàn toàn tin tưởng Dịch Quân Ngạn, rốt cuộc vẫn là cậu một mực trung thành với hắn.

Mà tại sao, Dịch Quân Ngạn lại muốn đem chuyện mình là người đồng tính ra kể cho báo giới?

Vừa đau lòng, lại nghi ngờ, còn pha chút ngạc nhiên, tâm tình Đằng Tự hiện tại hỗn loạn vô cùng. Hắn chẳng biết nên cảm thấy ra sao, nhưng thứ duy nhất hắn có thể chắc chắn, đó chính là, Đằng Tự muốn ngay lập tức được nhìn thấy Dịch Quân Ngạn trong tầm mắt.

Chạy ra khỏi cửa hàng tiện lợi, hắn mở cửa ngồi lên xe, không chút do dự mà lao thẳng về phía trụ sở công ty FS.

28. Chương 28

Khi Đằng Tự xuất hiện trước cửa phòng quản lý, đã thấy thư ký của y đặc biệt niềm nở ra mở cửa cho hắn, hơn nữa còn nói một câu khiến Đằng Tự sung huyết: “Đằng Tự tiên sinh, quản lý đã đợi anh từ rất lâu rồi.”

“Quý Túc Thuần, rốt cuộc cậu uống phải thứ thuốc gì vậy?” Tiến vào trong, hắn nổi giận đùng đùng chất vấn.

Người kia vẻ mặt bình thản, trên tay lật qua lật lại tờ tạp chí chính hắn đã xem qua ở cửa hàng tiện lợi.

“Cậu bây giờ đã xuất hiện ở đây, nhất định đã xem qua thứ này?” Quý Túc Thuần lắc lắc tờ tạp chí trong tay.

Đặng Tự nheo mắt lại. “Cậu chính là đang đợi tôi đọc bài báo đó, do vậy mới tắt máy suốt thời gian qua?”

“Sai! Nói cách khác chính là tôi đang chờ Đặng Tự đại nhân ăn năn hối cải mới đúng.” Quý Túc Thuần cười vô cùng gian trá.

“Ý cậu là gì?”

“Cậu xem, tôi đã sớm nói cậu rất trì độn.” Y buông lỏng bàn tay, “Dùng cái mưu kế ấu trĩ đó để lừa lọc Dịch Quân Ngạn, thế rồi bây giờ chính bản thân lại đau khổ vô cùng, chẳng phải sao?”

Mặc dù nhìn khuôn mặt đắc ý của Quý Túc Thuần, hấn cáu giận vô cùng, vậy nhưng biết bản thân đã đuối lý, cũng cố gắng kìm nén lại lửa giận. Dáng vẻ này thật giống với đứa trẻ bị cha mẹ giáo huấn, chỉ có điều khuôn mặt lại thập phần bất tuân.

Vậy nhưng y là người chỉ trong chốc lát sẽ nắm được điểm yếu của kẻ khác, thế rồi liên tục tấn công chửi mắng cho tới khi đối phương đầu hàng mới thôi, lúc đó hấn sẽ quyết định tha cho người kia một đường sống.

Cho nên với Đặng Tự, phải làm cho tới nơi tới chốn, bản thân y mới hả hê.

Cầm tờ tạp chí quăng ra phía trước, Quý Túc Thuần khoanh tay trước ngực, bày ra tư thế bề trên đang dạy dỗ kẻ dưới, nói: “Cậu có biết tại sao Dịch Quân Ngạn lại làm vậy không?”

Đặng Tự cắn môi, nghĩ thầm trước mắt đang cần tìm người, hơn nữa cậu đã đi theo hấn lâu nay, bản thân cũng cần học đôi điều về Dịch Quân Ngạn.

“Không biết.” Hấn cứng nhắc trả lời.

Quý Túc Thuần nén cười, tiếp tục lạnh giọng nói: “Chẳng phải chính cậu đã nói muốn Dịch Quân Ngạn đích thân xử lý scandal kia sao? Vậy, đây chính là cách cậu ấy xử trí việc này.”

Y mở tạp chí qua trang đầu tiên, với tiêu đề lớn vô cùng: “Theo ký giả điều tra, câu chuyện tình cảm của Đặng Tự tiên sinh cùng Tiểu Dã Giai chỉ là hiểu nhầm, bốn báo chân thành công khai xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng tới danh dự của Đặng Tự tiên sinh cũng như Tiểu Dã Giai tiểu thư.”

Hấn kinh ngạc trợn trừng hai mắt, không thể tin mà nhìn về phía Quý Túc Thuần, “Ý cậu nói việc tạp chí này công khai xin lỗi tôi cũng là bởi tráo đổi với thông tin Dịch Quân Ngạn?”

“Đúng vậy.” Quý Túc Thuần nói. “Cậu ấy bây giờ địa vị cũng ngang cậu, cho dù thân phận còn thấp nhưng cũng nên biết, trong giới thanh ưu giờ vô cùng cần những tài năng như Dịch Quân Ngạn. Ngoại hình ưa nhìn, thanh âm lại đặc biệt tinh tế, khi xưa cậu đã từng như vậy, chẳng phải hiểu rất rõ sao?”

“Hơn nữa, Dịch Quân Ngạn còn có một ưu thế – cậu ấy là người mới! Là người mới, đương nhiên mọi người sẽ muốn tìm hiểu thêm nhiều thông tin về cậu ấy hơn, đó chính là lý do tại sao tờ tạp chí đó đồng ý bỏ qua vụ bê bối kia của cậu.”

“Cái đồ ngu ngốc!” Đặng Tự hận đến tay siết chặt thành nắm đấm.

Quý Túc Thuần bắt giắc thở dài, lời nói phát ra từ tận đáy lòng, nói: “Cậu chưa bao giờ nghĩ được Dịch Quân Ngạn yêu là một điều may mắn sao? Một kẻ nhút nhát thẹn thùng như cậu ấy, lại dám dứt khoát can đảm đi tới tráo đổi thông tin với tờ báo kia, xong rồi ký giả thì đặc biệt hung hăng hăm dọa, cậu có nghĩ tới việc Dịch Quân Ngạn đã đau khổ cùng sợ sệt tới thế nào không?”

Khi y chịu phối hợp với mưu lược của Đặng Tự, thực lúc đầu cũng thấy thú vị mới đi làm, nhưng ai biết được Dịch Quân Ngạn lại chọn cách làm kịch liệt cùng thảm thương như thế, bản thân Quý Túc Thuần thực sự cảm động.

Dịch Quân Ngạn không phải không biết giá trị hiện tại của mình, chỉ cần sẵn lòng tráo đổi là được, sau này có bị sa thải ở vị trí người đại diện của Đặng Tự đi chăng nữa, thì chỉ cần chuyên tâm tập luyện, ắt sẽ trở thành con át chủ bài của FS. Thế nhưng cậu lại chọn cách buông bỏ, không ngừng làm thương tổn bản thân để bảo vệ cho Đặng Tự, chẳng chút âu lo hủy diệt tiền đồ.

Không màng như thiêu thân lao đầu vào lửa, không màng mà dửng cảm quên mình, Dịch Quân Ngạn yêu khiến cho người ta chẳng nhin nổi mà trở nên đau lòng.

“Tôi hiểu.” Rất lâu sau, Đằng Tự mới chậm rãi mở miệng. “Tôi biết rất rõ cậu ấy nhất gan, cậu ấy hay thẹn thùng xấu hổ, cho nên tôi mới làm vậy để buộc Dịch Quân Ngạn phải thật lòng với mình. Bằng không sau này cho dù hai chúng tôi có ở chung, cậu ấy cũng sẽ giấu diếm mọi tâm tình. Nhưng ai ngờ Dịch Quân Ngạn lại chọn cách làm cực đoan ấy. Nói gì thì nói, cho dù tôi có nghĩ tới nỗi óc, cũng sẽ chẳng hiểu được Dịch Quân Ngạn đang nghĩ gì. Tôi chỉ muốn cậu ấy đối mặt với tôi thôi.”

Hắn chỉ muốn cậu học cách thẳng thắn thành thật, không cần phải với mọi người, chỉ cần với hắn là đủ.

Thế rồi tới một câu Đằng Tự cũng chẳng được nghe, trong thâm tâm hắn chỉ muốn chính Dịch Quân Ngạn nói cho hắn nghe cậu thích hắn thôi mà!

Thế nhưng, Đằng Tự đã sai rồi.

Hắn chẳng qua hiểu Dịch Quân Ngạn quá ít, thực cũng bởi Đằng Tự mới bắt đầu chú ý tới cậu mấy tháng nay.

“Giữa người với người, là hai cá nhân độc lập. Đằng Tự, cả tôi và cậu đều không thể khống chế được đối phương. Để dẫn tới tình trạng như ngày hôm nay, cũng chẳng đơn giản chỉ là vì Dịch Quân Ngạn. Cậu ấy vốn là một người dè dặt, cẩn trọng, còn cậu thì cứ quanh co mà ám chỉ, nói bóng nói gió, rồi tới lúc sẽ chỉ làm Dịch Quân Ngạn trong lòng tan nát mà thôi.”

Nếu như trước đây Đằng Tự có thể đối mặt với tình cảm của mình, nếu như trước đây hắn không mạnh miệng cãi cùn mà trực tiếp biểu đạt tâm ý, nếu như trước đây Đằng Tự có thể không thực hiện thứ mưu mô ấu trĩ kia...

Hắn lộ vẻ sầu thương mà cười một tiếng: “Quỷ Túc Thuần, tôi sống lâu như vậy đây mới là lần đầu tiên cảm thấy bản thân bất tài vô dụng.”

Cho nên hiện tại trong lòng hắn không thể tự hung hăng mà đánh mình một trận!

Y nhìn hắn chòng chọc, một lúc sau mới lấy từ ngăn kéo ra một xấp giấy, mặt không chút biểu cảm mà phóng tới phía trước mặt Đằng Tự.

“Đây là đơn xin từ chức mà Dịch Quân Ngạn giao cho tôi, cậu ấy nói đã viết hết mọi thói quen cùng sở thích của cậu xuống đây, muốn tôi tự tìm người đại diện mới rồi cứ chiếu theo những điều phía dưới mà tuyển chọn, như vậy cậu cũng sẽ không lại cảm thấy khó chịu nữa.”

Đằng Tự chậm rãi lật từng tờ, bên trong ghi lại tỉ mỉ buổi sáng phải gọi hắn dậy lúc mấy giờ, bánh bao phải mua ở hàng nào mới ngon, Đằng Tự tuần nào cũng phải đọc tạp chí xe hơi, của nhà xuất bản nào, thế rồi số điện thoại để gọi tới cửa tiệm bán dầu gội... Hắn biết Dịch Quân Ngạn yêu mình, vậy nhưng lại chẳng hay đã yêu sâu nặng tới nhường ấy, đọc tới đây, thực bản thân hắn cũng thấy vô cùng hổ thẹn.

Lần đầu giả bộ say xin muốn cùng cậu phát sinh quan hệ, bản thân Dịch Quân Ngạn cũng là sợ mình có thể lây lan vi khuẩn qua đường tình dục sang Đằng Tự, do vậy mới vội vàng đi tìm “áo mưa”, vậy mà bản thân hắn lại xuyên tạc ý tứ của cậu, không những thế còn làm Dịch Quân Ngạn thương tổn sâu sắc.

Hắn hiện tại cuối cùng cũng hiểu, cậu rời đi, là vì trái tim đã chẳng thể nào chịu nổi nữa.

Cái loại cảm giác đau tới vô phương cứu chữa, chẳng thể sử dụng ngôn từ để diễn tả thành lời ấy, kỳ thực vốn chẳng phải đau nơi lồng ngực, vì đơn giản, nơi đó đã trống không, tình yêu với cậu dường như quá xa xỉ chẳng?

Tại một thành phố phía bắc Trung Quốc, tuyết đang rơi rất dày, cho dù gần đây nhiệt độ có tăng lên chút đỉnh nhưng vẫn lạnh cắt da cắt thịt.

Dịch Quân Ngạn ra khỏi siêu thị, mua được kha khá rau xanh liền vội vã xuyên qua biển người tấp nập, nghĩ tuyết còn rơi lớn nữa thì quần áo sẽ ướt mất.

Cuối cùng cậu cũng về tới khu nhà trọ nhỏ bé đang tạm trú, cậu đứng trước cổng mà giẫm giẫm vài cái, một mảng tuyết đọng lại trên vai liền rơi phịch xuống đất. Khi chắc chắn áo quần đã không còn dính tuyết, Dịch Quân Ngạn mới cất bước đi lên những bậc thang chật hẹp mà lạnh lẽo.

Phần lớn tiền bạc lúc đi đã trả lại cho Đằng Tự, còn sót lại một chút cũng là để lo liệu giấy tờ tuy thân mà tiêu hao rất nhiều nên dù trở về từ Nhật Bản, cậu chỉ có thể thuê loại nhà trọ cũ nát như vậy thôi.

Vòng vo mãi mới đi tới đầu hành lang nơi mình trọ, nhưng lúc ngẩng đầu lên, Dịch Quân Ngạn lại thấy một người vốn không nên xuất hiện ở đây.

Người kia thân ảnh cao lớn, bờ lưng thẳng tắp mà đứng ở nơi chật hẹp, đỉnh đầu có thể chạm tới trần, mái tóc ẩm ướt. Hắn mặc chiếc áo măng-tô màu xám tro, trên vai còn chút vết tích của tuyết, ánh mắt chiếu thẳng về phía cậu, không nháy mắt mà nhìn Dịch Quân Ngạn chằm chằm.

Cậu khê buông tay, cà chua trong túi lặn đầy đất.

Thời gian tựa như ngừng lại, hắn cố sức mà ngẩng đầu, không rõ nơi ánh mắt kia là cảm tình, kinh ngạc hay sự khao khát.

Nếu có người đang đứng đó làm chứng, một khắc kia, khi ánh mắt họ giao nhau, tựa hồ như có thể trở nên vĩnh viễn.

Cành cây khô ngoài cửa sổ, vì chẳng thể chịu được sức nặng của tuyết, liền lìa cành rơi xuống.

“Bụp” một tiếng.

Giống như nơi trái tim Dịch Quân Ngạn bắt giắc đập dữ dội.

Đằng Tự cũng không nhúc nhích mà đứng đó nhìn, chứng kiến nét kinh hoàng trong đáy mắt cậu đang dần được thu hồi, chỉ lưu lại hình bóng của hắn. Của mỗi Đằng Tự mà thôi.

29. Chương 29

Dịch Quân Ngạn vội vàng cúi xuống nhặt đồng cà chua lặn đầy trên đất, bàn tay vừa đưa ra liền bị một bàn tay khác đặt lên, nhẹ nhàng mà nắm lấy.

Cậu ngẩng đầu, nhìn vào cặp mắt sâu thẳm kia, nói: “Đằng Tự... tiên sinh?”

Hắn khê mỉm cười đáp: “Ừm, là tôi đây.”

Cho dù nghe được thanh âm nơi hắn, cậu cũng không dám tin, nhìn Đằng Tự rất lâu rồi mới lên tiếng: “Sao anh lại tới đây?”

Giọng nói rất nhẹ, dư âm mịt mờ nơi vắng vẻ lại heo hắt quanh quẩn mà vọng vang.

Đằng Tự ôn nhu đáp: “Tôi tới để đón cậu.”

Mắt cậu chớp chớp, hắn cho rằng cậu sẽ khóc, vậy nhưng trong đáy mắt vẫn trong veo, như cũ một phiến sấp khô, chỉ là bàn tay hắn đang nắm dường như đang cố giằng ra..

“Anh có thể buông tôi ra không?” Dịch Quân Ngạn nói.

Đằng Tự cương quyết không chịu, nhìn cậu, gần từng chữ một: “Xin lỗi. Bao thương tổn tôi gây ra cho cậu, tôi thực lòng xin lỗi.”

Con người cậu tựa hồ như lóe sáng, vậy nhưng cũng chỉ là một thoáng mà thôi. Dịch Quân Ngạn cố chấp muốn buông hắn ra, mở miệng thương lượng: “Anh không làm sai gì cả, tôi là đàn ông, đem đó anh uống say, cho nên căn bản không can hệ gì tới nhau.”

“Thật không có can hệ gì sao?” Hấn tiến sát về phía cậu, mũi chạm mũi, môi cách môi cũng chỉ vài centimet, thở dài mà nói: “Để làm cậu tin lời tôi nói là thật lòng khó lắm sao? Đương lúc hôn mê có thể nói ra lòng mình, vậy mà khi tỉnh lại, thà rằng làm bản thân bị tổn thương tới kiệt quệ, chứ tuyệt nhiên không chịu nói cho tôi biết sao? Tôi đối với cậu, liệu không đáng tin tới vậy sao?”

Cơ thể Dịch Quân Ngạn sượng cứng, cũng không dám thở mạnh, nhìn vào ánh mắt bi thương của Đằng Tự.

“Rõ ràng vì vụ tai tiếng với tiểu thư kia mà lòng cậu đau muốn chết đi sống lại, vậy mà một câu chất vấn tôi cậu cũng không dám. Lẽ nào trong lòng cậu, tôi đã hóa thành tên tội phạm bại hoại hết thuốc chữa?”

“...”

“Để nghe được một lời kia của cậu, tôi đã phải trăm phương ngàn kế diễn kịch cùng cô ả đáng ghét ấy. Vậy mà cậu không làm như những gì tôi dự tính, lại khiến mình thân bại danh liệt để tác thành cho chúng tôi?”

“Tôi...”

“Thậm chí ngay cả một câu cũng không nói, liền muốn rời đi?” Hấn càng nghĩ càng tức, vốn lúc đầu đáng nhẽ phải ôn nhu dịu dàng, ai ngờ lại biến thành đầy đủ cả cay đắng.

Há miệng nhẹ cắn lên bờ môi đang định mở ra nói gì đó của Dịch Quân Ngạn, sau rồi khê khàng liếm mát, nhiều lần lặp đi lặp lại, làm vậy thực vẫn chưa thỏa mãn, Đằng Tự bắt đầu tiến đầu lưỡi vào bên trong, cố tách hàm răng đang cắn chặt của đối phương.

Dịch Quân Ngạn tựa hồ như chẳng thể kiên trì được nữa, bị đầu lưỡi chần chờ kia làm khó chịu, liền chậm rãi mở ra, Đằng Tự thừa thời cơ liền tiến vào bên trong.

Lửa nóng dây dưa càng chẳng thể vãn hồi, hấn kéo cơ thể Dịch Quân Ngạn thật gần với thân mình, thế rồi ép cậu lên tường, đầu lưỡi lại càng mạnh mẽ truy đuổi, lộng hành trong khoang miệng.

Dịch Quân Ngạn không ngừng kêu lên những tiếng “Ừm”, nhưng Đằng Tự căn bản không cho cậu đường thoái lui.

Hấn vốn từ đầu chỉ muốn cắn cậu một cái cho bỏ tức, ai ngờ càng nhìn lại càng luyến tiếc không buông, hôn một cái, giờ thì biến thành tình cảnh như thế này.

Đột nhiên, phía dưới lầu bất thành linh truyền tới tiếng động, ánh mắt mơ hồ của cậu ngay lập tức tỉnh táo. Không chút nghĩ ngợi mà đẩy người kia ra, lúc này mới phát hiện mình từ lúc nào đã nửa người ngồi xuống đất, tạo thành tư thế bị Đằng Tự đè lên trên.

Khuôn mặt của Dịch Quân Ngạn đỏ bừng.

“Anh... Anh nên trở về đi thôi.” Nhặt túi cà chua và rau xanh dưới đất lên, Dịch Quân Ngạn giả vờ bình tĩnh mở miệng.

“Vào nhà đã rồi hãy nói.” Đằng Tự không yên lòng đề nghị.

Thế nhưng Dịch Quân Ngạn thừa biết khi vừa vào bên trong, người đàn ông này sẽ lại làm gì. Cậu kiên định bất động tại chỗ, chưa từ bỏ ý định mà cất tiếng: “Anh về đi, như thế này quản lý sẽ lại làm mọi việc trở nên phức tạp hơn đấy.”

Cách đó không xa tiếng mở rồi đóng cửa liền nối tiếp vang lên, sau đó một lần nữa mọi thứ lại trở về trong yên lặng.

Đằng Tự nơi đáy lòng bởi sự nhạy bén của Dịch Quân Ngạn mà có phần thất vọng, nhưng hấn lại chẳng có biện pháp nào. Hơn nữa làm cậu trở nên thế này chắc một phần cũng là do tên Quỷ Túc Thuần đáng ghét kia.

“Cậu phải đi với tôi thì tôi mới về.” Hấn chẳng khác nào đang ăn vạ. Đã biết mình lớn tướng thế này, nói ra những điều trên thực cảm thấy hổ thẹn. Thế nhưng đây là Dịch Quân Ngạn, dù trước mặt người ngoài có cố gắng giả trang cường ngạnh cứng rắn hay giả bộ thân thiết nhiệt tình, với cậu đều không phải là điều nên làm.

“... Visa phải đến tháng sau tôi mới lấy được, nếu anh định ở lại đây thì sự vụ bên Nhật Bản định lo liệu ra sao?”

Đặng Tự sững sốt. “Cậu về nước là vì phải lo liệu thị thực hộ chiếu sao?”

“Đúng vậy. Chẳng phải tôi đã viết hết trên tờ giấy trong phòng khách sao?”

Dường như đã dự đoán hần vẫn chưa đọc, Dịch Quân Ngạn dừng lại, mi mắt rũ xuống nói: “Trên tờ giấy tôi đã viết rõ ràng, sau này tôi sẽ không sống nhờ trong nhà anh nữa, cũng từ chức làm người đại diện luôn... Lúc đầu đáng lẽ đã rời khỏi FS, thế nhưng quản lý nói, làm vậy tôi sẽ phải bồi thường gấp ba lần giá trị hợp đồng. Mà tôi thì lại không dư dả, do vậy nên mới không biết làm gì khác, đành phải tiếp tục ở lại Nhật Bản...”

Đặng Tự tức giận vô cùng. Cái tên Quý Túc Thuần chết tiệt đó, cư nhiên có thể lừa gạt hần, nói Dịch Quân ngạn đã từ chức và rời khỏi Nhật Bản, sau này sẽ chẳng bao giờ quay trở lại!

“... Có điều anh cứ yên tâm, cho dù sau này cùng làm việc trong một công ty, tôi cũng sẽ biết điều cách anh thật xa, sẽ không tạo phiền phức cho anh đâu.”

Đặng Tự cắn răng, nhìn chằm chằm khuôn mặt Dịch Quân Ngạn, kinh ngạc nói: “Cậu vẫn còn tưởng tôi chán ghét cậu sao?”

Thân thể đối phương run lên, Đặng Tự đã thấy rất rõ ràng, cho dù nơi đây có mờ tối hay cách xa trăm dặm, hần cũng thấy tường tỏ.

“Tôi... Tôi là một... đồng tính luyến ái... Lại còn bị... còn bị người khác...” Cậu nhỏ giọng mà nhẩn nhẩn.

Trong lòng bị nhéo đau tới bưng tỉnh, Đặng Tự lần này cũng biết, đó là bởi vì người con trai này mà tổn thương.

Hần không biết phải làm sao liền ôm cậu thanh niên đáng thương kia vào lòng, cảm khê đặt lên mái tóc mềm mịn của Dịch Quân Ngạn, nói: “Đồ ngốc, cậu rốt cuộc có hiểu lời tôi nói hay không?”

“Tôi sợ lại là hiểu lầm...” Cậu nói khê tới nổi tựa hồ như tiếng nỉ non, “Tôi đã hiểu lầm quá nhiều rồi...”

Khóe mắt bất chợt có chút mờ lung, Đặng Tự lại càng ôm chặt cơ thể yếu đuối kia vào lòng, “Vậy, bây giờ để tôi lời này cho cậu rõ. Dịch Quân Ngạn, tôi yêu cậu.”

Cơ thể trong tay hần bỗng run lên, tới hơi thở cũng đã biến mất.

Đặng Tự tiếp tục kiên định nói: “Tôi không quan tâm cậu có phải là đồng tính hay không. Tôi cũng chẳng quan tâm cậu có phải đã bị kẻ khác ức hiếp. Tôi chỉ muốn cậu và tôi, cùng ở bên nhau mà thôi.”

Có một đôi tay run rẩy từ từ mà tìm tới trước ngực hần, sau rồi giống như đã dùng hết sức lực mà nắm thật chặt lấy lớp áo ngoài, nắm nó thật chặt. Đặng Tự có thể nghe trong lồng ngực truyền ra tiếng nghẹn ngào, dù bé nhỏ hiu hắt, vậy nhưng tại nơi vắng vẻ như thế này, lại tưởng mình hơn bao giờ hết.

Đặng Tự lập tức cảm thấy, tình yêu của người này đã bị đè nén từ rất rất lâu, lại cùng bao đau thương sâu khổ, tìm mãi chẳng nổi một nơi phát tiết, cũng chỉ biết một mình lẻ loi mà rơi nước mắt.

Mỗi một lần nhìn thấy cậu rơi lệ, bản thân hần ngay lập tức không chịu nổi mà muốn hết lòng bảo hộ yêu thương.

“Dịch Quân Ngạn, hãy nói cậu yêu tôi, chỉ cần cậu nói ra, tôi sẽ như thế này mà ôm cậu mãi không rời!” Bản thân hần hay đang bị lấy? Tại sao trong khóe mắt mọi thứ lại nhạt nhòa tới vậy?

Người con trai kia nghẹn ngào giờ đã nức nở, trước ngực Đặng Tự giờ thấm ướt một mảng lớn, thế nhưng Đặng Tự vẫn như trước mà ôm cậu thật chặt, đặc biệt kiên nhẫn chờ đợi Dịch Quân Ngạn lên tiếng.

Mãi tới một lúc sau, thanh âm của người kia mới yếu ớt lại đặc biệt rõ ràng mà truyền tới một câu:

“Em yêu anh.”

Nước mắt nơi khóe mi trào ra ngoài.

Phải, hắn đang khóc.

Đằng Tự một phần nước mắt rơi mà một phần ôn nhu nói: “Đừng khóc... Không được khóc... Cầu xin em đừng khóc...”

Xin em đừng khóc, nước mắt của em với tôi là bảo vật trân quý, cho dù thời gian trôi qua có là mấy vạn năm đi chăng nữa, tôi cũng sẽ đặc biệt xem trọng chúng như báu vật của mình.

Bởi vì từ nay, tôi, Đằng Tự, sẽ mãi mãi yêu em.

= Toàn văn hoàn =

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-thanh-trung-doc>